

Stephen King

DJEVOJČICA KOJA JE OBOŽAVALA TOMA GORDONA

Prije igre

Svijet ima zube i može vas njima ugristi kad god poželi. Trisha McFarland otkrila je to s devet godina. U deset sati ujutro početkom lipnja, sjedila je na stražnjem sjedištu majčina Dodge Caravana, odjevena u plavi dres kakav igrači Red Soxa koriste za trening (onaj na čijim je leđima pisalo 36 GORDON) i igrala se s Monom, svojom lutkom. U deset i trideset već se bila izgubila u šumi. U jedanaest se pokušavala othrvati prepasti, ne dopustiti si da pomisli: Ovo je ozbiljno, ovo je jako ozbiljno. Pokušavala je ne misliti na to da ljudi, kad se izgube u šumi, kadšto ozbiljno nastradaju. Katkad i umru.

A sve zato što mi se piškilo, pomisli ona... samo što joj i nije bilo baš tako jako sila, a mogla je zamoliti mamu i Petea da malo pričekaju na stazi dok ona ode iza stabla. Ponovno su se bili gložili, ajme kojeg li iznenađenja, i zapravo je zato zaostala, i to tako da nije rekla ni riječi. Zato je skrenula sa staze i zašla u visoki gustiš. Trebao joj je predah, eto što. Dojadio joj je slušati ih kako se prepiru, dojadio joj je truditi se da zvuči vedro i veselo, a zapravo je na rubu da drekne na majku: Pusti ga nek' ide! Ako se toliko želi vratiti u Malden i živjeti s tatom, zašto mu ne daš? Ja bih ga osobno odvezla da imam vozačku, samo da imam malo mira i tišine u životu! A onda? Što bi njezina majka rekla na to? Kakav bi se izraz prevukao preko njezina lica? A i taj Pete. Stariji je, gotovo četrnaestogodišnjak, i nije glup, pa zašto ga tupi? Zašto ne zašuti? Prestani srati, željela mu je reći (zapravo oboma), prestanite srati.

Razvod se dogodio prije godinu dana, i njihova je majka dobila skrbništvo nad djecom. Pete se ogorčeno i neumorno bunio protiv preseljenja iz predgrađa Bostona u južni Maine. Djelomice zbog toga što je zaista želio biti s tatom—oružje kojim se uvijek služio protiv mame

(nekim je nepogrešivim instinktom shvaćao da to oružje može zariti najdublje i najjače)—ali je Trisha znala da to nije jedini, pa čak ni najvažniji razlog. Stvarni razlog zbog kojeg se Pete želio izvući bio je taj što je mrzio školu Sanford Middle School.

U Maldenu mu je sve išlo kao podmazano. Vodio je kompjuterski klub kao da je njegovo privatno kraljevstvo. Imao je prijatelje—istina, štrebere, ali su se držali zajedno i zločesti ih klinci nisu dirali. U školi Sanford Middle nije bilo kompjuterskog kluba, a stekao je samo jednog prijatelja, Eddieja Rayburna. A onda se u siječnju Eddie odselio, i on kao žrtva raskola među roditeljima. To je Petea pretvorilo u samotnjaka, laku žrtvu. Što je bilo još i gore, puno mu se djece smijalo. Prišli su mu nadimak koji je mrzio: Peteov Compu-World.

Majka bi ih odvela na izlete većinu vikenda koje Trisha i Pete ne bi provodili s ocem u Maldenu. Bila je nemilosrdno ustrajna u tome, i premda je Trisha svim srcem željela da mama prekine s tom praksom—na tim je izletima dolazilo do najgorih svađa—znala je da se to neće dogoditi. Quilla Andersen (ponovno je uzela djevojačko prezime i—naravno—Peteu je i to bilo mrsko) čvrsto je stajala iza svojih uvjerenja. Jednom prilikom, dok su bili u Maldenu kod tate, Trisha je čula kako otac razgovara telefonom sa svojim tatom. "Da je Quilla bila kod Little Big Horna, Indijanci bi izgubili", rekao je, i premda se Trishi nije sviđalo kad bi tata govorio takve stvari o mami—činilo joj se to djetinjastim i nelojalnim—nije mogla poreći da u toj primjedbi ima zrnice istine.

U posljednjih šest mjeseci, dok su se odnosi između mame i Petea postupno pogoršavali, majka ih je odvela u muzej automobila u Wiscassetu, u Shaker Village u Grayu, u The New England Plant-A-Torium u North Wyndhamu, u Six-Gun City u Randolphu u državi New Hampshire, na izlet kanuom niz rijeku Saco, te na skijanje u Sugarloaf (gdje je Trisha iščašila gležanj, povreda zbog koje su njezini majka i otac kasnije urlali jedno na drugo; kako je razvod zabavan, da krepaš).

Ponekad, ako bi mu se negdje zaista svidjelo, Pete bi odmorio usta. Izjavio je daje Six-Gun City "za male bebe", ali mu je mama dopustila da provede veći dio vremena u prostoriji s elektronskim igricama, i Pete se vratio kući ne baš sretan, ali je barem šutio. No ako se Peteu ne bi svidjelo neko od mjesta na koje bi ih majka odvela (Plant-A-Torium mu je bio najmanje po volji; na povratku u Sanford tog dana bio je posebno nesnosan), ne bi se ustezao objelodaniti svoje mišljenje. "Ruka ruku mijе" nije mu bilo u naravi kao ni u majčinoj. Trisha je, pak, to smatrala izvanrednom životnom filozofijom ali, naravno, kad bi to rekla, svi bi je samo pogledali i proglasili tatinim djetetom. Katkad bi je to zasmetalo, ali bi joj uglavnom bilo drago.

Trishi je bilo svejedno kamo idu subotom, i bila bi savršeno zadovoljna s repertoarom luna-parkova i igrališta mini-golfa jer su ta mjesta svodila njihove sve užasnije svađe na najmanju mjeru. Ali je mama htjela da ti izleti budu i poučni—otuda Plant-A-Torium i Shaker Village. Povrh ostalih problema, Pete nije volio da ga se još i subotom šopa obrazovanjem, dok bi on radije bio u svojoj sobi na katu i na svom Macu igrao Sanitarium ili Riven. Jedanput ili dvaput bio je tako široke ruke u izražavanju svog mišljenja ("Koje sranje!" bio bi prilično dobar sažetak) da ga je mama poslala natrag u auto i rekla mu da tamo sjedi i "sabere se" dok se ona i Trisha ne vrate.

Trisha je željela mami reći da griješi kad se ponaša prema njemu kao da je dijete u vrtiću kojemu je potrebno malo vremena da se ohladi—da će se jednog dana vratiti u njihov auto i zateći ga praznog, jer će se Pete odlučiti autostopom vratiti u Massachusetts—ali naravno

nije ništa rekla. Subotnji su izleti bili naopaki sami po sebi, ali se mama nikad ne bi pomirila s tim. Na završetku nekih izleta Quilla Andersen djelovala je najmanje pet godina starija nego kad su krenuli, jer bi joj duboke bore načinile utore s obje strane usta, a jednom bi rukom neprekidno trljala sljepoočnice, kao da je boli glava... ali svejedno nikad ne bi odustala. Trisha je to znala. Da je njezina majka bila kod Little Big Horna Indijanci bi možda ipak bili pobijedili, ali bi imali kudikamo više žrtava.

Ovotjedni ih je izlet odveo u gradić u zapadnom dijelu države koji nije bio označen na zemljovidima. Appalachian Trail vijugao je kroz to područje na putu za New Hampshire. Dok su večer prije toga sjedili za kuhinjskim stolom, mama im je pokazala slike iz neke brošure. Većina fotografija prikazivala je sretne planinare kako ili krupnim koracima grabe niz šumsku stazu ili stoje na vidikovcima, zaklanjaju oči i škilje preko prostranih šumovitih dolina u vremenom nagrizene ali još veličanstvene vrhunce središnjeg dijela lanca White Mountains.

Pete je sjedio za stolom, s izrazom sudnjedanske dosade, odbijajući pogledati brošuru osim letimično. Mama je sa svoje strane odbijala primijetiti njegovo napadno pomanjkanje zanimanja. Trisha, kojoj je to sve češće postajala navika, postala je živahno ushićena. U posljednje si vrijeme često zvuči kao natjecateljica iz nekog televizijskog kviza, koja samo da se ne popiški u gaće pri pomisli na to da će osvojiti komplet teflonskog posuđa. A kako se osjeća u posljednje vrijeme? Poput ljepila koje drži na okupu dva dijela nečeg razbijenog. Slabog ljepila.

Quilla je zatvorila brošuru i okrenula je. Na poleđini je bio zemljovid. Ona prstom kvrcne po zmijolikoj plavoj crti. "Ovo je autocesta 68", reče. "Parkirat ćemo auto ovdje, na ovom parkiralištu." Ona kucne po plavom kvadratiću. Potom krene prstom duž zmijolike crvene crte. "Ovo je Appalachian Trail između autoceste 68 i autoceste 302 u North Conwayu u New Hampshireu. Samo devet kilometara, i spada u umjereno teške staze. A ovaj komadić u sredini nosi oznaku 'umjeren do težak', ali ne toliko da bi nam bila potrebna planinarska oprema ili nešto slično."

Ona lupne po još jednom plavom kvadratiću. Pete je glavu naslonio na jednu ruku i gledao na drugu stranu. Zapešće mu je nategnulo lijevu stranu usta u cer. Ove je godine počeo dobivati prištiće i nedavno iznikle bubuljice svjetlucale su mu na čelu. Trisha ga je voljela, ali ponekad—primjerice sinoć za kuhinjskim stolom, dok je mama objašnjavala njihovu rutu—ga je i mrzila. Željela mu je reći da prestane biti trtaroš jer kad se sve zbroji i oduzme (kako je govorio njihov tata), zapravo se svodi na to. Pete je želio pobjeći natrag u Malden podvijenog tinejdžerskog repića jer je bio trtaroš. Nije mu bilo stalo do mame, nije mu bilo do Trishe, nije ga bilo briga ni hoće li mu život s tatom dugoročno pogodovati. Pete je razmišljao samo o tome da nema nikoga s kime bi jeo sendviče na tribinama gimnastičke dvorane. Pete je mislio jedino na to kako netko, kad on ude u dnevni boravak poslije prvog zvona, uvijek drekne: "Hej, CompuWorld! Kako ide, pederko?"

"Ovo je parkiralište na kojem izlazimo", rekla je mama, ili ne primjećujući da Pete ne gleda u zemljovid ili se pretvarajući da ne primjećuje. "Kombi će se pojaviti oko tri. Prebacit će nas natrag do našeg auta. Za dva sata ponovno smo kod kuće i ja ću vas narode otegliti u kino ako ne budemo preumorni. Kako vam se čini?"

Pete sinoć nije ništa rekao, ali je zato jutros imao štošta reći, a počeo je već kad su krenuli iz Sanforda. Njemu se ovo ne radi, to je totalna glupost, a osim toga je čuo da će kasnije padati kiša, zašto se moraju cijelu subotu vucarati po šumi baš kad ima najviše

kukaca, što ako Trishu opatrne otrovni bršljan (kao da je mario), i tako unedogled. Njanjanja-njanjanja-njanjanja. Čak je imao dovoljno drskosti da kaže da bi trebao biti kod kuće i učiti za završne ispite. Koliko je Trisha znala Pete nikad u životu nije učio u subotu. Isprva mama nije reagirala, ali joj je naposljetku prekipjelo. Nakon stanovitog vremena, uvijek bi je uspio iznervirati. Kad su stigli do malog neasfaltiranog parkirališta uz autocestu 68, zglavci prstiju na volanu bili su joj bijeli a govorila je trpkim tonom koji je Trisha i te kako dobro poznavala. Mama je prelazila iz "žute" u "crvenu fazu". Sve u svemu, izgledalo je kao da im predstoji jako dugih devet kilometara šetnje kroz šume zapadnog Mainea.

Isprva im je Trisha pokušala odvući pozornost; kad bi ugledala štale, konje na ispaši i živopisna groblja, klicala bi glasom svoje najbolje imitacije oduševljene osvajačice kompleta teflonskog posuda, ali bi se oni oglašivali, i nakon nekog vremena ona je pokislo sjedila na stražnjem sjedištu s Monom u naručju (njezin je tata Monu volio zvati Moana Banana) i ruksakom pokraj sebe, slušala ih kako se prepiru i pitala hoće li se možda na kraju rasplakati ili rastrojiti. Mogu li te vječite svađe u obitelji otjerati u ludilo? Kad njezina majka počne trljati sljepoočnice jagodicama prstiju možda to ne čini jer je boli glava nego zato što pokušava spriječiti samozapaljenje ili imploziju mozga, ili nešto takvo.

Da bi pobjegla od njih, Trisha je otvorila vrata svojoj omiljenoj maštariji. Skinula je kapu Red Soxa i pogledala u potpis ispisan preko ruba širokim potezima crnog flomastera; to joj je pomoglo da se uživi. Bio je to potpis Toma Gordona. Pete je obožavao Moa Vaughna, a mama bila naklonjena Nomaru Garciaparru, ali je Tom Gordon bio Trishin i tatin najdraži igrač Red Soxa. Tom Gordon je bio igrač završnice; ulazio bi u igru u osmom ili devetom inningu kad bi utakmica bila pred završetkom, a Soxu još u vodstvu. Njezin se tata divio Gordonu jer se činilo da nikad ne gubi živce—"Flash ima led u žilama", rado je govorio Larry McFarland— a i Trisha je uvijek govorila to isto, ponekad dodajući da joj se Gordon sviđa jer ima hrabrosti baciti felšanu loptu nakon tri negativna boda (ovo joj je otac pročitao iz kolumne u Boston Globeu). Jedino je Moani Banani i (jedanput) svojoj prijateljici Pepsi Robichaud rekla više. Rekla je Pepsi kako smatra da je Tom Gordon "prilično zgodan". Pred Monom je bacila oprez sasvim u vjetar i rekla da je broj 36 najzgodniji čovjek na svijetu i da bi se onesvijestila kad bi joj on dodirnuo ruku. A kad bi je poljubio, makar samo u obraz, misli da bi vjerojatno umrla.

A sada, dok su se njezini majka i brat svađali na prednjem sjedištu—zbog izleta, zbog Sanford Middle School, zbog njihova iščašenog života—Trisha pogleda u potpisanu kapu koju joj je njezin tata nekako nabavio u ožujku, uoči početka sezone, i pomisli sljedeće:

Ja sam u Sanford Parku, upravo hodam preko igrališta prema Pepsinoj kući na posve običan dan. U kućici na kotačima za prodaju hot--doga stoji taj tip. Odjeven je u traperice i bijelu majicu kratkih rukava a oko vrata ima zlatan lanac—okrenut mi je leđima, ali ja vidim kako lanac namiguje na suncu. A onda se on okreće i ja ugledam... o ne mogu vjerovati ali je istina, to je zaista on, to je Tom Gordon, zašto je u Sanford parku je misterij, ali je to on, nego što, i, o Bože, njegove oči, baš kao kad pogledom prati znakove svog hvatača nakon što su protivnički igrači već zauzeli neke baze, te oči, on se smiješi i kaže da je pomalo izgubljen, pita znam li gradić po imenu Nortli Benvick, kako da tamo stigne, i Bože, o moj Bože, ja drhtim, neću biti u stanju guknuti ni riječ, otvorit ću usta a iz njih će izaći tek suhi pisak, ono što tata zove mišjim prdcem, samo što mogu govoriti kad se potrudim, zvučim gotovo normalno, i ja kažem...

Ja kažem, on kaže, a onda ja kažem, pa kaže on: razmišlja o tome kako bi mogao teći njihov razgovor dok se svađa na prednjem sjedištu Caravana uporno razvlači. (Kadšto je šutnja, zaključila je Trisha, najveći životni blagoslov.) Još je uporno gledala u šilt svoje bejzbolske kape kad je mama skrenula na parkiralište, još bila negdje daleko (Trish je negdje u svom svijetu, tako bi se o tome izrazio njezin otac), nesvjesna toga da u uobičajenom tkanju svijeta postoje skriveni zubi i da će ona to uskoro otkriti. Ona je bila u Sanfordu, a ne u TR-90.6 Bila je u gradskom parku, a ne na ulazu Appalachian Traila. Bila je s Tomom Gordonom, brojem 36, a on joj se ponudio kupiti hrenovku u pecivu u zamjenu za upute kako stići do North Behvicka.

Kojeg li blaženstva.

Prvi inning

Mama i Pete predahnuli su dok su vadili ruksake i Quillinu košaru za skupljanje biljaka iz stražnjeg dijela auta; Pete je čak pomogao Trishi namjestiti ruksak na leđima, zategnuo jedan remen, i ona se na trenutak budalasto ponadala da će odsad sve biti u redu.

"Djeco, ponijeli ste kabanice?" upita mama, gledajući u nebo. Iznad njih je nebo još bilo modro, ali su se oblaci gomilali na zapadu. Vrlo vjerojatno će zaista padati kiša, ali po svemu sudeći ne dovoljno skoro da bi Pete mogao sa zadovoljstvom cendrati što je pokisnuo do kože.

"Ja svoju imam, mama!" zacvrkuće Trisha glasom osvajačice glavne nagrade.

Pete zabruna nešto što je moglo biti da.

"Hranu?"

Potvrđan odgovor od Trishe; Pete ponovno tiho zagunđa.

"Dobro, jer ja svoju ne dijelim ni sa kim." Ona zaključa Caravan, pa ih povede preko neasfaltiranog parkirališta prema znaku s natpisom ZAPADNA STAZA, ispod kojeg se nalazila strelica. Na parkiralištu je bilo možda desetak automobila, a svi osim njihova s tablicama drugih država.

"Sprej protiv insekata?" upita mama kad su zakoračili na prilaz stazi. "Trish?"

"Imam ga!" zacvrkuće ona, ne baš sasvim sigurna da ga ima, ali nije željela stati i okrenuti leđa da bi mama mogla prekopati po njezinu ruksaku. To bi bez sumnje ponovno navilo Petea. Nastave li hodati, možda će ugledati nešto što će ga zainteresirati, ili mu barem privući pozornost. Rakuna. Možda jelena. Dinosaur ne bi bio loša opcija. Trisha zahihće.

"Što je smiješno?" upita mama.

"To ja samo nešto mišljuckam", odgovori Trisha i Quilla se namršti jer je "mišljuckam" bio larrymcfarlandizam. E pa neka se samo mršti, pomisli Trisha. Neka se mršti koliko hoće. Ja sam s njom, i ne žalim se zbog toga kao onaj stari prdonja, ali je on svejedno moj tata i ja ga volim.

Trisha dotakne šilt svoje potpisane kape, kao dokaz toga.

"U redu, djeco, krenimo", reče Quilla. "I držite oči otvorene."

"Mrzim ovo", samo da nije zastenjaio Pete. Bila je to prva jasno artikulirana rečenica koju je izrekao nakon što su izašli iz automobila i Trisha pomisli: Molim te Bože, pošalji nešto. Jelena ili dinosaura ili NLO. Jer ako to ne učiniš, oni će se ponovno počupati.

No Bog je samo poslao u izvidnicu nekoliko komaraca koji će bez sumnje uskoro dojaviti ostatku trupa o pokretima svježeg mesa, i kad su prošli pokraj znaka na kojem je pisalo POSTAJA NO. CONWAY 8,5 KM, njih su dvoje nastavili punom parom, bez obzira na šumu, bez obzira na nju, ne obazirući se ni na što osim jedno na drugo. Njanjanja-njanjanja-njanjanja. Poput nekakvog bolesnog ljubakanja, pomisli Trisha.

A bilo je to i sramota, jer su propuštali stvari koje su bile zapravo prilično zgodne. Slatkast, smolast miris borova, na primjer, pa to kako su oblaci djelovali tako blizu—manje kao oblaci a više kao sukovi bjelkastosivog dima. Po njezinu mišljenju, moraš biti odrasla osoba da bi nešto tako dosadno kao pješačenje nazvao hobbijem, ali ovo zaista nije bilo loše. Nije znala je li cijeli Appalachian Trail tako dobro održavan poput ovog dijela—vjerojatno nije—ali ako jest, onda shvaća zašto se ljudi koji nemaju boljeg posla odluče prohodati svih njegovih milijun kilometara. Trishi je bilo kao da hoda niz široku, vijugavu šumsku aveniju. Nije bila popločana, naravno, i protezala se blagom uzbrdicom, ali je po njoj bilo prilično lako hodati. Bila je tu čak i mala drvenjara u kojoj se nalazila pumpa i natpis na kojem je pisalo: VODA JE PROVJERENO PITKA. MOLIM OSTAVITE RUČICU PUMPE PODIGNUTU.

U ruksaku je imala bocu vode—veliku, s cjevčicom na poklopcu—ali jedino što je Trisha sad željela bilo je pokrenuti pumpu u maloj drvenjari i natočiti si piće, hladno i svjež, iz njezina zahrđalog otvora. Piti i pretvarati se da je Bilbo Baggins, na putu za Magleno gorje.

"Mama?" upita ona iza njihovih leđa. "Bi li mogli stati toliko da si—"

"Nalaženje prijatelja je posao, Pete", govorila je njezina majka. Nije se okrenula prema Trishi. "Ne možeš samo stajati i čekati da djeca priđu tebi."

"Mama? Pete? Molim vas, možemo li stati samo da—"

"Ne shvaćaš", reče on uzrujano. "Nemaš pojma. Ne znam kako je bilo kad si ti išla u osnovnu školu, ali sad su stvari puno drukčije."

"Pete? Mama? Tu je pumpa—" Zapravo, bila je pumpa; sad je bilo gramatički pravilno tako reći, jer je pumpa ostala iza njih, i svakim trenutkom bila sve dalje.

"Ne prihvaćam to mišljenje", žustro će mama, službeno, i Trisha pomisli: Nije ni čudo da ga izluđuje. A onda, kivno: Čak i ne znaju da sam ovdje. Nevidljiva djevojčica, to sam ja. Mogla sam baš ostati kod kuće. Komarac fijukne u njezinu uhu, i ona nervozno pljasne po njemu.

Stigli su do račvišta staze. Glavni ogranak—sad više i ne širok kao avenija, ali ni puno lošiji—skretao je ulijevo, označen znakom na kojem je pisalo NO. CONWAY 8. Na drugom kraku, manjem i uglavnom zaraslom, pisalo je KEZAR NOTCH 16 KM.

"Narode, moram piškiti", reče Nevidljiva djevojčica no—naravno—nijedno od njih ne obrati pozornost; oni jednostavno krenu niz krak koji je vodio prema North Conwayu, hodajući jedno pokraj drugoga poput zaljubljenog para, gledajući jedno drugome u lice poput zaljubljenog para, a prepirući se poput najljućih neprijatelja. Trebali smo ostati kod kuće, pomisli Trisha. Mogli su ovo raditi i kod kuće, a ja sam mogla pročitati neku knjigu. Možda ponovno Hobbita—priču o ljudima koji vole šetati po šumi.

"Baš me briga, ja ću se popiškiti", reče ona nadureno i krene niz stazu s oznakom KEZAR NOTCH. Borovi koji su se inače skromno držali podalje od glavne staze ovdje su se gurali, posezali svojim plavo-crnim granama, a bilo je tu i grmlja—čepova grmlja. Trisha pogledom potraži sjajno lišće koje je značilo otrovni bršljan, otrovni orah ili otrovnu runjevinu, ali ne ugleda nijedno... Bogu hvala na malim uslugama. Prije dvije godine, kad je život bio sretniji i jednostavniji, majka joj je pokazala slike tih biljaka i naučila je kako ih prepoznati. U to vrijeme Trisha je prilično često odlazila s majkom švrljati po šumi. (Peteova najgorčena pritužba na izlet u Plant-A-Torium bila je ta da je njihova majka željela tamo ići. Očita istinitost ovoga kao da ga je načinila slijepim za to koliko je egoistično zvučao i tupio zbog toga cijelog bogovetnog dana.)

Za vrijeme jedne od tih šetnji, mama ju je naučila i kako curice piške u šumi. Počela je riječima: "Najvažnije—možda i jedino važno—je ne učiniti to u polju otrovnog bršljana. A sad pripazi. Gledaj mene i učini što i ja."

Trisha sad pogleda lijevo-desno, ne ugleda nikoga, no odluči svejedno skrenuti s puteljka. Put za Kezar Notch izgledao je malo korišten—tek nešto više od uličice u usporedbi sa širokom prometnicom glavne staze—ali svejedno nije željela čučnuti točno nasred nje. Činilo joj se to nepristojnim.

Ona siđe sa staze u smjeru račvišta za North Conway; još ih je mogla čuti kako se prepiru. Kasnije, kad je bila posve izgubljena i pokušavala ne povjerovati da će umrijeti u šumi, Trisha će se prisjetiti posljednje rečenice koja je doprla do nje, izrečena bratovim povrijeđenim, ogorčenim glasom:—Ne znam zašto mi moramo ispaštati za to što ste vas dvoje zabrljali!

Ona načini nekoliko koraka prema zvuku njegova glasa, pažljivo pritom zaobišavši busen trnjaka premda je imala na sebi traperice a ne kratke hlače. Zastane, osvrne se i shvati da još vidi stazu za Kezar Notch... što je značilo da bi netko tko bi naišao tim putem mogao vidjeti nju, kako čuči i piški s napola punim ruksakom na leđima i kapom Red Soxa na glavi. Raz-golo-GUZ-ičenu, rekla bi Pepsi (Quilla Andersen je jednom prigodom rekla da bi u rječniku pokraj riječi vulgaran trebala stajati fotografija Penelope Robichaud).

Trisha siđe niz blagu kosinu. Tenisice joj se lagano okliznu na sagu prošlogodišnjeg mrtvog lišća, a kad je stigla do dna više nije vidjela stazu za Kezar Notch. Dobro. Iz suprotnog smjera, ravno ispred nje kroz šumu, začuje muški glas i kako neka djevojka odgovara smijehom—pješaci na glavnoj stazi, i to nedaleko, sudeći po zvuku. Dok je Trisha otkopčavala traperice, pomisli da bi se njezini majka i brat mogli zabrinuti za nju načine li pauzu u svojem ludo zanimljivom gloženju i pogledaju iza sebe da vide kako je sestra, a umjesto nje ugledaju nepoznatog muškarca i ženu.

Dobro! Neka nekoliko minuta razmišljaju o nečem drugom. Osim o sebi.

Vic nije u tome, rekla joj je majka onog sretnijeg dana u šumi prije dvije godine, da se popiškiš u prirodi—curice to mogu učiniti jednako dobro kao dječaci—nego se popiškiti a ne smočiti pritom odjeću.

Trisha se pridrži za pogodno stršeću granu obližnjeg bora, savije koljena, pa slobodnom rukom posegne između nogu, potegne traperice i donje rublje prema naprijed izvan vatrene linije. Na trenutak se ne dogodi ništa—nije li to tipično—i Trisha uzdahne. Komarac joj krvožedno zazuji oko lijevog uha a ona nije imala slobodnu ruku kojom bi ga pljasnula.

"O, Zepter komplet!" reče ona srdito, ali joj se to učini smiješno, zaista prilično dražesno glupo i komično, i ona se počne smijati. Čim se počela smijati, počela je i piškiti. Kad je obavila posao, upitno se obazre oko sebe ne bi li ugledala nešto čime bi se obrisala, no odluči—ponovno se posluži tatinom frazom—ne izazivati vraga. Lagano zatrese trticom (kao da bi to pomoglo), a onda brzim trzajem navuče gaćice. Kad joj je onaj komarac ponovno zazujao oko lica, ona ga žustro pljasne i zadovoljno pogleda krvavu mrljicu u udubini dlana. "Mislilo si da sam ostala bez municije, šefe, zar ne?" reče ona.

Trisha krene natrag prema onoj kosini, no ponovno se okrene kad joj je pala na um najgora ideja u životu: da krene naprijed umjesto da se vrati putem kojim je došla prema stazi za Kezar Notch. Staze su se bile račvale u obliku slova ipsilon; ona će sad prijeći razmak između ta dva kraka i ponovno se naći na glavnoj stazi. Čas posla. Nema šanse da bi se mogla izgubiti, jer je tako jasno čula glasove drugih hodača. Zaista nema teorije da bi se mogla izgubiti.

Drugi čin

Zapadna strana gudure u kojoj je Trisha obavila nuždu bila je kudikamo strmija od strane niz koju je sišla. Uzvere se uz nju uz pomoć nekoliko stabala, dočepa se vrha, i krene preko ravnijeg zemljišta u smjeru iz kojeg su bili doprli oni glasovi. No tu je bilo i puno grmlja pa ona zavijuga oko nekoliko trnovitih, zbijenih grozdova. Pri svakom zaobilaženju držala je oči uperene u smjeru glavne staze. Hodala je na taj način desetak minuta, a onda stane. U onom mekanom mjestu između grudnog koša i želuca, mjestu u kojem se isprepliću sve strune našeg tijela, ona osjeti prvi lagašni trepet ribice tjeskobe. Nije li već trebala stići do odvojka Appalachian Traila za North Conway? Tako je u svakom slučaju izgledalo; nije otišla daleko niz odvojak za Kezar Notch, vjerojatno ne više od pedeset koraka (jamačno ne više od šezdeset, najviše sedamdeset), pa razmak između dva odvojena kraka ipsilona nije mogao biti jako velik, zar ne?

Ona osluhne ne bi li čula glasove na glavnoj stazi, ali je sad šuma utihnula. Zapravo, to i nije bila istina. Čula je huk vjetra kroz velike stare borove zapadnog Mainea, kreštanje šojke i udaljeno čekićanje djetlića koji iz šupljeg debela pokušava iščeprkati užinu, čula je par novopridošlih komaraca (sad su joj zujali oko oba uha)—ali ne i ljudske glasove. Kao da je ona jedina osoba u cijeloj ovoj velikoj šumi, i premda je to bilo smiješno, ona ribica svejednako ponovno zamigolji u onom šupljem mjestu. Ovaj put malo jače.

Trisha ponovno krene naprijed, sad brže, u želji da se dočepa staze, željna njezine utjehe. Dođe do velikog srušenog stabla, previsokog da se popne preko njega, pa umjesto toga odluči da se provuče ispod njega. Zнала je da bi bilo pametno zaobići ga, ali što ako tad više ne bude znala gdje je?

Ni sad ne znaš gdje si, šapne joj glas u glavi—užasan hladni glas.

"Začepi, nije istina, budi kuš", odvrati ona šaptom, i spusti se na koljena. Ispod jednog dijela mahovinom oblijepjenog starog debela protezala se udubina i Trisha se migoljeći zavuče u nju. Lišće kojim je bila obložena bilo je vlažno, ali dok je to shvatila, prednji dio njezine majice već je bio natopljen. No ona zaključa da to nije važno. Odmigolji dalje ali joj ruksak udari o deblo—tup.

"Do vraga i prokletstvo!" šapne ona (do vraga i prokletstvo bila je trenutačno njezina i Pepsina omiljena psovka—zvučala je tako nekako engleski i ladanjski) i odmigolji natraške. Uspravi se na koljena, otare zalijepljeno vlažno lišće s majice i primijeti da joj prsti drhte.

"Nije me strah", reče ona, navlaš govoreći naglas jer ju je zvuk njezina šapta malo isprepadao. "Ni trunke se ne bojim. Staza je tamo. Bit ću na njoj za pet minuta, i potrčat ću da ih sustignem." Ona skine ruksak i, gurajući ga pred sobom, ponovno spuzne ispod debela.

Na pola puta nešto se pomakne ispod nje. Ona spusti pogled i ugleda debelu crnu zmiju kako puzi ispod lišća. Na trenutak se svaka misao u njezinoj glavi raspline u nijemoj bezbojnoj eksploziji gađenja i užasa. Koža joj se ohladi, grlo stegne. Nije mogla ni pomisliti tu jednu jedinu riječ zmija, već je samo osjetiti, kako hladno pulsira ispod njezine tople ruke. Trisha vrisne i pokuša skočiti na noge, no zaboravila je da se još nije provukla ispod stabla. Batrljak grane debele poput amputirane podlaktice bolno se zabode u njezina križa. Ona se ponovno opruži potbuške i ispuže ispod drveta najbrže što je mogla, vjerojatno i sama pomalo nalikujući zmiji.

Ona je ogavna kreatura otišla, ali je Trishin užas opstajao. Zmija se našla točno ispod njezine ruke, skrivena u mrtvom lišću—točno ispod njezine ruke. Očito nije od onih koje ujedaju, hvala Bogu. Ali što ako ih ima još? Što ako su one otrovne? Što ako su ih šume pune? Naravno da jesu, šume su pune svega što ne voliš, svega čega se bojiš i što ti se instinktivno gadi, svega što te pokušava svladati ogavnom, raspamećenom panikom. Zašto je uopće pristala poći? Ne samo pristala, nego pristala s veseljem?

Ona jednom rukom zgrabi remen ruksaka i požuri dalje dok joj je ruksak udarao o nogu. Bacala je nepovjerljive poglede preko ramena u srušeno stablo i krošnjate prostore između stojećih stabala, strepeći da će ugledati onu zmiju. Još se više bojala da će ugledati cijeli njihov zdruk, poput zmija iz filma strave *Invazija zmija ubojica*, s Patricijom McFarland u glavnoj ulozi, napetoj priči o curici izgubljenoj u šumi i—

"Ja nisam cu—" zausti Trisha, a onda, budući da je hodala gledajući preko ramena, spotakne se o kamen koji je stršio iz gnjecave zemlje, posrne, zalomi rukom koja nije držala ruksak u na propast osuđenom pokušaju da zadrži ravnotežu, a onda tresne na bok. Od toga joj sijevne munja bola iz donjeg dijela leđa, gdje ju je bocnuo batrljak one grane.

Ležala je na boku u lišću (vlažnom, ali ne i gadljivo mljaskavom poput onog u udubini ispod srušenog stabla), brzo disala, osjećala kako joj bilo kucka između očiju. Postane

iznenada zloguko svjesna da više ne zna hoda li u dobrom smjeru ili ne. Prije pada pogledavala je preko ramena, pa možda i ne hoda.

U tom slučaju, vrati se do stabla. Onog srušenog. Stani tamo gdje si izašla ispod njega, pogledaj ravno preda se i to je smjer u kojem želiš ići, smjer glavne staze.

No je li bio? Ako je tako, kako to da već i prije nije stigla do glavne staze?

Suze je zabockaju u kutovima očiju. Trisha ih bijesno potisne treptanjem. Počne li plakati, neće se moći sokoliti i uvjeravati se da se ne boji. Počne li plakati, svašta se može dogoditi.

Polako se vrati do srušenog, mahovinom oklopljenog stabla. Mrzila je to što mora hodati u pogrešnom smjeru čak i tih nekoliko trenutaka, mrzila to što se vraća na mjesto gdje je vidjela zmiju (otrovne ili ne, gadile su joj se), no znala je da mora. Ugleda uleknuće u lišću gdje se bila nalazila kad je spazila (i—mili Bože—osjetila) zmiju, packu duljine djevojčice na tlu u šumi. Uleknuće se već punilo vodom. Zagledana u nj, ona ponovno malodušno otare ruku o prednji dio majice, vlažan i blatnjav. To što joj je majica vlažna i blatnjava od provlačenja ispod stabla na neki je način zasad bio najveći razlog za paniku. Ta je činjenica bila znak da je došlo do promjene plana... a kad promjena plana uključuje puzanje kroz raskvašena uleknuća ispod srušenih stabala, to ne znači promjenu nabolje.

Zašto je uopće skrenula sa staze? Zašto je ispustila stazu iz vida? Samo da bi se popiščila? Da se popiški, a nije joj čak ni bilo tako jako sila? Ako je tako, onda je jamačno bila luda. A onda ju je spopala neka druga vrsta ludosti, pa je pomislila da može nesmetano hodati kroz neistraženu šumu (taj joj izraz sad padne na um). E pa ona je danas nešto naučila, zaista. Naučila je držati se staze. Bez obzira na to što moraš učiniti ili koliko hitno to moraš učiniti, bez obzira na to koliko njanjanja-njanjanja moraš slušati, bolje je ostati na stazi. Kad se držiš utabanog puta, tvoj dres Red Soxa ostat će čist i suh. Na utabanoj ti stazi u šupljem mjestu između grudnog koša i želuca ne plivaju uznemirujuće ribice. Na stazi si siguran.

Siguran.

Trisha posegne rukom oko leđa do križa i napipa nepravilnu rupu u majici. Znači, škrba grane je probila kroz nju. Bila se nadala da nije. A kad je ponovno pogledala u prste, na jagodicama je bilo krvavih mrljica. Trisha ispusti jecav uzdah i obriše prste o traperice.

"Smiri se, barem nije bio hrdavi čavao", reče ona. "Sreća u nesreći." To je bila jedna od majčinih izreka, no nije pomogla. Trisha se nikad u životu nije osjećala nesretnijom.

Pogleda dolje-gore niz deblo, čak i jednom tenisicom razgrne lišće, ali nije bilo ni traga zmiji. Vjerojatno nije bila od onih koje grizu, ali Bože, tako su užasne. Bez nogu i skliske, palucaju svojim ogavnim jezikom unutra-van. Čak i sad, jedva je mogla podnijeti pomisao na to kako je pulsirala pod njezinim dlanom poput hladnog mišića.

Zašto nisam obula čizme? pomisli Trisha, gledajući u svoje niske Reebokice. Zašto sam ovdje u ovim vražjim tenisicama? Odgovor je, naravno, bio zato što su tenisice dobre za hodanje po stazi... a plan je bio ostati na stazi.

Trisha na trenutak zatvori oči. "Ali, dobro sam", reče. "Moram samo zadržati prisebnost i ne šiznuti. Ionako ću za minutu-dvije čuti ljude."

Ovaj put njezin je glas razuvjeri malo i ona se oraspoloži. Okrene se, položi noge s obje strane crnog uleknuća u kojem je ležala, a guzu nasloni na mahovinasto deblo. Tako. Ravno naprijed. Glavna staza. Mora biti.

Možda. A možda bi bilo bolje da ovdje čekam. Čekam glasove. Da budem sigurna da hodam u dobrom smjeru.

Ali nije mogla podnijeti čekanje. Željela se vratiti na stazu i što prije zaboraviti ovih deset užasnih minuta (sad možda čak i petnaest). Pa ponovno prebaci ruksak preko ramena—ovaj put nije bilo srditog, rastresenog, ali u dubini duše simpatičnog velikog brata da joj provjeri remenje—i ponovno krene. Sad su je otkrile mušice—plesalice i komarčići—i u tolikom broju zujale oko njezine glave da joj je vidno polje poigravalo od crnih mrlja. Mahne rukom da ih otjera, ali ne i da ih ubije. Treba ubiti komarce, ali je male kukce bolje otjerati mahanjem, rekla joj je mama... vjerojatno istog dana kad ju je naučila kako djevojčice piške u šumi. Quilla Andersen (samo što je u to doba još bila Quilla McFarland) rekla je da pljaskanje zapravo kao da privlači mušice... a, naravno, i onome tko ih pokušava zgnječiti postaje sve neugodnije. Kad su posrijedi mušice u šumi, rekla je Trishina mama, najbolje je razmišljati kao konj. Pretvaraj se da imaš rep kojim ih možeš ošinuti i otjerati.

Stojeći pokraj srušenog stabla, mahanjem ruke tjerajući mušice, ali ne pokušavajući ih zgnječiti, Trisha upre pogled u visoki bor udaljen četrdesetak metara... četrdeset metara prema sjeveru, ako još zna gdje se nalazi. Ona ode do bora, i dok je stajala tako, ruke položene na njegovo debelo deblo ljepljivo od biljnog soka, okrene se i pogleda u ono srušeno stablo. Ravna linija? Činilo joj se da jest.

Osokoljena, ona sad pogledom nanišani grmlje istočkano jarko-crvenim bobicama. Majka joj ga je pokazala tijekom jedne od njihovih prirodoslovnih šetnji, i kad je Trisha objasnila da su to divlje višnje i smrtonosno otrovne—tako joj je bila rekla Pepsi Robichaud—majka se nasmijala i rekla: Znači, slavna Pepsi ipak ne zna sve. To mi dođe kao olakšanje. Trish, to su gaulterije. I nisu nimalo otrovne. Imaju okus kao kaugume Teabeny, one u ružičastom ovitku. Njezina je majka ubacila pregršt tih bobica u usta, a kad se nije srušila na zemlju, gušeći se i grčeći, i Trisha ih je nekoliko kušala. Njoj su imale okus gumenih bombona, onih zelenih od kojih kao da ti u ustima prolaze trnci.

Ona ode do grmlja, pomisli da bi mogla ubrati nekoliko bobica tek toliko da si učini veselje, ali ipak to ne učini. Nije bila gladna, a nikad nije bila manje raspoložena za razveseljavanje. Udahne jedak miris voštanog zelenog lišća (i ono je jestivo, rekla je Quilla onomad, premda ga Trisha nikad nije kušala—ta nije ona svizac), pa pogleda ponovno u onaj bor. Provjeri hoda li još pravocrtno, pa odabere treći orijentir—ovaj put rascijepljenu stijenu koja je izgledala kao šešir iz nekog starog crno-bijelog filma. Potom spazi grozd breza, a od tog brezika polako ode do raskošnog gnijezda paprati na polovici obronka.

Toliko se žestoko koncentrirala na to da ne izgubi iz vida nijedan orijentir (nema više osvrtnja, dušo) da se našla pokraj paprati prije no što je shvatila da, oprostite na igri riječima, ne vidi šumu od drveća. Kretanje od orijentira do orijentira je divno i krasno, i činilo joj se da je uspjela ostati na pravom kursu... ali što ako ide ravno ali u pogrešnom smjeru?

Možda je samo malo skrenula s kursa, ali je sigurno krenula pogrešnim smjerom. Da nije, već bi se dosad vratila na stazu. Ta prehodala je već...

"Isuse", reče ona, a u glasu osjeti čudnu knedlu koja joj se nije svidjela, "sigurno kilometar i pol. Barem kilometar i pol."

Mušice posvuda oko nje. Plesalice i komarčići ispred njezinih očiju, mrski komarci kao da joj vise poput helikoptera na ušima i proizvode taj svoj izluđujući žvrgoljavi cvilež. Ona pljasne po jednom i promaši; uspjela je jedino da joj zazvoni u uhu. Morala se suzdržati da ponovno ne zamahne. Počne li to raditi, na kraju će mlatiti po sebi kao lik iz nekog starog crtića.

Ona spusti ruksak, čučne, otkopča ga, podigne preklop. Unutra je bila njezina plava plastična pelerina-kabanica i papirnata vrećica s užinom koju si je sama pripremila; tu je bio i Gameboy i neki losion za sunčanje (to joj neće biti potrebno, budući da sunca više uopće nije bilo; popunjivali su se i posljednji potezi modrog iznad njezine glave); bila je tu i boca vode, pa boca Surgea, njezine čokoladice Twinkies i vrećica čipsa. Ali nije bilo spreja protiv insekata. To si je mogla i misliti. Pa se Trisha namaže losionom za sunčanje—mogao bi zadržati na odstojanju barem mušice—a onda sve vrati u svoj ruksak. Zastane samo na trenutak da bi pogledala u čokoladice, a onda ih ubaci u ruksak zajedno s ostalim. U pravilu ih je obožavala—kad bude stara kao Pete lice će joj vjerojatno biti jedan veliki prišt ne nauči li se držati podalje od slatkiša—ali zasad još nije osjećala nikakvu glad.

Osim toga, možda i nećeš doživjeti Peteove godine, reče joj onaj uznemirujući unutarnji glas. Kako netko može u sebi imati takav hladan i užasavajući glas? Takvog izdajicu? Možda nikad nećeš izaći iz šume.

"Zašuti, začepi, kuš", sikne ona i drhtavim prstima učvrsti preklop ruksaka. Nakon toga počne ustajati... a onda zastane, jednog koljena ukopanog u mekanu zemlju pokraj paprati. Podignute je glave mirisala zrak poput srne kad se prvi put otisne u široki svijet bez majke. Samo što Trisha nije mirisala; ona je slušala, koncentrirajući se svom snagom na to jedno čulo.

Grane čegrtaju na blagom dašku povjetarca. Zujeći komarci (ušljiva stara gamad). Djetlić. Daleko kreštanje vrane. I, na najudaljenijoj koti između tišine i čujnosti, brundanje zrakoplova. Nikakvih glasova sa staze. Ni jedan jedini glas. Kao da je staza za North Conway zbrisana. A kad se zvuk motora zrakoplova posve izgubio u daljini, Trisha si prizna istinu.

Ustane, teških nogu, kamena želuca. Imala je čudan osjećaj da joj je glava lagan, plinom ispunjen balon privezan za olovni uteg. Odjedanput se utapala u osami, gušila od jasnog no nesusnog osjećaja da je živo biće koje su ostali pripadnici njegove vrste odbacili. Nekako se našla izvan igrališta, odlutala s terena do nekog mjesta gdje pravila na koja je ona bila naviknuta više ne važe.

"Hej!" vrisne ona. "Hej, čuje li me netko? Čujete li me?" Ona pošuti, moleći se Bogu da joj netko uzvрати odgovorom, ali ga ne bude, pa ona naposljetku izusti ono najgore: "Pomozite mi, izgubila sam se! Pomozite mi, izgubljena sam!" Sad počnu navirati suze i više ih nije uspijevala zadržati, više se nije mogla zavaravati da drži konce u rukama. Glas joj zadrhti; najprije se pretvori u treperav glas malog djeteta, a onda gotovo u vrisak bebe koja leži

zaboravljena u svojim kolicima, i taj je zvuk prestraši više no išta drugo u ovo užasno jutro: jedini ljudski zvuk u šumi je njezin plačljiv, vrištav glas koji zaziva u pomoć, vapi u pomoć jer se izgubila.

Treći inning

Vikala je možda petnaest minuta. Kadšto bi načinila tuljac ispred usta i usmjerila glas u pravcu u kojem je zamišljala da bi se morala nalaziti staza, no uglavnom je samo stajala pokraj paprati i vrištala. Ispusti posljednji krik—bez riječi, tek kreštav ptičji krič gnjeva i straha—tako glasan da ju je zaboljelo grlo, pa sjedne pokraj ruksaka, zabije lice u ruke i zaplače. Gorko je plakala možda petnaest minuta (bilo je nemoguće pouzdano reći, sat joj je ostao kod kuće na stolu pokraj kreveta, još jedan pametan potez Veleumne Trishe), a kad je prestala, osjećala se malo bolje... samo da nije bilo kukaca. Kukaca je bilo posvuda, puzali su, cviljeli i zujali, pokušavali joj popiti krv i pijuckati znoj. Kukci su je izluđivali. Trisha ponovno ustane. Mahala je po zraku svojom kapom Red Soxa, govorila si da ih ne pokušava ubiti, svjesna da će svejedno to pokušati, i to uskoro, ne promijeni li se nešto. Neće si moći pomoći.

Da krene ili ostane gdje jest? Nije znala što bi bilo bolje; sad je bila odveć ustrašena da bi razborito rasuđivala. Njezine noge odluče umjesto nje i Trisha se ponovno pokrene, bojažljivo se pritom osvrćući i brišući rukom natečene oči. Kad je drugi put podigla ruku do lica, ugleda na njoj nekoliko komaraca, naslijepo pljasne po njima i ubije tri. Dva su bila krcata krvlju. Pogled na njezinu vlastitu krv najčešće je ne bi smetao, ali ovaj put noge je izdaju i ona ponovno sjedne na igličasti sag starog borika i još malo otplače. Pomalo ju je boljela glava, a u želucu je osjećala laganu mučninu. Ali donedavna sam bila u autu, ta joj se misao neprekidno vraćala. U automobilu, na stražnjem sjedištu našeg auta, slušala ih kako se prepucavaju. A onda pomisli na srdit glas svog brata kako je doplovio kroz drveće: "—ne znam zašto mi moramo ispaštati zato što ste vas dvoje zabrljali!" Padne joj na um da bi to mogle biti posljednje riječi koje će ikad čuti iz Peteovih usta, i ona zadrhti od te pomisli, kao da je ugledala neko čudovišno obličje u sjenama.

Ovaj put joj se suze brže osuše, a plač nije bio tako gorak. Kad je ponovno ustala (mašući kapom oko glave gotovo nesvjesno), osjeti se napola smireno. Sad su već sigurno otkrili da je nema. Mamina prva pomisao bit će da je Trisha popizdila zbog njihove prepirke i da se vratila u auto. Najprije su je zvali, a onda se vratili putem kojim su došli, raspitujući se kod ljudi koje bi sastali na stazi jesu li vidjeli djevojčicu u kapi Red Soxa (ima devet godina ali je visoka za svoju dob i izgleda starije, Trisha je mogla zamisliti svoju mamu kako govori), a kad su se vratili na parkiralište i otkrili da nije u autu, ozbiljno su se zabrinuli. Mama se prestrašila. Od pomisli na njezin strah, Trisha osjeti krivnju koliko i zebnju. Bit će strke, možda i velike, u koju će biti uključeni i čuvari i djelatnici šumarije, a za sve je to ona kriva. Skrenula je s puta.

Ovo doda novi sloj tjeskobe njezinu ionako uznemirenom mozgu i Trisha ubrza korak, nadajući se da će se vratiti na glavnu stazu prije no što se obave svi ti telefonski pozivi, prije no što se ovo pretvori u ono što je njezina majka nazivala "javnim ruglom". Hodala je ne pazeći pomno kao prije da se pravocrtno kreće od točke do točke, skrećući sve više na zapad a da toga nije bila svjesna, okrećući leđa Appalachian Trailu i većini njegovih

sporednih staza i puteljaka, skrećući u smjeru u kojem je bilo malo toga osim dubokih obnovljenih šuma zagušenih šipražjem, gudura obraslih guštarom i još neprohodnijih terena. Naizmjenice je zazivala i osluškivala, osluškivala i zazivala. Zaprepastila bi se da je znala da su njezini majka i brat još bili u klinču prepirke i da nisu znali, čak ni tad, da Trishe nema.

Hodala je sve brže, rukom tjerala vrtložeće oblake mušica, ne trudeći se više zaobići nakupine grmlja, već grabeći ravno kroz njih. Osluškivala je i zvala, zvala i osluškivala, ali nije slušala kako spada, ne više. Nije osjećala komarce koji su joj se rojili na zatiljku, poredani tik ispod linije njezine kose poput ispičitura u baru u vrijeme jeftinijih cijena, kako loču do iznemoglosti; nije osjećala uhvaćene papatače kako se migolje u jedva vidljivim ljepljivim brazdama u kojima su se još sušile njezine suze.

Njezino prepuštanje panici nije bilo iznenadno, kao na dodir one zmijske, već čudnovato postupno: povlačenje iz svijeta, isključivanje vanjske svijesti. Hodala je brže a da nije gledala kuda ide; zazivala u pomoć a da nije čula vlastiti glas; slušala ušima koje možda ne bi ni čule uzvratni povik iza najbližeg stabla. A kad je potrčala, učinila je to nesvjesno. Moram ostati mirna, pomisli ona dok su joj noge u tenisicama prešle prag brzine potrebne za džoging. Bila sam u našem autu, pomisli ona kad se njezin trk pretvorio u sprint. Ne znam zašto bismo mi trebali ispaštati za ono što ste vas dvoje zabrljali, pomisli ona, i saginjanjem izbjegne—jedva—stršeću granu koja kao da ju je željela ubosti u oko. No umjesto toga ogrebe je po lijevom obrazu i iz njega poteče tanka črčkarija krvi.

Povjetarac koji joj je puhao u lice dok je jurila kroz šikaru proizvodeći pucketav zvuk koji se činio jako dalek (nije bila svjesna trnja koje joj je deralo traperice i bušilo plitke utore u rukama), bio je prohladan i neobično osvježavajući. Ona jurne uz obronak. Sad je trčala koliko je noge nose, naherene kape i kose koja je vijorila za njom—gumica koja ju je držala u konjskom repu bila je odavno izgubljena—preskakala preko prepona malih stabala srušenih u nekom davnom nevremenu, penjala se na vrh grebena... i iznenada se pred njom prostre duga plavosiva dolina brončanih granitnih stijena koje su se uzdizale na drugoj strani, kilometre od mjesta na kojem se nalazila. A ravno ispred nje ničeg osim sivog ljeskanja ranoljetnog zraka kroz koji bi se strmoglavila u smrt, prevrćući se dugo, kricima dozivajući majku.

Razum je ponovno napusti, izgubljen u onoj prozirnoj bezumnoj rici strave, ali joj tijelo shvati da je nemoguće da se zaustavi na vrijeme i izbjegne pad preko ruba ponora. Jedino čemu se mogla nadati bilo je preusmjeriti svoje kretanje prije no što bude prekasno. Trisha naglo skrene ulijevo. Pritom joj se desna noga ritne iznad ponora. Čula je kako su kamenčići koje je ta noga izbila odčegrtali niz prastaru stijenu ponora u potočić.

Trisha jurne niz uski pojas zemljišta na kojem je iglicama obloženo tlo uzmaknulo pred golim kamenom koji je označavao rub stijene. Trčala je s nekom smućenom i grmećom spoznajom o tome što joj se zamalo dogodilo, te nejasnim sjećanjem na neki film znanstvene fantastike u kojem je heroj namamio podivljalog dinosaura da se strmoglavi sa stijene u smrt.

Ispred nje je ležalo srušeno stablo jasena čijih je gornjih sedam metara stršalo iznad ponora poput broskog pramca. Trisha ga dograbi objema ruka i zagrlila, a ogrebeni i krvavi obraz prignječi o glatko deblo. Svaki je glas pišteći ulazio u nju s vriskom, a izlazio s užasnutim jecajem. Dugo je tako stajala, drhturila cijelim tijelom, grleći stablo. Najzad otvori oči. Glava joj je bila okrenuta udesno i ona pogleda dolje prije no što se mogla spriječiti.

Na ovom mjestu, greben je bio visok samo sedamnaest metara, a završavao je gomilom glacijalnog, narovašenog kamenja na kojem su niknuli mali grozdovi jarkozelenog grmlja. Bila je tu i hrpa trulećeg drveća i granja—mrtva šuma otpuhana preko ruba grebena u nekoj davnoj oluji. U tom se trenutku Trishi prikaže prizor, užasan u svojoj krajnjoj jasnoći. Ugleda se kako pada prema toj hrpi mikado štapića, vrišteći i lamatajući rukama na putu do dna; ugleda kako joj jedna uvela grana probija donju čeljust pa prolazi između zuba i pribija joj jezik za nepce poput pribadače, a potom joj se poput koplja zabija u mozak i ubija je.

"Ne!" vrisne ona, zgrožena tim prizorom i užasnuta njegovom vjerojatnošću. Zadrži dah.

"Dobro sam", reče ona, tiho i brzo. Ogrebotine od trnjaka po rukama i ona ogrebotina na obrazu kuckali su i pekli je od znoja—tek je sad postajala svjesna ovih malih rana. "Dobro sam. Dobro mi je. Nego što, curo." Ona pusti jasen, zanjiše se na nogama, pa se ponovno grčevito uhvati za nj kad joj panika nabuja u glavi. Neki njezin iracionalni dio zapravo je očekivao da će se tlo nagnuti i zbaciti je preko ruba.

"Dobro sam", reče ona, još tiho i brzo. Obliče gornju usnu i osjeti okus vlažne soli. "Dobro sam, dobro mi je." Ponavljala je to neumorno, ali su svejedno prošle tri minute prije no što je uspjela privoljeti ruke da popuste svoj smrtni stisak oko jasena. Kad joj je to najzad uspjelo, Trisha se odmakne korak, dalje od ponora. Ponovno namjesti kapu (nesvjesno je okrene naopako da bi šilt bio otraga) i pogleda preko doline. Ugleda nebo, sad ovješeno od kišnih oblaka, i ugleda otprilike šest trilijuna stabala, ali ni traga ljudima—čak ni dim jedne jedine logorske vatre.

"Ali sam dobro—dobro sam." Ona načini još jedan korak natrag od ruba stijene i kratko vrisne kad se nešto (zmijske zmijske) očeše o stražnji dio njezinih koljena. Samo grmlje, naravno. Još grmova gaulterija, šuma ih je bila puna, bljak-bljak. A i mušice su je ponovno pronašle. Preoblikovale su svoj oblak, na stotine crnih točkica titralo joj je oko očiju, samo što su ovaj put točkice bile veće i kao da su se rasprskavale poput pupoljaka crnih ruža. Trisha je imala vremena tek toliko da pomisli: "Padam u nesvijest, ovako se pada u nesvijest", a onda se opruži poleduške u grmlju i prevrne očima. Mušice su lebdjele u treperavom oblaku iznad njezina blijedog lišća. Trenutak-dva potom, prvi komarci slete joj na vjeđe i počnu se hraniti.

Četvrti inning bacaju domaćini

Njezina majka premješta namještaj—to je bila Trishina prva povratnička misao. Druga je bila da ju je tata odveo u Good Skates u Lynn i stoga čuje zvuk djece koja se rolaju pokraj nje po staroj nakošenoj stazi. A onda se nešto hladno rasprsne na hrptu njezina nosa i ona otvori oči. Još jedna hladna kap vode rasprsne joj se točno posred čela. Jarka svjetlost preleti nebom; ona žmirne i zaškilji. Nakon ovog uslijedi drugi udar groma od kojeg se trgne i prevrne na bok. Nagonski privuče koljena u položaj fetusa, i pritom hripavo vrisne. A tad se provali nebo.

Trisha se podigne u sjedeći položaj, nesvjesno zgrabi bejzbolsku kapu kad joj je pala i vrati je na glavu, naglo udahne kao da su je grubo bacili u hladno jezero (a tako se i osjećala). Glavinjajući se osovi na noge. Ponovno zagrmi, a munja raspори ljubičasti šav u zraku. Dok je tako stajala—kiša joj je kapala s vrha nosa a kosa joj se zalijepila za obraze—ugleda kako je visoka, napola usahla smreka u dnu doline ispod nje odjednom odletjela u

zrak i pala na zemlju u dvije bukete polovice. Trenutak potom, kiša je lijevala u tako neprozirnim koprenama da je dolina bila tek obris duha umotan u sivu gazu.

Ona se povuče još nekoliko koraka, ponovno u sklonište šume. Klekne, otvori ruksak i izvadi plavu pelerinu-kabanicu. Navuče je na sebe (bolje kasno nego nikad, bio bi rekao njezin otac) i sjedne na srušeno stablo. U glavi joj se još vrtjelo, a natečene su je vjeđe svrbjele. Suma koja ju je okruživala upila je dio kiše, ali ne i sve; pljusak je bio odveć jak. Trisha brzim pokretom podigne kapuljaču i poslušna kako su kišne kapi zabubnjale po njoj, poput kiše na krovu automobila. Ugleda neizbježni oblak mušica kako joj poigrava ispred očiju i pokuša ih otjerati pokretom ruke u kojoj nije bilo snage. Ništa ih ne može otjerati i uvijek su gladne, hranile su se na mojim vje-dama dok sam ležala u nesvijesti i hranit će se mojim mrtvim tijelom, pomisli ona i ponovno se rasplače. Ovaj put tiho i malodušno.

*Dio inninga u kojem baca domaći pilcher (bacač) naziva se top: boltom je dio inninga kad baca gostujuća momčad.

Dok je plakala, nastavila je mahanjem tjerati mušice, skutrivši se svaki put kad bi grom zarikao iznad njezine glave.

Bez sata i bez sunca ni vrijeme nije postojalo. Trisha je jedino znala da je ostala sjediti, mali lik u plavoj kabanici skutren na srušenom stablu, sve dok grmljavina nije počela jenjati prema istoku. Zvučala joj je poput nadjačanog, ali još goropadnog siledžije. Kiša je rominjala po njoj. Komarci su zujali, a jedan je bio uhvaćen u zamku između postave kapuljače kabanice i njezina obraza. Ona palcem prignječi kabanicu s vanjske strane i zuj naglo prestane.

"Je l' ti sad bolje?" reče ona neutješno. "Tebe smo sredili, sad si palačinka." Kad je počela ustajati, u želucu joj zakrulji. Prije nije bila gladna, ali sad jest. Pomisao da je dovoljno dugo izgubljena da bi ogladnjela bila je užasna na svoj način. Ona se upita koliko je još užasnih stvari očekuje i bude joj drago da ne zna i ne vidi. Možda i nijedna, reče samoj sebi. Hej, curo, glavu gore—možda su svi užasi iza tebe.

Trisha skine kabanicu. Prije no što je otkopčala ruksak, ona se žalosno odmjeri. Bila je mokra od glave do pete i pokrivena borovim iglicama koje su se zalijepile za nju dok je ležala u nesvijesti—njezina prva nesvjestica. Morat će to ispričati Pepsi; naravno, pod pretpostavkom da će ponovno vidjeti Pepsi.

"Ne počinji s time", reče ona i otkopča preklop ruksaka. Izvadi jelo i piće koje je ponijela sa sobom i uredno ih složi ispred sebe. Kad je ugledala papirnatu vrećicu u kojoj je bila njezina užina, želudac joj bjesomučnije zakrulji. Koliko je zapravo kasno? Neki duboki mentalni sat spojen na njezin metabolizam govorio joj je da bi moglo biti oko tri poslije podne, osam sati od vremena dok je sjedila u blagovaonici i srkala Corn Flakes, pet od trenutka kad je krenula niz ovu beskrajnu idiotsku prečicu. Tri su sata. Možda čak i četiri.

U vrećici s užinom nalazilo se tvrdo kuhano jaje još u ljusci, sendvič s tunjevinom i nekoliko štapića celera listaša. Bila je tu i vrećica čipsa (mala), boca vode (prilično velika), boca Surgea (velika, od pola litre, obožava Surge), i čokoladice Twinkies.

Zagledana u bocu napitka od limuna i limete, Trisha iznenada postane više žedna nego gladna... i luda od želje za šećerom. Odvrti čep, prinese bocu ustima, no tad zastane. Ne bi

bilo pametno strusiti pola, pomisli ona, bez obzira na žed. Jer, mogla bi se ovdje zadržati neko vrijeme. Dio njezina mozga zastenje i pokuša se ograditi od te ideje, proglašiti je smiješnom i ograditi se, ali si Trisha nije mogla to priuštiti. Moći će ponovno razmišljati kao dijete tek kad se izvuče iz šume, ali zasad mora rasuđivati kao odrasla osoba koliko je to moguće.

Vidjela si što je tamo, pomisli ona, velika dolina u kojoj nema ničeg osim diveća. Ni cesta, ni dima. Moraš pametno vući poteze. Moraš čuvati zalihe. Mama bi ti rekla to isto, a i tata. Ona si dopusti tri velika gutljaja napitka, otkine bocu od usta, podrigne se, pa otpije još dva brza gutljaja. Onda ponovno čvrsto zatvori bocu i zamisli se nad ostatkom svojih zaliha.

Odluči se za jaje. Oguli ga, pazeći pritom da vrati komadiće ljuske u vrećicu u koju je jaje bilo zamotano (nikad joj nije palo na um, ni tada a ni kasnije, da bi joj bacanje smeća—bilo kakav znak da je bila tamo—moglo zapravo spasiti život), i posipa ga solju koliko je stalo između dva prsta. Dok je to radila, ponovno nakratko zaplače, jer se vidjela kako sinoć u kuhinji u Sanfordu stavlja sol na komadić masnog papira pa ga savija onako kako joj je mama pokazala. Na radnoj plohi od čvrste plastike ugleda sjenu svoje glave i ruku koju je bacalo stropno svjetlo, začuje zvuk televizijskih vijesti iz dnevne sobe; čula je i škripu bratovih koraka na katu. Ovo sjećanje posjedovalo je halucinogenu jasnoću koja ga je uzdigla gotovo do statusa vizije. Osjeti se poput nekog tko se utapajući se prisjeća kako je biti na brodu, tako smireno i spokojno, tako bezbrižno sigurno.

No ona je imala devet godina, skoro deset, i bila je velika za svoje godine. Glad je bila jača i od sjećanja i od straha. Ona pospe jaje solju i brzo ga pojede, još šmrcajući. Bilo je slasno. Mogla bi lako pojesti još jedno, možda dva. Mama je zvala jaja "kolesterolskim bombama", ali njezina mama nije ovdje i kolesterol se ne čini tako velik problem kad si izgubljena u šumi, izgrebena, a vjeđe su ti tako otekle od uboda kukaca kao da ih nešto vuče prema dolje (vjerojatno ljepilo od brašna zalijepljeno za trepavice).

Trisha se zaškilji u Twinkiese, pa otvori paketić i pojede jednu čokoladicu. "SEK-su-al-no", reče ona—jedan od Pepsinih najslavnijih komplimenata. Spere sve to gutljajem vode. A onda, brzim pokretima, prije no što je i jedna ruka mogla izvršiti izdaju i strpati još nešto u njezina usta, ona vrati ostatak hrane u vrećicu od užine (vrh se sad mogao prilično duboko smotati), ponovno provjeri čep na svojoj tri četvrt punoj boci Surgea, i potrpa sve u ruksak. Pritom prstima očeše izbočinu sa strane ruksaka i preplavi je ushit—možda djelomice raspiren svježim kalorijama—koji joj ozari lice.

Njezin walkman! Ponijela je svoj walkman! Super!

Ona otvori zatvarač na unutarnjem džepu i izvadi walkman sa strahopoštovanjem s kojim bi neki svećenik baratao pričesnim kaležom. Žica od slušalice bila je omotana oko walkmana a sićušni čepići slušalice uredno priljubljeni uz njegovu crnu plastičnu kutiju. U njemu se nalazila njezina i Pepsina trenutačno najdraža vrpca (Tubthumper od Chumbawambe), ali Trishi sad nije bilo do glazbe. Ona natakne slušalice, ugodno namjesti njihove čepiće, prebaci tipku s TAPE na RADIO i uključi ga.

Isprva se nije čulo ništa osim tihe bujice krčanja, jer je walkman bio namješten na WMGX, portlandsku postaju. Ali malo niže na FM frekvenciji, naiđe na WOXO iz Norwaya, a kad je pretražnikom krenula na drugu stranu, našla je WCAS, malu postaju iz Castle Rocka, grada kroz koji su prošli na putu do Appalachian Traila. Gotovo da je čula svog brata, glasa s

kojeg se cijedi taj njegov novootkriveni tinejdžerski sarkazam, kako govori otprilike: "WCAS! Danas vukojebina, sutra cijeli svijet!" A to je zaista i bila provincijska postaja, u to nije bilo sumnje. Unjkavi pjevači-kauboji kao što su Mark Chestnutt i Trace Adkins smjenjivali su se s voditeljicom koja je primala pozive ljudi koji su željeli prodati perlice, sušilice, Buicke i lovačke puške. No svejedno, bio je to kontakt s ljudima, glasovi u divljini, i Trisha sjedne na srušeno stablo, očarana, kapom rastreseno tjerajući od sebe vječiti oblak mušica. Prvi put kad je voditeljica spomenula vrijeme, bilo je tri nula devet.

U tri i trideset, voditeljica stavi Područno sajmište na poček dovoljno dugo da pročita lokalne vijesti. Raja u Castle Rocku uzbunila se zbog bara u kojem su sad petkom i subotom navečer nastupale toples plesačice, izbio je požar u lokalnom staračkom domu (nije bilo povrijeđenih), a Castle Rock Speedway se trebao ponovno otvoriti na Dan nezavisnosti s potpuno novim tribinama i uz urnebesni vatromet. Danas poslije podne bit će kiše, noćas će se razvedriti, sutra sunčano s najvišom temperaturom od oko tridesetak stupnjeva. I to je bilo sve. Ni riječi o kakvoj nestaloj djevojčici. Trisha nije znala bi li joj zbog toga trebalo odlanuti ili bi se trebala zabrinuti.

Pruži ruku da isključi walkman i uštedi baterije, no zastane kad voditeljica doda: "Ne zaboravite da večeras u sedam bostonski Red Soxi dočekuju one gnjavatore od newyorških Yankeesa; prijenos možete slušati ovdje na valovima WCAS-a, gdje prenosimo utakmicu Soxa. A sad se vratimo—"

A sad se vratimo najusranijem danu koji je neka djevojčica ikad doživjela, pomisli Trisha, ugasi radio i ponovno omota žicu oko tankog plastičnog uređaja. No zapravo je istina bila ta da se osjećala gotovo dobro prvi put nakon što je ona pakosna ribica zaplivala u njezinoj utrobi. Djelomice je razlog tome bio taj što je nešto prezalogajila, ali je imala osjećaj da je radio tome još više pridonio. Glasovi, stvarni ljudski glasovi, koji su zvučali tako blizu.

Na oba njezina bedra nalazila se šačica komaraca koji su pokušavali probušiti traper platno. Hvala Bogu da nije odjenula kratke hlačice. Dosad bi se već pretvorila u ramstek.

Ona pljaskanjem otjera komarce, pa ustane. Što sad? Zna li išta o tome što učiniti kad se izgubiš u šumi? Zna da sunce izlazi na istoku i zalazi na zapadu—i to je bilo otprilike sve. Jednom joj je netko rekao da mahovina raste na sjevernoj ili južnoj strani drveća, ali se nije mogla sjetiti na kojoj. Možda bi najbolje bilo ostati sjediti tu gdje jest, pokušati si načiniti nekakvo sklonište (više protiv kukaca nego kiše, ponovno su joj se komarci zavukli pod kapuljaču kabanice i izluđivali je), i čekati da netko dođe. Kad bi imala šibice, možda bi mogla zapaliti vatru—kiša bi spriječila da se ne proširi na šumu—i netko bi vidio dim. Naravno, kad bi svinje imale krila, slanina bi letjela. To je rekao njezin otac.

"Stani malo", reče ona. "Stani malo."

Nešto u vezi s vodom. Naći izlaz iz šume pomoću vode. Što je ono—?

Ona se sjeti, i ponovno je preplavi ushit. Ovaj put tako jako da joj se gotovo zavrtjelo u glavi; zapravo se malo čak i zaljuljala na nogama, onako kako učinimo kad začujemo zvuk pamtljivog napjeva.

Pronađite potok. Nije joj to rekla njezina majka, nego je davno pročitala u jednoj od knjiga iz serije Little House, kad je imala tek sedam godina. Nađete potok i slijedite ga i prije ili poslije će vas odvesti ili iz šume ili do većeg potoka. Ako vas odvede do većeg potoka,

slijedite ga dok vas ne odvede iz šume ili do još većeg potoka. No tekućica vas najzad mora izvesti iz šume jer uvijek teče prema moru, a tamo nema šuma, već samo plaža, stijena i poneki svjetionik. A kako da nađe neku tekućicu? Pa tako da hoda uz rub stijene, naravno. One preko čijeg je ruba zamalo pretrčala, glupača. Rub stijene vodit će je u jednom nepromjenljivom smjeru, i prije ili poslije naći će potočić. Govori se da su ih šume pune.

Ona ponovno prebaci ruksak preko ramena (ovaj put preko kabanice) pa oprezno priđe rubu stijene i srušenom jasenu. Sad se prisjećala svoje panične jurnjave kroz šumu s mješavinom dobrohotnosti i nelagode kakvu osjećaju odrasli kad se prisjećaju svojih ispada u djetinjstvu, ali shvati da se ipak još ne može približiti rubu. Pozlilo bi joj da to učini. Mogla bi se ponovno onesvijestiti... ili povratiti. A povratiti makar i dio hrane kad je ima tako malo bila bi jako loša zamisao.

Ona skrene lijevo i krene kroz šumu tako da joj je rub ponora bio oko sedam metara zdesna. Svako malo prisilila bi se prići bliže i provjeriti nije li se previše udaljila—nije li rub sa svojom širokom panoramom još tamo. Napregnula se ne bi li čula glasove, ali ne s previše nade; pješačka staza sad je tko zna gdje, i nabasati na nju bila bi čista luda sreća. Više je osluškivala hoće li čuti zvuk vode, i naposljetku ga i začuje.

Neće mi puno koristiti ako se kao vodopad slijeva preko one glupe stijene, pomisli ona, i zaključiti da se mora primaknuti rubu ponora i provjeriti prije no što stigne do potoka. Ako ni zbog čega a ono da se poštedi razočaranja.

Ovdje je drveće bilo malo uvučeno, a prostor između ruba šume i ruba ponora bio istočkan grmljem. Kroz četiri-pet tjedana urodit će bogatim plodom borovnica, no sad su borovnice bile tek sićušne bobice, zelene i nejestive. Ali ima gaulterija; one sad dozrijevaju, i možda bi bilo dobro to imati na pameti. Za svaki slučaj.

Tlo između grmova borovnica bilo je ljuskavo i nesigurno od smrvljenog kamenja. Zvuk koji su proizvodile Trishine tenisice podsjeti je na razbijene tanjure. Prijeđe polako preko ove sipine, a kad se našla otprilike tri metra od ruba, spusti se na sve četiri i počne puzati. Na sigurnom sam, na sigurnom jer znam da je tamo, ne trebam brinuti, ali joj je srce svejedno čekićalo u grudima. A kad je došla do ruba, zbunjeno zahihoće jer ponora tamo jedva da je i bilo.

Pogled preko doline još je pucao na sve strane, ali ne zadugo, jer se teren na ovoj strani spuštao. Trisha je toliko ćulila uši i tako duboko mozgala (uglavnom se podsjećala da mora zadržati hladnu glavu i ne ponovno pošandrcati), da nije to ni primijetila. Ona otpuže još dalje, probijajući se kroz posljednji zaslon grmlja i pogleda dolje.

Visina stijene ovdje je bila samo oko sedam metara i više nije bila okomita—gola stijena postala je strmi obronak posut kamenčićima. Na dnu je bilo kržljivog drveća, još neplodnih grmova borovnica, isprepletenog trnovitog grmlja. A razbacane posvuda bile su hrpe usitnjenih glacijalnih stijena. Prolom oblaka je prestao, grmljavina je jenjala u povremeno mrzovoljno gunđanje, ali je i dalje rominjalo pa su te hrpe kamenja djelovale sklisko i neugodno, kao šljaka iz rudnika.

Trisha otpuže natraške pa ustane, a onda nastavi hodati kroz grmlje prema zvuku tekuće vode. Sad je počela osjećati umor, noge su je boljele, ali je zaključila da je sve u svemu dobro. Naravno, boji se, ali ne toliko kao prije. Naći će je. Kad se ljudi izgube u šumi, uvijek

ih nađu. Pošalju avione i helikoptere i ljude s vučjacima i oni tragaju dok najzad ne nađu izgubljenu osobu.

A možda ću ja sama sebe spasiti. Negdje u šumi naći vikendicu, razbiti prozor budu li vrata zaključana a nikog kod kuće, poslužiti se telefonom...

Trisha se ugleda u neakvoj lovačkoj kućici u koju nitko nije zalazio od jesenas; zamisli vikendaško pokućstvo prekriveno izbljelijelim plahtama a na daščanom podu prostirku od medvjede kože. Osjeti miris prašine i starog pepela iz peći; ova je maštarija bila tako zorna da je čak osjetila i miris daška prastare kave. Kuća je bila prazna ali je telefon radio. Bio je to jedan od onih starinskih telefona, tako teške slušalice da ju je morala držati objema rukama, ali je radio, i ona se začuje kako govori: "Halo, mama? Ovdje Trisha. Ne znam točno gdje sam, ali sam dob—"

Toliko se zaniijela zamišljenom vikendicom i zadubila u zamišljeni telefonski razgovor da je zamalo pala u potočić koji je iznikao iz šume i u kaskadama cupkao niz obronak posut krhotinama kamenja.

Trisha se uhvati za grane jophe i ostane tako stajati i gledati u potok, čak se i nasmiješivši malo. Istina, dan je bio usran, tres usran, ali čini se da joj se sreća najzad smiješi, pa zato tripud hura. Ona priđe rubu obronka. Potok se zapjenjeno slijevao niz njega, tu i tamo udarajući o veći kamen i pršteći u finoj maglici u kojoj bi se u sunčano poslijepodne vidjele duge. Obronak s ove strane potoka izgledao je sklisko i nepouzdan—toliko mokrih stijena. No bio je istočkan grmljem. Počne li kliziti, uhvatit će se za jedan od njih baš kao što se uhvatila za joku na rubu potoka.

"Voda vodi do ljudi", reče ona i počne se spuštati niz obronak.

Silazila je postrance, poskakujući, niz desnu obalu potoka. Isprva joj je dobro išlo, premda je nagib obronka bio strmiji no što je izgledalo odozgo, a razlomljeno tlo izmicalo joj pod tenisicama kad god bi se pomaknula. Njezin ruksak, koji dosad jedva da je osjećala, počeo se ponašati poput velike, nestabilne bebe u jednoj od onih indijanskih nosilica za djecu; svaki put kad bi se pomaknuo, ona je morala zalomiti rukama da održi ravnotežu. No sve je bilo u redu, i vraški dobro da je tako, jer kad je zastala na pola puta niz obronak, potporne desne noge ukopane u rahlo kamenje ispod nje, ona shvati da se više ne može vratiti. Ovako ili onako, nema joj druge nego sići do dna.

Ona ponovno krene. Kad je prešla tri četvrtine puta, kukac— neki veliki, ne mušica ili komarac—zaleti joj se u lice. Bila je to osa. Trisha vrisne i zamaše rukama da je otjera. Ruksak joj se divlje zaniije, desna joj se noga oklizne, i odjednom nestane njezine ravnoteže. Ona padne, ramenom udari o kameni obronak uz mukao udarac od kojeg joj zaceketaju zubi, i počne kliziti.

"Sranje na oko!" zavapi ona i pokuša zariti ruke u zemlju. No uspije uhvatiti samo pregršt sipkog kamenja koje otkliže zajedno s njom i osjetiti oštar ubod bola kad joj krhotina kremena poreže dlan. Ona dohvati neki grm, ali se ovaj iščupa zajedno sa svojim glupim plitkim korijenom. Stopalom udari o nešto, desna joj se noga svine pod bolnim kutom, i ona se odjednom nađe u zraku, a svijet se zavrti kad je izvela neplanirani premet.

Trisha tresne na zemlju na leđa i nastavi tako kliziti, raširenih nogu, lamatajući rukama, vrišteći od bola, prepasti i iznenađenja. Kabanica i stražnji dio majice zadignu joj se do

lopatica; oštri komadići kamenja zderu komadiće kože između njih. Pokuša zakočiti nogama. Lijevo stopalo udari o stršeci izbojak škrljevca i skrene je udesno. Zbog toga se počne prevrtati—najprije na trbuh, pa na leđa, pa ponovno na trbuh. Svaki put kad bi se prevrnula, ruksak bi se zabio u nju pa se propeo prema gore. Nebo je bilo dolje, mrska sipina obronka gore, a onda bi zamijenili mjesta—okreni je, obrni je, iz tvog sela nije, promjena partnera.

Trisha prijeđe posljednjih deset metara kližući na lijevom boku ispružene lijeve ruke, lica zarivenog u pregib lakta. Muklo udari o nešto dovoljno tvrdo da joj natuče rebra na toj strani... a onda, prije no što je uspjela podignuti lice s ruke, igla bola zarije se u nju malo iznad lijeve jagodične kosti. Trisha vrisne i trzajem se uspravi na koljena, udarajući se po licu. Zgnječi nešto—naravno, još jedna osa, što drugo—premda ju je ova ponovno ubola. A kad je otvorila oči, ugleda ih posvuda oko sebe: žutosmeđe kukce otežalog zatka, punašne neskladne tvornice otrova.

Ukliže u mrtvo stablo u podnožju obronka oko osam metara dalje od šumećeg potoka. U najnižim račvama sparušenog stabla, baš u razini očiju djevojčice koja je imala samo devet godina ali koja je bila visoka za svoje godine, nalazilo se sivo osinje gnijezdo. Uzrujane su ose puzale po njemu, a druge izlijetale iz rupe na vrhu.

Bol prosvrdla desnu stranu Trishina vrata, ispod šilta kape. Još jedan ubod sijevne joj u desnoj ruci iznad lakta. Vrišteći, potpuno obuzeta panikom, ona jurne. Nešto je ubode u potiljak; nešto je ubode u križa, iznad pasice traperica, gdje joj je majica još bila podignuta, a plastična kabanica visjela u ritama.

Ona potrči prema potoku ne razmišljajući, bez plana ili namjere; učinila je to jer je teren tamo bio relativno prohodan. Zavijuga između grozda grmova, a kad je šipražje postalo gušće, ona grune kroza nj. Kod potoka zastane, sopćući, pogledavajući uplakana (i sa strahom) preko ramena. Osa nije bilo, ali su načinile puno štete prije no što im je uspjela šmugnuti. Njezino lijevo oko, blizu mjesta gdje ju je dohvatila prva osa, gotovo se zatvorilo od otoka.

Dobijem li alergiju, umrijet ću, pomisli ona, ali nakon onolike uspaničenosti više nije hajala. Sjedne pokraj potočića koji ju je uvalio u sve ove nevolje, jecajući i šmrcajući. Kad se ponovno malo pribrala, skine ruksak. Razdirali su je žestoki, grčeviti drhtaji, a od svakog bi joj se tijelo ukrotilo poput opruge i čupalo usijane sulice bola iz mjesta uboda. Ona rukama obgrli ruksak, zanjiše ga poput lutke, i jače zaplače. Dok je tako držala ruksak sjeti se Mone kako leži na stražnjem sjedištu Caravana, dobra stara Moana Banana sa svojim velikim plavim očima. Bilo je trenutaka, dok su se njezini roditelji pripremali za razvod i poslije za vrijeme razvoda, kad joj je Mona bila jedina utjeha; bilo je trenutaka kad čak ni Pepsi nije mogla razumjeti. Sad joj se razvod njezinih roditelja činio prava sitnica. Ima većih problema od odraslih ljudi koji se ne mogu složiti. Kao prvo, ima velikih osa, i Trisha pomisli kako bi dala sve da ponovno vidi Monu.

Barem neće umrijeti od uboda jer bi vjerojatno već umirala. Jednom je čula kako mama i gospoda Thomas, susjeda preko puta ulice, razgovaraju o nekome tko je bio alergičan na ubod ose, i gospoda Thomas je rekla: "Deset sekundi nakon što ga je dohvatila, jadni stari Frank se napuhnio kao balon. Da nije imao svoj mali pribor s iglama, vjerojatno bi se zagušio."

Trisha se nije gušila, ali su ubodi užasno kuckali, a i natekli su poput balona, nego što. Onaj kod oka podigao je užareni mali vulkan tkiva koji je mogla čak i vidjeti, a kad ga je pipkavo dodirnula prstima, munja bola sune joj kroz glavu i ona bijedno jaukne. Više nije plakala, ali je to oko svejedno bespomoćno suzilo.

Polako i oprezno Trisha se prepipa. Ustanovi najmanje šest uboda (činilo joj se da je najjednom mjestu, odmah iznad lijevog boka, ubodena dvaput ili čak triput—bilo je to najbolnije mjesto). Cijela leđa kao da su joj bila izgrebena, a lijeva ruka, koja je podnijela najveći dio štete u posljednjem dijelu spusta, bila je mreža krvi od zapešća do lakta. I obraz u koji ju je ubo onaj batrljak grane ponovno je krvario.

Nije fer, pomisli ona. Nije —

A onda joj sine užasna ideja... samo što je to bilo više od ideje, bilo je to uvjerenje. Walkman joj se razbio, smrskao u milijun komadića u bočnom džepiću ruksaka. Jamačno. Nema teorije da je mogao preživjeti klizanje.

Trisha drhtavim i krvlju prošaranim prstima potegne kopče na ruksaku i naposljetku oslobodi remenje. Izvadi Gameboya i on je zaista bio smrskan, a od prozorčića na kojem su mali elektronički signali poskakivali ostalo je tek nekoliko krhotina žutog stakla. Usto, vrećica čipsa je puknula pa je napuklo bijelo kućište Gameboya bilo pokriveno masnim mrvicama.

Obje plastične boce, ona s vodom, kao i boca Surgea, bile su ulubljene ali čitave. Vrećica s užitkom bila je spljoštena u obliku nečega što je sličilo pregaženoj životinji na cesti (i pokriveno s još čipsa), ali Trisha se nije ni trudila zaviriti u nju. Moj walkman, pomisli ona, nesvjesna da jeca dok je potezala zatvarač na unutarnjem džepu. Moj jadni siroti walkman. Biti odvojena čak i od glasova ljudskog svijeta činilo se više no što je mogla podnijeti povrh svega ostalog.

Trisha gurne ruku u džep i izvadi čudo: walkman, netaknut. Žica od slušalica, koju je bila ponovno omotala oko malog uređaja, u padu se odmotala, ali je to bilo sve. Držala je walkman u ruci i s nevjericom pogledavala u njega pa u Gameboya koji je ležao pokraj njega. Kako jedan može biti tako čitav a drugi tako smrskan? Kako je to moguće?

Nije, obavijesti je onaj hladni i mrski glas u njezinoj glavi. Izgleda dobro, ali je razbijen iznutra.

Trisha izravna žicu, ubaci čepiće slušalica na mjesto, i položi prst na tipku za uključivanje. Zaboravila je na ubode, ugrize kukaca, posjekotine i ogrebotine. Ona zatvori svoje otečene, teške vjeđe, i načini malu tamu. "Molim te, Bože", reče ona u nju, "ne daj da moj walkman bude neispravan." Onda pritisne tipku za uključivanje.

"Upravo smo primili sljedeću vijest", reče ona voditeljica—kao da emitira program iz Trishine glave. "Neka žena iz Sanforda, na pješačenju sa svoje dvoje djece po dijelu Appalachian Traila koji prolazi kroz okrug Castle, prijavila je nestanak svoje devetogodišnje kćeri Patricije McFarland, koja se vjerojatno izgubila u šumi zapadno od TR-90 i grada Mottona."

Trishine se oči razrogače. Ostane slušati idućih deset minuta, dugo nakon što se signal WCAS-a, poput nekoga s neiskorjenjivim lošim navikama, vratio country glazbi i izvješćima o utrkama NAS-CAR-a. Izgubljena je u šumi. Sad je to službeno. Uskoro će stupiti u akciju, tko

god ti oni bili—vjerojatno ljudi koji drže helikoptere spremne za let, a vučjake spremne za njušenje. Majka joj jamačno umire od straha... no Trisha osjeti čudnovato curkanje zadovoljstva kad se zamislila nad tom mogućnošću.

Nisu me dobro čuvali, pomisli ona—ne bez osjećaja samozadovoljstva. Ja sam samo mala curica i nisu me čuvali kako valja. Također, ako bude vikala na mene, ja ću samo reći: "Nikako da se prestanete svađati i naposljetku više nisam mogla izdržati." Pepsi bi se to sviđjelo; bilo je to kao iz knjiga V. C. Andrewsove.

Najzad ona isključi walkman, ponovno omota žicu od slušalica, da crnoj plastičnoj kutiji posve nebojažljivu pusu, i s ljubavlju ga spremi natrag u njegov džep. Zaškilji se u nagnječenu vrećicu za užinu i zaključa da se ne usudi pogledati unutra i vidjeti u kakvom bi obliku mogli biti sendvič s tunjevinom i preostala čokoladica. Previše deprimirajuće. Dobro da je pojela jaje prije no što se uspjelo pretvoriti u kremu od jaja. Ta je misao vjerojatno zaslužila hihot, ali očito u njoj nije bilo veselja; ono nekadašnje vrelo hihota, koje je njezina majka smatrala neiscrpnim, kao da je privremeno presušilo.

Trisha sjedne na obalu potočića, koji se nalazio na manje od metra ispred nje i počne neutješno jesti čipse, najprije iz puknute vrećice, potom ih kupeći s vrećice za užinu a naposljetku iščeprka najmanje komadiće s dna ruksaka. Veliki kukac prozujti joj ispred nosa i ona se žacne, vrisne i podigne ruku da zaštiti lice, ali bio je to samo obad.

Naposljetku, umornim pokretima šezdesetogodišnjakinje nakon napornog radnog dana (osjećala se poput šezdesetogodišnjakinje nakon napornog radnog dana), Trisha sve vrati u ruksak—čak je i smrskani Gameboy bio vraćen—pa ustane. Prije no što je ponovno učvrstila preklap, skinje kabanicu i podigne je. Nesolidna stvarca nije predstavljala nikakvu zaštitu u njezinu klizanju niz obronak, a sad je bila potrgana i lepetala na način koji bi u drugim okolnostima smatrala komičnim—izgledala je gotovo kao plava plastična havajska suknjica—ali bolje da je ipak zadrži. Ako ništa drugo, mogla bi je zaštititi od kukaca koji su ponovno oblikovali oblak oko njezine nesretne glave. Oblak komaraca bio je gušći no ikad, bez sumnje privučen krvlju na njezinim rukama. Vjerojatno su je namirisali.

"Fuj," reče Trisha, nabirući nos i mašući kapom na oblak kukaca, "kako je to odvratno." Pokuša si reći da bi trebala biti zahvalna što nije slomila ruku ili razbila glavu, i da nije alergična na ubode ose kao Frank, prijatelj gospode Thomas, ali je bilo teško biti zahvalan kad si prestrašen, izgreden, otečen i općenito ugruvan.

Vraćala je rite svoje pelerine-kabanice na leđa—potom će doći ruksak—kad pogleda u potok i opazi kako su obale tik iznad vode blatnjave. Klekne na jedno koljeno, žmirne kad je pasica traperica očešala osinje ubode iznad njezina boka, pa zahvati prstima gnjecavu smeđesivu sluz. Da pokuša ili ne?

"Pa, kako mi može naškoditi?" upita ona lagano uzdahnuvši te tapkanjem nanese blato na oteklinu iznad kuka. Bilo je blaženo hladno i onaj svrabljivi bol ublaži se gotovo istog trenutka. Pažljivo, ona nanese blato na sva ubodna mjesta koja je mogla dosegnuti, uključujući ono koje joj se napuhnulo pokraj oka. Potom obriše ruke o traperice (obje ruke i traperice sad su bile u znatno lošijem izdanju nego prije šest sati), odjene svoju poderanu kabanicu, pa se slijeganjem ramena uvuče u naramenice ruksaka. Na sreću, nalegao joj je na leđa a da nije trljao nijedno mjesto na kojem su je ose ubode. Trisha ponovno krene niz potok i poslije pet minuta još jednom zađe u šumu.

Hodala je niz potok otprilike četiri sata. Nije čula ništa osim žvrgoljećih ptica i neprekidnog brundavog zuja kukaca. Veći dio tog vremena sipila je kišica, a jednom se spustio dovoljno jak pljusak da je smoči do gole kože premda se sklonila ispod najvećeg stabla koje je uspjela naći. U tom drugom pljusku barem nije bilo gromova i munja.

Trisha se nikad nije osjećala u tolikoj mjeri gradskim djetetom koliko tog žalosnog, užasnog dana koji se primicao sumraku. Šuma kao da joj je postavljala stupice. Neko bi vrijeme hodala kroz veličanstvene stare borike, i na tim bi mjestima šuma djelovala gotovo prijazno, poput šuma iz Disneyjeva crtića. A onda bi naišla neka od tih stupica i ona se morala s mukom probijati kroz čvornate grozdove kržljivog drveća i gustog grmlja (puno previše potonjih imalo je trnje), provlačiti se pokraj isprepletenih grana koje su poput kandži posezale za njezinim rukama i očima. Kao da im je jedina svrha bila ispriječiti joj se na putu. Kako je puki umor skliznuo prema iscrpljenosti, Trisha im je počela pripisivati ljudsku inteligenciju, podmuklu i nesklonu svijest o uljezu u potrganoj plavoj kabanici. Počelo joj se činiti da je njihova želja da je izgrebu—ili da im se možda čak i posreći da joj iskopaju jedno oko—bila zapravo sekundarna; ono što je grmlje zapravo željelo bilo je skrenuti je dalje od potoka, njezina puta do drugih ljudi, njezina izlaza iz labirinta.

Trisha je bila voljna skrenuti izvan vidokruga potoka kad bi klinčevi drveća i kolopleti grmlja blizu njega postali pregusti, ali je odbijala skrenuti izvan dosega njegova zvuka. Kad bi tihi brbot potoka postao slabo čujan, ona bi se spustila na sve četiri i provukla ispod najdebljih grana radije nego da klizne duž njih i potraži prolaz. Puzanje preko gnjecave zemlje bilo je ono najgore (u boricima je tlo bilo suho i pokriveno sagom iglica; u klinčevima šipražja uvijek je djelovalo vlažno). Njezin se ruksak vukao kroz čipku granja i grmlja, ponekad bi i zapeo... a cijelo vrijeme, bez obzira na to kako bi zagustilo, onaj oblak mušica—plesalica i komarčića—visio joj je i titrao ispred lica.

Shvaćala je zbog čega je sve to tako užasno, tako deprimirajuće, ali nije to znala izraziti. Imalo je neke veze sa svim stvarima koje nije znala imenovati. Nešto je od toga znala jer joj je majka rekla: breze, bukve, jasei, smreke i borovi; šuplje čekićanje djetlića i kreštavo graktanje vrana; glasanje zrikavaca poput škripe vrata kad se počelo mračiti... ali ono ostalo, što je to? Ako joj je majka i rekla što je to, Trisha se više nije sjećala, ali joj se nije činilo da je majka to učinila. Njezina je majka, pomisli ona, zapravo samo gradska cura iz Massachusettsa koja neko vrijeme živi u Maineu, obožava šetnje po šumi, i koja je pročitala nekoliko prirodopisnih vodiča. Primjerice, kakvo je ono gusto grmlje sjajnog zelenog lišća (Bože, molim te, nije valjda otrovni hrast)? Ili ono malo bezvezno drveće prašnjavosivog debla? Ili ono s uskim, ovješanim lišćem? Šume oko Sanforda, šume koje je njezina majka poznavala i po kojima je šetala—katkad s Trishom, a kadšto sama—bile su dječja igra. Ove šume nisu bile dječja igra.

Trisha pokušava zamisliti stotine tragača kako se slijevaju prema njoj. Mašta joj je bila razvijena, i isprva joj je to sasvim lako uspijevalo. Ugleda velike žute školske autobuse koji u prozorčićima za odredište imaju natpis POSEBNA VOŽNJA—SPASILAČKA EKIPA kako se zaustavljaju na parkiralištima duž cijelog dijela Appalachian Traila koji prolazi kroz zapadni Maine. Vrata se otvaraju i iz njih se izlijevaju muškarci u smeđim uniformama, neki s psima na lancu, a svi s voki-tokijima pričvršćenima za remene, a nekoliko odabranih i s megafonima na baterije; njih će prve čuti, gromoglasne pojačane bogolike glasove koji će zazivati: "PATRICIA MCFARLAND, GDJE SI? AKO ČUJEŠ, PRIĐI ZVUKU MOG GLASA!"

Ali kako su sjene u šumi gusnule i hvatale se za ruke, čuo se jedino zvuk potoka—ni šireg ni manjeg nego kad se stropoštalala niz obronak pokraj njega—i zvuk njezina disanja. Njezine mentalne slike ljudi u smeđim uniformama malo-pomalo izbljede.

Ne mogu ostati ovdje cijelu noć, pomisli ona, nitko ne može očekivati od mene da ostanem ovdje cijelu noć—

Ona osjeti kako je panika ponovno pokušava ščepati—ubrzavala joj je bilo, sušila usta, oči su joj kuckale u dupljama. Bila je izgubljena u šumi, okružena stablima za koja nije imala imena, sama na mjestu gdje je rječnik gradskog djeteta od slabe koristi, i stoga je ostao samo uski spektar spoznaja i reakcija, odreda primitivnih. Od gradske do pećinske cure u jednom laganom koraku.

Bojala se mraka čak i kad je bila kod kuće u svojoj sobi, i kad bi žar ulične svjetiljke na uglu padao kroz prozor. Pomislila je, bude li morala provesti noć ovdje, umrijet će od straha.

Dio nje želio je potrčati. Klinac će je tekuća voda naposljetku odvesti do njezinih, sve to je vjerojatno samo sranje kroz gusto granje na način Kućice u preriji. Kilometrima već hoda uz ovaj potok, a sve do čega ju je doveo je još više kukaca. Došlo joj je da potrči dalje od njega, pobjegne na bilo koju stranu, gdje će joj biti najlakše proći. Potrčati i naći ljude prije no što padne mrak. To što je ta ideja bila potpuno glupa nije puno pomoglo. U svakom slučaju nije ublažila kuckanje u njezinim očima (i na mjestima uboda, i u njima je sad kuckalo), ni razblažilo bakrenast okus straha u njezinim ustima.

Trisha se probije kroz zapletaj stabala koja su rasla tako blizu da su bila gotovo isprepletana pa izbije na mali polumjesec čistine gdje je potok skretao lijevo poput lakta. Ovaj polumjesec, sa svih strana okružen grmljem i nepravilnim grozdovima drveća, Trishi je djelovao poput djelića raja. Tu se čak nalazila i klupa od debla srušenog stabla.

Ona mu priđe, sjedne, zatvori oči i pokuša se pomoliti za spas. Kad je prije zamolila Boga da walkman ne bude razbijen bilo je to lako, jer je bilo nesvjesno. No sad se nije bilo lako pomoliti. Nijedan od njezinih roditelja nije bio vjernik—majka joj je bila odmetnuta katolkinja, a tata, koliko je Trisha znala, nikad se ni od čega nije ni mogao odmetnuti—i sad se na neki drugi način osjeti izgubljenom i bez potrebnih riječi. Izmoli Očenaš, no on je iz njezinih usta zvučao šuplje i neutješno, korisno koliko i električni otvarač za konzerve. Ona otvori oči i osvrne se po čistini, i predobro primijetivši kako zrak sivi, pa nervozno sklopi svoje izgrebene ruke.

Nije se mogla prisjetiti da je ikad raspravljala o duhovnim stvarima s majkom, ali je nema mjesec dana upitala oca vjeruje li u Boga. Bili su iza njegove male kuće u Maldenu, jeli sladoled kupljen od prodavača Sunny Treata, koji je još obilazio grad svojim cilikavim bijelim kamionom (pomisao na kamion Sunny Treata ponovno potakne Trishu na plač). Pete je bio "dolje u parku", kako su govorili u Maldenu, zekao se sa svojim starim prijateljima.

"Bog", rekao je tata, kao da kuša tu riječ poput nekog novog sladoleda—vaniliju s Bogom umjesto vanilije s čokoladnim sirupom. "Što te potaklo da me to upitaš, dušo?"

Ona odmahne glavom—nije znala. A sad, dok je sjedila na srušenom deblu u ovaj oblačni, lipanjski suton, opsjednuta mušicama, sine joj zastrašujuća ideja: što ako ga je to upitala jer je neki skriveni, vidoviti dio nje znao da će se ovo dogoditi? Znao, i zaključio da će joj biti potreban neki mali Bog da se izvuče, pa joj je poslao signalnu raketu?

"Bog", rekao je Larry McFarland i liznuo svoj sladoled. "Bog, dakle Bog..." Zamislio se još malo. Trisha je tiho sjedila na svom kraju vrtnog stola, gledala u njegovo malo dvorište (trebalo je pokositi travu), dajući mu vremena napretek. Naposljetku on reče: "Reći ću ti u što ja vjerujem. Ja vjerujem u Podčujno."

"U Što?" Pogledala je u njega, ne znajući šali li se ili ne. Nije izgledao kao da se šali.

"Podčujno. Sjećaš se kad smo živjeli u Foreovoj?"

Naravno da se sjećala kuće u Foreovoj. Tri ulice dalje od mjesta na kojem su se sad nalazili, blizu ulaza u grad Lynn. Veća kuća od ove, s većim stražnjim dvorištem koje je tata uvijek redovito kosio. U doba kad je Sanford bio samo za djedove i bake i ljetne praznike, Pepsi Robichaud bila tek njezina ljetna prijateljica, a prdci pazuhom bili najsmješnija stvar na svijetu... osim, naravno, pravih prdaca. U Foreovoj kuhinja nije zaudarala po ustajalom pivu kako je to bio slučaj s kuhinjom u ovoj kući. Ona kimne glavom, jer se jako dobro sjećala.

"Ta se kuća grijala na struju. Sjećaš se kako bi peći zujale, čak i kad nisu grijale? Čak i ljeti?"

Trisha odmahne glavom. A njezin je otac kimnuo svojom, kao da je to i očekivao.

"Zato što si se na to navikla", reče on. "Ali vjeruj mi na riječ, Trish, taj je zvuk uvijek bio tamo. Čak i u kući gdje nema električnih peći, ima zvukova. Hladnjak se uključuje i isključuje. Cijevi lupkaju. Podovi škripe. Promet prolazi na ulici. Sve to stalno čujemo, pa stoga uglavnom i ne čujemo. Ti zvukovi postaju..." I on joj rukom da znak da dovrši, kao što je činio od njezinih malih nogu, dok mu je sjedila u krilu i učila čitati. Njegova stara, draga kretnja.

"Podčujni", reče ona, ne zato što je potpuno razumjela što ta riječ znači nego zato što je bilo tako očito što želi od nje.

"Tooočno tako", reče on, ponovno načinivši pokret sladoledom. Kapljice vanilije poprskaju mu nogavicu kaki hlača i ona se uhvati kako se pita koliko je piva već popio tog dana. "Tooočno tako, dušo, Podčujni. Ja ti ne vjerujem ni u kakvog stvarnog mislećeg Boga koji štrigulira pad svake ptice u Australiji ili svakog kukca u Indiji, Boga koji bilježi sve naše grijeha u velikoj zlatnoj knjizi i sudi nam kad umremo—ne želim vjerovati u Boga koji bi namjerno stvorio loše ljude a onda ih poslao da se peku u paklu koji je on stvorio—ali vjerujem da mora biti nečeg."

Osvrnuo se po dvorištu i njegovoj previsokoj, olinjalnoj travi, malom vrtnom kompletu ljuljačke, tobogana i penjalice koji je postavio za svog sina i kćerku (Pete je bio prevelik za to, a zapravo i Trisha, premda se još njihala ili bi se nekoliko puta spustila niz tobogan kad bi bila tamo, samo da mu učini zadovoljstvo), dva vrtna patuljka (jednog jedva vidljivog u raskošnoj džungli proljetnog korova), ogradi u dnu koju je trebalo oličiti. U tom joj je trenutku djelovao staro. Pomalo zbunjeno. Pomalo uplašeno. (Pomalo izgubljeno u šumi, pomisli ona sad, dok je sjedila na srušenom trupcu držeći ruksak između nogu.) A onda je kimnuo i ponovno pogledao u nju.

"Aha, nešto. Neka vrsta nežive sile na strani dobra. Neživa, znaš li što to znači?"

Kimnula je glavom, premda nije točno znala, ali nije željela da se on prekine i objašnjava. Nije željela da je poučava, ne danas; danas je jedino željela učiti od njega.

"Mislim da postoji sila koja sprečava da pijani tinejdžeri—većina pijanih tinejdžera—slupaju aute kad se vraćaju kući s maturalne zabave ili sa svog prvog velikog rock koncerta. Koja sprečava da se većina zrakoplova sruši čak i kad nešto krene po zlu. Ne svi, samo većina. Hej, činjenica da nitko nakon 1945. nije upotrijebio nuklearno oružje protiv ljudi pokazuje da nešto mora biti na našoj strani. Naravno, prije ili poslije netko će to ipak učiniti, ali više od pola stoljeća... to je puno vremena."

Pošutio je, zagledan u vrtnu patuljke i njihova prazna, vesela lica.

"Nešto sprečava da većina nas umre u snu. Nije to neki savršeni Bog koji nas sve voli i koji sve vidi, ne mislim da dokazi to potvrđuju, ali postoji neka sila."

"Podčujna."

"Shvatila si."

Shvatila je, ali joj nije bilo po volji. Odveć je sličilo na to kad primiš pismo za koje si se nadao da će biti zanimljivo i važno, ali kad ga otvoriš shvatiš da je posrijedi samo reklamni katalog.

"Vjeruješ li u još što, tata?"

"O, uobičajene stvari. Smrt i poreze i u to da si ti najljepša curica na svijetu."

"Taaata." Nasmijala se i promeškolljila kad ju je zagrlio i poljubio u tjeme. Bili su joj dragi njegov dodir i njegova pusa, ali ne i zadah piva u njegovu dahu.

On je pusti i ustane. "A vjerujem i da je vrijeme pivu. Hoćeš ledenog čaja?"

"Ne, hvala", reče ona, i vjerojatno je zaista bilo posrijedi nešto vidovito, jer kad je on pošao ona upita: "Vjeruješ li u nešto drugo? Ozbiljno te pitam."

Njegov je smiješak izbljedio u izraz ozbiljnosti. Stajao je tako i razmišljao (sjedeći ovdje na deblu sjetila se kako joj je polaskalo što se on tako duboko zamislio zbog nje), dok mu je sladoled počeo kapati preko ruke. A onda je podigao pogled i ponovno se nasmiješio.

"Vjerujem da tvoja velika ljubav Tom Gordon može izvući četrdeset utakmica ove godine", reče on. "Vjerujem da je on trenutačno najbolji closer u profesionalnim ligama. Pod uvjetom da ga posluži zdravije a da Soxove udarače nastavi služiti udarac, nastupit će u listopadu u World Series.* Je li ti to dovoljno?"

"Daaa", kliknula je, smijući se. Raspršila se i njezina ozbiljnost... jer je Tom Gordon zaista bio njezina velika ljubav, a voljela je oca jer je to znao i jer je bio zlatan a ne pakostan u vezi s time. Pritrčala mu je i čvrsto ga zagrlila, pri čemu je zamazala majicu sladoledom, ali nije marila. Što znači malo Sunny Treata među prijateljima?

A sad, dok sjedi ovdje u sve gušćem sivilu, sluša kapanje vode posvuda oko sebe u šumi, gleda kako se drveće stapa u oblike koji će uskoro postati prijeteći, i osluškuje hoće li čuti pojačane zvukove ("PRIĐI ZVUKU MOG GLASA!") ili udaljeni lavež pasa, ona pomisli: Ne mogu se moliti Podčujnom, i gotovo. Nije se mogla moliti ni Tomu Gordonu—to bi bilo smiješno—ali bi možda mogla slušati kako baca... i to protiv Yankeesa. WCAS prenosi utakmicu Soxa; mogla bi se uključiti i ona. Mora čuvati baterije, to je znala, ali može slušati

neko vrijeme, zar ne? A tko zna? Mogla bi začuti one pojačane glasove i pasji lavež prije svršetka utakmice.

Trisha otvori ruksak, sa strahopoštovanjem izvadi walkman iz unutarnjeg džepa i namjesti čepiće slušalica. Oklijevala je trenutak, odjednom uvjereni da radio više neće raditi, da je neka bitna žica olabavjela u njezinu prekobicavanju niz obronak; kad ovaj put pritisne tipku za uključivanje, čut će se samo tajac. Možda je to bila glupa pomisao, ali u dan kad je tako puno toga krenulo naopako, činila se i užasno vjerojatnom.

Hajde, pritisni, ne budi trtarošica!

Ona pritisne tipku i poput čuda glavu joj ispuni zvuk glasa Jerryja Trupiana... i što je još važnije, zvukovi iz Fenway Parka.** Sjedi ovdje u sumračnim, kapavim šumama, izgubljena i sama, ali čuje trideset tisuća ljudi. Bilo je to čudo.

"—prilazi brežuljku"***, govorio je Troop. "On zamahuje. On baca. I... izbacuje udarača. Udarac je samo pogledom ispratio Martinezovu loptu! O, to je bio slider****, školski primjer!" Išao je u donji kut***** i Bernie Williams je ostao kao ukopan! Bože mili! Prošla su dva i pol inninga, a rezultat je još uvijek dva za Yankeese i nula za bostonske Red Soxe."

Pjevušeći glas naloži Trishi da nazove 1-800-54-GIANT za nekakve autopopravke, ali je ona to prečula. Dva i pol inninga već odigrana, što znači da je najmanje osam sati. Isprva joj se to učini zapanjujućim, a ipak, s obzirom na blijeđuću kvalitetu svjetlosti, i ne tako teško vjerojatnim. Sama je već deset sati. Činilo joj se poput vječnosti; a činilo joj se i kao djelić sekunde.

Trisha zamahne na kukce (ovaj je pokret sad već postao tako automatski da nije ni shvatila da je to učinila), a onda zaroni u vrećicu s užitkom. Sendvič od tunjevine nije bio loš kao što se pribojavala. Bio je spljošten i potrgan na veće komade, ali još prepoznatljivo sendvič. Plastična vrećica ga je nekako održala na okupu. No preostala čokoladica pretvorila se u ono što bi Pepsi Robichaud vjerojatno nazvala "totalni zgnječenac".

Trisha je sjedila i slušala utakmicu i polako pojela polovicu svog sendviča od tunjevine. To joj je otvorilo apetit i lako bi pojela ostatak, ali ga vrati u vrećicu i umjesto njega pojede zgnječenu čokoladicu, jednim prstom zagrabiši vlažni biskvit i njam-njam bijelu krem filu (fila je uvijek od kreme a ne šlaga, dubokoumno pomisli Trisha). Kad je prstom dohvatila sve što je mogla, izvrne omot i obliže ga tako da je ostao čist. Prava gospođa Sprat*****, pomisli ona i vrati omot čokoladice u vrećicu. Dopusti si još tri veća gutljaja Surgea, pa jagodicom jednog prljavog prsta prekopa ne bi li našla još mrvica od čipsa dok su Red Soxi i Yankeesi odigrali ostatak trećeg i četvrti inning.

Sredinom petog inninga bilo je četiri prema jedan za Yankeese; Martinez je izašao iz igre a zamijenio ga je Jim Corsi. Larry McFarland bio je duboko nepovjerljiv prema Corsiju. Jednom, dok je s Trishom preko telefona razglabao o bejzbolu, rekao je: "Upamti moje riječi, dušo—Jim Corsi nije prijatelj Red Soxa." Trisha je počela hihotati, nije si mogla pomoći. Zvučao je tako ozbiljno i važno. A uskoro je i tata počeo hihotati. To je između njih postala uzrečica, nešto što je bilo samo njihovo, poput lozinke: "Upamti moje riječi, Jim Corsi nije prijatelj Red Soxa."

*Dvije su bejzbolske profesionalne lige: američka i nacionalna. Svaka se liga dodatno dijeli na tri skupine. Prvoplasirane momčadi iz svake skupine plus drugoplasirana momčad s najboljim omjerom pobjeda i poraza igraju najprije u internom doigravanju. Nakon što se u svakoj ligi izluči konačni pobjednik, te dvije momčadi igraju završnu seriju utakmica koja se naziva tWorld Series. Momčad koja prva postigne četiri pobjede je sveukupni prvak. Amerikanci ih službeno nazivaju svjetskim prvcima.

**Stadion Red Soxa.

***Tzv. mound, uzvisina s koje bacač baca.

****Slider je vrsta brzog bacanja kad lopta naglo skrene ispred udarača na suprotnu stranu.

*****Misli se u donji kut zamišljenog četverokuta sa strane udarača

*****Gospodin i gospoda Sprat likovi su iz poznate dječje pjesmice. Gospodin Sprat ne voli masno meso. a njegova supruga krto, pa između sebe poližu cijeli tanjur.

Ali je Corsi postao prijatelj Red Soxa u šestom inningu, kad su bacali domaćini, jer je u tom inningu izbacio redom sva tri udarača protivničke momčadi. Trisha je znala da bi mogla ugaziti radio i sačuvati baterije, jer Tom Gordon neće bacati u utakmici u kojoj Red Soxi gube s tri boda zaostatka, ali nije mogla podnijeti pomisao da bi prekinula vezu sa stadionom Fenway Park. Željnije je slušala mrmor glasova sličan šumu školjke nego komentatore, Jerryja Trupiana i Joea Castiglionea. Ti su ljudi bili tamo, zaista tamo, jeli hrenovke u pecivu i pili pivo, stajali u redu za suvenire i sladoled i klopnu s kioska Legal Seafood; gledali su kako Darren Lewis—DeeLu, kako bi ga komentatori kadšto zvali—stupa u prostor za udarače, dok mu jarke baterije reflektora bacaju sve dulju sjenu iza leđa kako dnevna svjetlost izdiše na nebu. Nije mogla podnijeti pomisao da bi zamijenila onih trideset tisuća žagorećih glasova za tihi zuj komaraca (zgusnutiji kako je sumrak napredovao), kapanje kišnice s lišća, zahrđali zrik-zrik šturaka... i ostale moguće zvukove.

A najviše se bojala upravo tih drugih zvukova.

Drugih zvukova u tami.

DeeLu je poslao loptu u desni dio terena i osvojio prvu bazu, a nakon što je bacač izbacio sljedećeg udarača, Mo Vaughn je raspalio po loše izvedenom slideru. "Ide ide IDEEEEE!" zapoje Troop. "Otišla je u prostor za zagrijavanje igrača Red Soxa! Netko—mislim da je to mogao biti Rich Garces—uhvatio ju je u zraku. Home run, Mo Vaughn! Njegov dvanaesti ove godine i vodstvo Yankeesa je naglo smanjeno na jedan razlike."

Sjedeći na svojem deblu, Trisha se nasmije i pljesne rukama pa namjesti kapu s potpisom Toma Gordona čvršće na glavi. Sad je vladala potpuna tama.

U osmom inningu kad su bacali gosti, Nomar Garciaparra postigao je dva boda udarcem kojim je poslao lopticu u zaslon iznad Zelene Nemani. Red Soxi povedu s pet prema četiri i Tom Gordon uđe bacati za domaće u devetom inningu.

Trisha sklizne sa srušenog stabla na zemlju. Kora je ogrebe po osinjim ubodima na boku, ali ona jedva da je to osjetila. Komarci se istog trenutka rasporede s gladnim namjerama na njezinim ogoljenim leđima kad su joj se majica i rite plave kabanice zgužvali, ali ih ona ne osjeti. Zagleda se u posljednji uporni treperavi žar sunca u potoku—blijedeću potamnjelu živu—pa sjedne na vlažnu zemlju prstiju pritisnutih na kutove usta. Odjednom joj

se činilo jako važnim da Tom Gordon sačuva vodstvo od jednog boda, da osigura ovu pobjedu protiv moćnih Yankeesa, koji su na početku sezone izgubili dvije utakmice s Anaheimom ali nakon toga jedva da su izgubili još koju.

"Idemo, Tom", šapne ona. U sobi nekog hotela u Castle Viewu njezina je majka proživljavala smrtne muke; otac joj se nalazio u Deltinu zrakoplovu na liniji Boston-Portland da bi se pridružio Quilli i sinu; u kasarnama državne policije okruga Castle, određenima da budu stožer za akciju Patricia, spasilačke ekipe vrlo slične onima koje je izgubljena djevojčica zamišljala vraćale su se poslije svojih prvih jalovih juriša; ispred kasarni bila su parkirana snimateljska vozila triju televizijskih postaja iz Portlanda i dvaju iz Portsmoutha; tridesetak iskusnih lugara (neki zaista u pratnji pasa) ostali su u šumama Mottona i tri naselja koja se nisu nalazila na zemljovidima, a koja su se protezala u pravcu newhampshirskog "cilindra": TR-90, TR-100 i TR-110. Oni koji su se zadržali u šumi bili su suglasni da Patricia McFarland još mora biti u Mottonu ili TR-90. Ta ona je ipak samo mala curica i vjerojatno nije odlutala daleko od mjesta na kojem je posljednji put viđena. Ovi iskusni vođači, čuvari parka i djelatnici šumarije zaprepastili bi se da su znali da je Trisha dospjela gotovo četrnaest kilometara zapadno od područja koje su spasioci smatrali prioriternim.

"Idemo, Tom", šapne ona. "Hajde, Tom, jen-dva-tri, sad. Znaš kako to ide."

Ali ne i večeras. Gordon je počeo svoje bacanje u devetom inningu tako da je omogućio zgodnom ali opakom stoperu Yankeesa Dereku Jeteru da osvoji prvu bazu. i Trisha se sjeti nečeg što joj je otac jednom prigodom rekao: kad prvi udarač u nekom inningu osvoji prvu bazu zbog četiri bacačeva negativna boda, izgledi da ta momčad postigne zgoditak povećavaju se za sedamdeset posto.

Pobijedimo li, ako Tom zadrži vodstvo, i ja ću biti spašena. Ova joj pomisao nadođe naglo—kao da joj je u glavi grunuo vatromet.

Bilo je to glupo, naravno, budalasto—kao i kad bi njezin otac pokucao o drvo prije presudnog bacanja (što bi učinio svaki put)—ali kako je tama gusnula a potok odbacio i posljednji srebrni premaz, to se činilo ujedno i nepobitnim, očitim poput dva i dva su četiri: ako Tom Gordon sačuva vodstvo, i ona će se spasiti.

Paul O'Neill mlako zahvati loptu i bude izbačen. Jedan manje. Uđe Bernie Williams. "Uvijek opasan udarač", primijeti Joe Castiglione i Williams istog trenutka raspali loptu po sredini igrališta i pošalje Jetera na treću bazu.

"Zašto si to rekao, Joe?" zaječi Trisha. "Do vraga, zašto si to morao reći?"

Igrači Yankeesa na prvoj i trećoj bazi, samo jedan udarač izbačen. Gledatelji na Fenwayu kliču, nadaju se. Trisha je mogla zamisliti kako se nagingu naprijed na svojim sjedištima.

"Idemo, Tom, hajde Tom", šapne ona. Onaj oblak mušica još je bio posvuda oko nje, ali ga ona više nije primjećivala. Osjećaj očajja dirne joj srce, hladan i jak—sličan onome mrskom glasu koji je otkrila usred svoje glave. Yankeesi su bili predobri. Osvajanje prve baze izjednačilo bi rezultat, jedan snažan udarac donio bi im nedostižnu prednost, a strašan, strašan Tino Martinez je sad na redu, a nakon njega najopasniji udarač od svih: Straw Mansad kleči pokraj terena u krugu za zagrijavanje, zamahuje palicom i promatra.

Trenutni Gordonov omjer protiv Martineza bio je dva prema dva, a onda je on bacio svoju poznatu felšanu loptu. "Izbacio ga je!" vikne Joe Castiglione. Kao da nije mogao povjerovati. "Čovječe, to je bio melem za oči. Martinez ju je promašio za pola metra!"

"Metar", pripomogne Troop.

"Dakle, situacija je sljedeća", reče Joe, a iza njegova glasa Trisha je čula kako glasnoća ostalih glasova, navijačkih glasova, počinje jačati. Počelo je ritmično pljeskanje. Najvjernija publika na Fenwayu podiže se na noge poput crkvene pastve koja se sprema zapjevati u slavu Boga. "Dva igrača na bazama, dva izbačena, Red Soxi se grčevito drže prednosti od jednog boda, Tom Gordon na bacačkom brežuljku, i—"

"Nemoj to reći," šapne Trisha, rukama još pritišćući kutove usta, "da se nisi usudio to reći!"

Ali jest. "A uvijek opasni Darryl Strawberry prilazi mjestu za udarače."

I to je bilo to—igra gotova; Nečastivi Joe Castiglione zinuo je i urekao stvar. Zašto nije rekao samo Strawberryjevo ime? Zašto je morao početi s tim baleganjem "uvijek opasni" kad svaka budala zna da ih to tek čini opasnima?

"U redu, narode, vežite pojasove," reče Joe. "Strawberry namješta palicu. Jeter skakuće oko treće baze, pokušava natjerati Gordona da baci ili da mu barem privuče pogled. Ne uspijeva ni jedno ni drugo. Gordon gleda u hvatača. Veritek mu daje znak. Priprema. Gordon baca... Strawberry zamahuje i promašuje, strike broj jedan. Strawberry odmahuje glavom kao da je zgađen..."

"Ne bi se trebao mrštiti, to je bilo jako dobro bacanje", primijeti Troop, a Trisha, koja je sjedila u crnom, kukcima obloženom šupku svijeta pomisli: Začepi, Troop, začepi malo.

"Straw se odmaknuo... malo se lupnuo po kopačkama... pa se ponovno pripremio za udarac. Gordon pogledava u Williamsa na prvoj bazi... priprema... baca. Bliže vanjskom rubu i nisko."

Trisha zastenje. Tako je duboko pritisnula jagodice prstiju u obraze da su joj usnice bile nategnute u neobičnom rastrojenom smiješku. Srce joj je čekićalo u grudima.

"Krećemo ispočetka", reče Joe. "Gordon je spreman. Puca. Strawberry zamahuje, dugi, visoki udarac prema desnoj strani terena, ako zadrži tu putanju, onda je to zgoditak, ali vrluda... skreće.... skreeeeće..."

Trisha je čekala, suspregnuta daha.

"Lopta je vani", najzad će Joe, i ona ponovno prodiše. "Ali je to bilo jaaako blizu. Strawberry je upravo propustio priliku za home run od tri boda. Lopta je prošla s pogrešne strane graničnog stupa terena ali ne dalje od dva-dva i pol metra."

"Ja bih rekao metar i pol", susretljivo doda Troop.

"A ja bih rekla da ti smrde noge", šapne Trisha. "Hajde, Tom, daj, molim te." Ali ništa neće biti od toga, sad je u to bila sigurna. Toliko blizu i nimalo bliže.

Svejedno ga je mogla zamisliti. Ne visok i razbacan kao Randy Johnson, ali ne ni nizak i zdepast kao Rich Garcés. Srednje visine, vitak... i zgodan. Jako zgodan, napose s kapom na glavi, kad zaklanja oči od sunca... samo što je njezin otac rekao da su gotovo svi bejzbolaši zgodni. "To im je u genima", rekao joj je, a onda dodao: "Naravno, puno njih nema tri čiste u glavi, pa se tako uspostavi ravnoteža." Ali nije bila stvar u izgledu Toma Gordona. Ono što joj je prvo upalo u oči i izazvalo njezino divljenje bio je njegov mir prije bacanja. Nije se šetuckao po bacačkom brežuljku kako su to činili neki bacači, ni saginjao i petljao po kopačkama, ni podizao vrećicu s kolofonijem pa je bacao na zemlju u muklom udarcu bijele prašine. Ne, Broj 36 jednostavno bi pričekao da udarač završi sa svim svojim prčkarijama. Bio je tako miran u svom blještavo bijelom dresu dok je čekao da udarač bude spreman. A onda, naravno, bilo je tu i ono što bi učinio kad god bi uspio sačuvati prednost. Kad bi odlazio s bacačeve uzvisine. Obožavala je to.

"Gordon cilja i puca... i lopta udara u zemlju! Veritek ju je blokirao tijelom i to je osujetilo pokušaj protivničke momčadi da osvoji bod. I to izjednačujući bod."

"Ti miša!" reče Troop.

Joe čak nije ni pokušao ispraviti dojam ovoga. "Gordon je duboko udahnuo na bacačkoj uzvisini. Strawberry staje na mjesto. Zamah... izbačaj... visoko."

Oluja zvižduka podigne se u Trishinim ušima poput kužnog vjetra.

"Tridesetak tisuća uzdaha s tribina nije se složilo s tom procjenom, Joe", primijeti Troop.

"Istina, ali Larry Barnett iza hvatača ima zadnju riječ a Barnett je rekao da je visoka. Omjer između Strawberryja i Gordona je sad tri dva, tri balls i dva strikes."

U pozadini nabuja ritmično pljeskanje navijača. Njihovi glasovi ispune zrak, ispune joj glavu. Ona nesvjesno pokuca o deblo.

"Gledatelji su na nogama", reče Joe Castiglione, "svih trideset tisuća, jer večeras nitko nije napustio stadion."

"Možda samo jedan ili dva", reče Troop. Trisha zanemari tu primjedbu. Kao i Joe.

"Gordon privlači lopticu tijelu."

Da, mogla ga je zamisliti kako drži lopticu u visini struka, kako drži sad skupljene ruke, ne više okrenut prema homeplate već gleda preko lijevog ramena.

"Gordon zamahuje."

Mogla je i to zamisliti; lijeva se noga privlači desnoj na koju je prebačena težina dok se ruke—jedna u rukavici, a druga drži loptu—podižu do prsne kosti; mogla je čak zamisliti i Bernieja Villiamsa, kako je jurnuo čim se Gordon počeo pripremati za bacanje i kako praši prema drugoj bazi, ali se Tom Gordon nije dao smesti i čak je u zamahivanju zadržao svoj karakteristični mir pogleda uprtog u rukavicu Jasona Veriteka, koja visi nisko iza baze i prema vanjskom uglu zamišljenog kvadrata.

"Gordon baca pri omjeru tri... dva.... I—"

Publika joj je rekla, iznenadna kliktava grmljavina mnoštva.

"Dosuđen je strike broj tri!" Joe je zamalo vriskao. "O mili Bože, bacio je felšanu loptu pri omjeru tri dva i iznenadio Strawberryja! Red Soxi pobjeđuju Yankeese pet prema četiri a Tom Gordon osamnaesti put osigurava pobjedu!" Glas mu se spusti u normalniji registar. "Gordonovi suigrači kreću prema uzvisini, a njihov juriš predvodi Mo Vaughn koji šakom probada zrak, no prije no što je Vaughn stigao do njega, Gordon izvodi svoj brzi pokret, onaj koji su navijači tako dobro upoznali u ovo kratko vrijeme koje je on closer Red Soxa."

Trisha brižne u plač. Pritisne tipku za isključivanje walkmana i ostane tako sjediti na vlažnoj zemlji leđima naslonjena na deblo, raširenih nogu. Plava kabanica-pelerina visjela joj je između njih u ritama havajske suknjice. Plakala je jače nego kad je prvi put shvatila da se izgubila, ali je ovaj put plakala od olakšanja. Izgubljena je ali će je naći. Bila je uvjerena u to. Tom Gordon spasio je rezultat pa će i ona biti spašena.

Još plačući, ona skine kabanicu, raširi je po zemlji ispod srušenog stabla najdublje koliko se mogla migoljeći zavući, a onda se opruži ulijevo dok nije legla na najlon. Učinila je to gotovo nesvjesno. Većim dijelom duše bila je još u Fenway Parku, gledala kako je sudac odzvonio Strawberryju, kako Mo Vaughn kreće prema uzvisini čestitati Tomu Gordonu; vidjela je kako Nomar Garciaparra kaska sa svoje pozicije shortstopa da učini to isto, kao i John Valentin s treće i Mark Lemke s druge baze. Ali prije no što su stigli do njega, Gordon je učinio ono što bi učinio svaki put kad bi zadržao vodstvo: pokazao bi prstom u nebo. Samo jedan brzi pokret prstom.

Trisha nježno vrati walkman u ruksak, ali prije no što je spustila glavu na svoju ispruženu ruku, ona nakratko pokaže prstom u nebo, onako kako je to Gordon učinio. Zašto ne? Ta nešto ju je ipak provelo kroz današnji dan, premda užasan. A kad pokažeš prstom, to nešto se čini kao Bog. Jer ne možeš prstom pokazati u puku sreću ili u Podčujno.

Nakon tog pokreta osjećala se i bolje i lošije—bolje, jer je imala dublji osjećaj molitve no što bi joj ga pružile riječi, a lošije jer je prvi put tog dana osjetila stvarnu usamljenost; zbog toga što je pokazala prstom prema nebu na način kako je to činio Tom Gordon, osjetila se izgubljenom na neki dotad neslućeni način. Glasovi koji su se bili slijevali iz slušalica njezina walkmana i ispunjali joj glavu sad su djelovali kao san, sablasni glasovi. Ona zadrhti na to, ne želeći misliti na duhove ovdje, ne u ovoj šumi, ne dok se kutri ispod srušenog stabla u tami. Nedostajala joj je majka. Još i više, čeznula je za ocem. Otac bi je uspio izbaviti odavde, uhvatio bi je za ruku i izveo odavde. A ako bi se umorila od hodanja, on bi je nosio. Ima snažne mišiće. Kad bi ona i Pete provodili vikende kod njega, on bi je u subotu navečer podigao i odnio u njezinu malu spavaću sobu. Učinio bi to premda je već bila devetogodišnjakinja (i krupna za svoje godine). Bio joj je to omiljeni dio njihovih vikenda u Maldenu.

Trisha shvati, nekom kukavnom vrstom čuđenja, da joj nedostaje čak i njezin gnjavatorski, beskraino jamrajući brat.

Plačući i jecajući krupnim, vlažnim grcajima zraka, Trisha zaspi. Kukci su kružili oko nje u tami, sve bliže i bliže. Naposljetku su počeli slijetati na nezaštićene dijelove njezine kože, blagujući njezinu krv i znoj.

Dašak zraka pokrene se kroz šumu, razbašuri lišće, otrese posljednje kapi kišnice s njih. Trenutak-dva potom, zrak se uspokoji. A onda više ne bude mira; u kapavoj tišini začuje se zvuk loma grančica. Potom nastane muk, a nakon toga metež grana u pokretu pa sirov, promukao zvuk. Vrana se jednom oglasi, usplahireno. Nastane stanka a onda se ponovno začuju oni zvukovi. Približavali su se mjestu na kojem je Trisha spavala glave naslonjene na ruku.

Četvrti inning baca gostujuća momčad

Bili su iza tatine kućice u Maldenu, samo njih dvoje, sjedili u vrtnim stolicama, malo odveć zahrđalima, gledali preko trave, malo previsoke. Vrtni patuljci kao da su zirkali u nju, smiješili se tajnim, neugodnim smiješcima iz dubine busena korova. Ona je plakala jer je tata bio zločest prema njoj. Nikad nije bio zločest prema njoj, uvijek bi je zagrlio i poljubio u tjeme i nazvao dušicom, ali je sad bio, bio je zločest, a samo zato što nije htjela otvoriti podrumška vrata ispod kuhinjskog prozora, sići niz četiri stube i donijeti mu limenku piva iz gajbe koju je tamo držao na hladnom. Tako je bila izvan sebe da joj se lice zacijelo osipalo jer ju je užasno svrbjelo. Kao i ruke.

"Hej kćerkice, još malo piva natoči", reče on, naginjući se prema njoj, i ona osjeti miris u njegovu dahu. Nije mu trebalo još jedno pivo, već je bio pijan, dah koji je izlazio iz njega mirisao je na kvasac i mrtve miševe. "Zašto želiš biti takva mala trtarošica? Nemaš jedne jedine kapi leda u žilama."

Još plačući, no odlučna pokazati da i te kako ima leda u žilama—barem malo—ona ustane iz zahrđale vrtne stolice i priđe još zahrđalijim vratima podruma. O, kako ju je svrbjelo po cijelom tijelu! Ne želi otvoriti ta vrata jer se s druge strane nalazi nešto užasno—to čak i vrtni patuljci znaju, dovoljno je vidjeti njihove podmukle osmijehe pa da ti bude jasno. No ona svejedno posegne za kvakom i čvrsto je uhvati. Iza leđa, njezin joj je tataca podrugljivo dovikivao tim jezivim glasom neznanca hajde, hajde, kćerkice, hajde, dušica, hajde, curo, hajde, učini to.

Ona povuče vrata. Stuba koje su vodile u podrum nije bilo. Cijelog stubišta nije bilo. Umjesto njega tu se nalazilo čudovišno nadimajuće osinje gnijezdo. Na stotine osa izlijetalo je iz njega kroz crnu rupu poput oka čovjeka koji je umro zatečen. Zapravo i ne, nisu bile posrijedi stotine već tisuće punačkih nezgrapnih tvornica otrova koje lete ravno na nju. Nema vremena za uzmak, sve će je ubosti istodobno i ona će umrijeti dok joj one budu plazile po

koži, uvlačile joj se u oči, ulazile u usta, ubrizgavale joj otrov u jezik pri silasku niz njezino grlo—

Trishi se činilo da je vrištala, ali kad je lupila glavom o donju stranu debla i pritom posula svoju oznojenu kosu kišom komadića kore i mahovine i tako probudila samu sebe, začuje samo niz jedva čujnih, piskutavih mjauka. Bilo je to sve što je njezino čvrsto stegnuto grlo propuštalo.

Na trenutak je bila potpuno dezorijentirana, snébivala se zašto joj je krevet tako tvrd, pitala se u što je to bubnula glavom... je li moguće da je dospjela ispod kreveta? A koža joj je bridjela, doslovce bridjela od sna iz kojeg je upravo umakla. Bože, užasne li more.

Ona ponovno lupi glavom i počne se prisjećati. Nije u svom krevetu, pa čak ni ispod njega. Nalazi se u šumi, izgubljena u šumi. Zaspala je ispod stabla a koža joj još bridi. Ne od straha nego zato što— "Mičite se govnaari, makac s mene!" zavapi ona visokim, uplašenim glasom, i brzo zalomi rukama amo-tamo ispred očiju. Većina mušica i komaraca odlijepi se od njezine kože i preoblikuje svoj oblak. Onaj osjećaj bridenja na koži prestane, ali ne i onaj užasni svrab. Nije bilo osa, ali je svejedno bila izujedana. U snu ju je izgrizlo sve što je naišlo i zastalo u prolazu malo gricnuti. Posvuda ju je svrbjelo. A trebala je i piškiti.

Trisha ispuže ispod debla, stenjući i žmirkajući. Od onog tumbanja niz kamenit obronak osjećala je ukočenost po cijelom tijelu, posebice u vratu i lijevom ramenu, a utrnuli su joj i lijeva ruka i lijeva noga—udovi na kojima je ležala. Odrvenjeli ko drvena Marija, rekla bi njezina majka. Odrasli (barem oni iz njezine obitelji) imali su izreke za svaku priliku: ukočen ko drvena Marija, sretan koliko je težak, veseo ko ptica, gluh ko top, crno ko u rogu, mrtav ko— Ne, ne želi se sjetiti te izreke, ne sad.

Trisha se pokušava osoviti na noge no ne uspije, pa se dočepa malog polumjeseca čistine napola puzeći, napola hramajući. Dok se tako vukla, počela je donekle ponovno osjećati nogu i ruku—one neugodne rafale trnaca osjeta. Mravci i žmarci.

"K vragu i do vraga", zakrekeće ona—uglavnom samo zato da čuje zvuk vlastitog glasa. "Ovdje je crno ko u rogu."

Samo, kad je zastala pokraj potočića, Trisha shvati da to uopće nije tako. Mala čistina bila je puna mjesecine, hladne i bistre, dovoljno jake da baci čvrstu sjenu pokraj nje i posipa pepeljaste iskre po vodi njezina potočića. To nebesko tijelo iznad njezine glave bilo je pomalo deformiran srebrni kamen gotovo odveć sjajan da bi se u njega gledalo... ali ona ipak pogleda gore, ozbiljna, natečena, svrbljiva lica i očiju. Večerašnji je mjesec tako blistav da je sve zvijezde osim onih najsajnijih postidio u nevidljivost. Zbog nečeg u njemu, odnosno u tome što je gledala u nj s mjesta na kojem se nalazila, osjeti koliko je sama. Nestalo je njezine prijašnje uvjerenosti da će se spasiti samo zato što je Tom Gordon izbacio tri udarača u devetom inningu—moglo bi se jednako tako pokucati o drvo, baciti sol preko ramena ili se prekrižiti prije no što se stupi na mjesto udarača, kao što je redovito činio Nomar Garcíaparra. Ovdje nema kamera, ponovljenih akcija, klicanja navijača. Hladno lijepo lice mjeseca davalo je naslutiti da je Podčujno prilično izgledna mogućnost, Bog koji ne zna da je On—ili Ono—zapravo božanstvo, i to ono koje ne zanimaju izgubljene djevojčice, koje zapravo ništa naročito ne zanima, trešten pijan Bog čiji je um poput kružećeg oblaka kukaca, i čije je oko ovaj zatravljeni i prazni mjesec.

Trisha se nagne nad potočić da si popraska bolno lice, no ugleda svoj odraz i zastenje. Mjesto uboda iznad lijeve jagodične kosti dodatno je nateklo (vjerojatno ga je ogrebla ili udarila u snu), pa se izdiglo kroz blato kojim ga je bila premazala poput netom probuđenog vulkana koji se probija kroz staru ukoričenu lavu svoje posljednje erupcije. Ubod joj je izobličio oko do neprepoznatljivosti, pa je izgledalo nakrivljeno i nakazno, oko s kojeg biste skrenuli pogled kad bi na ulici ugledali kako plovi prema vama—najčešće na licu duševno zaostale osobe. Ostatak njezina lica bio je grozan ili još i gori: kvrgav na mjestima uboda, a samo otečen na mjestima na kojima su se one stotine komaraca nasitile do mile volje dok je spavala. Voda pokraj obale gdje je čučnula bila je relativno mirna, i ona u njoj ugleda da se na njoj nalazi još najmanje jedan komarac. Držao se kuta njezina desnog oka kao pijan plota, previše odebljao da bi makar rilce izvukao iz njezina mesa. Padne joj na um još jedna od onih odraslih izreka: sit ko krpelj.

Ona udari po njemu i on prsne, ispunivši joj oko vlastitom krvlju, i ono je zapeče. Trisha je uspjela ne vrisnuti, ali joj se treperav zvuk gađenja—mmmmmmmmh—otme s čvrsto stisnutih usta. S nevjericom je gledala u krv na svojim prstima. Koliko toga može stati u jednog komarca! Da ne povjeruješ!

Ona umoči skupljene ruke u vodu i opere lice. Nije pila, jer se nejasno sjećala kako je netko rekao da ti od šumske vode može pozliti, ali je osjećaj vode na njezinoj vrućoj i kvrgavoj koži bio predi-van—poput hladnog satena. Ona zagrabi još vode, namoči vrat pa umoči ruke do lakta. Zahvati blato i počne ga nanositi—ovaj put ne samo na mjesta ugriza nego po cijeloj glavi, od okruglog ovratnika svog dresa 36 GORDON, do korijena kose. Dok je to činila, sjeti se epizode serijala Love Lucy koju je vidjela na Nick at Nite, kad su Lucy i Ethel bile u kozmetičkom salonu, obje s onim luckastim maskama od blata kakve su bile u modi 1958., kad uđe Lucyn muž, Desi, pogleda jednu pa drugu i kaže: "Hej Lucy, koja si pa ti?" a publika zaurla od smijeha. Vjerojatno i Trisha izgleda tako, ali joj je svejedno. Ovdje nema publike, nema ni snimljenog smijeha, a ona ne može podnijeti nove ugrize. Poludjet će ugrize li je još nešto.

Nanosila je blato pet minuta, a završila s nekoliko pažljivih nanosa po vjeđama. Sagne se i pogleda svoj odraz. Ono što je ugledala na mjeseci, u relativno mirnoj vodi pokraj obale, bila je blatnjavica kao iz minstrelske trupe. Lice joj je bilo sivo poput tijesta, kao lice na vazi iskopanoj na nekom arheološkom nalazištu. Iznad njega, u prijavom vodoskoku, stršala joj je kosa. Oči su joj bile bijele, vlažne i prestrašene. Nije izgledala smiješno, poput Lucy i Ethel za vrijeme njihova kozmetičkog tretmana. Izgledala je mrtvo. Mrtvo i loše blazinirana, ili kako se to već kaže.

Govoreći licu u vodi, Trisha zapoje: "A onda Mali Crni Sambo reče: 'Molim vas, tigrovi, nemojte mi odnijeti moju lijepu novu odjeću'."

Ali ni to nije bilo smiješno. Ona razmaže blato po svojim kvrgavim, svrbećim rukama, pa spusti šake prema vodi da spere blato s njih. Ali je to bila glupa ideja. Prokleti kukci bi je samo još jače izgrizli po njima.

Žmarci i trnci uglavnom su joj ishlapjeli iz ruke i noge i Trisha je uspjela čučnuti i popiškiti se a da se nije prevrnula. A uspjela je i ustati i načiniti nekoliko koraka, premda bi žmirnula od bola svaki put kad bi malo jače pomaknula glavu ulijevo ili udesno. Pretpostavila je da ima neku vrstu trzajne ozljede vrata, poput gospođe Chetwynd iz njihove ulice, a koju je zadobila kad je neki starčić udario u njezin automobil odostraga dok je na semaforu čekala da se upali

zeleno. Starčiću nije bilo ništa, ali je sirota gospoda Chetwynd nosila tvrdi ovratnik šest tjedana. Možda će i njoj staviti ovratnik kad se izvuče iz ovoga. Možda će je odvesti u bolnicu u helikopteru s crvenim križem s donje strane kao iz M*A*S*H-a, i—

Zaboravi, Trisha. Bio je to onaj strašni hladni glas. Nema za tebe ovratnika. A ni vožnje helikopterom.

"Začepi", promrmlja ona, ali glas to ne učini.

Nećeš čak ni biti blazirana jer te nikad neće pronaći. Umrijet ćeš ovdje, lunjati po ovim šumama dok ne umreš, i životinje će doći i pojesti tvoje raspadajuće tijelo i jednog će dana naići neki lovac i pronaći tvoje kosti.

Bilo je nečeg tako užasno vjerojatnog u ovome posljednjem— čula je slične priče na televizijskim vijestima ne jednom nego čini se i nekoliko puta—da se ponovno rasplakala. Zapravo je mogla zamisliti lovca, čovjeka u žarkocrvenoj vunenoj jakni i narančastoj kapi. neobrijanog, u potrazi za mjestom gdje bi načinio zasjedu i sačekao jelena ili se možda samo popiškio. Vidi nešto bijelo i najprije pomisli: "Samo kamen", ali kad se približi shvaća da taj kamen ima duplje.

"Prestani", šapne ona, pa se vrati do srušenog stabla i zgužvanih rasprostrtih ostataka kabanice ispod njega (sad je mrzila tu kabanicu; nije znala zašto, ali se činilo da simbolizira sve što je pošlo naopako). "Prestani, molim te."

Onaj hladni glas je to odbijao. Taj je hladni glas imao još nešto reći. Još jednu stvar, najmanje.

A možda nećeš samo umrijeti. Možda će te taj stvor tamo ubiti i pojesti.

Trisha zastane kod srušenog stabla—ispruži ruku i grčevito se uhvati za mrtvi izbojak jedne male grane—i obazre se nervozno. Od trenutka kad se probudila jedino o čemu je zapravo mogla misliti bilo je kako je sve užasno svrbi. Blato je ublažilo najgori svrbež i zaostalo kuckanje osinjih uboda, i ona ponovno shvati gdje je: u šumi, sama, i to noću.

"Barem ima mjesečine", reče ona, stojeći pokraj debla i ogledavajući se nervozno po svojem malom polumjesecu od čistine. Čistina je sad djelovala još i manja, kao da su stabla i grmlje dogmizali bliže dok je ona spavala. Dogmizali podmuklo.

A ni mjesečina nije bila blagodat kako je isprva pomislila. Istina, na čistini se jako dobro vidjelo, ali bila je to svjetlost zbog koje je sve izgledalo istodobno odveć stvarno i nimalo stvarno. Sjene su bile precrne, a kad bi povjetarac pročešljao krošnje, sjene bi se promijenile na uznemirujući način.

Nešto zagrinta u šumi, pa kao da se zagrcnulo, ponovno zagrinta, pa umukne.

Sova hukne, u daljini.

Bliže njoj, zapucketa grana.

Što je to bilo? pomisli Trisha, okrenuvši se prema zvuku pucketanja. Broj otkucaja njezina srca počne ubrzavati od hoda preko kasa do trka. Za nekoliko sekundi će početi

sprintati, a onda bi se i ona mogla dati u trk, ponovno obuzeta panikom, i jurnuti kao jelen pred šumskim požarom.

"Ništa, nije to bilo ništa", reče ona. Glas joj je bio tih i brz... prilično sličan glasu njezine majke, premda ona to nije znala. A nije ni znala da se u motelskoj sobi pedeset kilometara od mjesta na kojem je ona stajala pokraj srušenog stabla, njezina majka prenela iz nemirnog sna, još napola sanjajući otvorenih očiju, uvjereni da se nešto užasno dogodilo njezinoj izgubljenoj kćeri, ili da će se dogoditi.

Trisha, to što čuješ je onaj stvor, reče onaj hladni glas. Na površini, ton mu je bio tužan, no ispod neizrecivo radostan. Dolazi po tebe. Namirisao te.

"Nemastvora", Trisha reče zdvojnim, šaptavim glasom koji bi se rasuo u potpuni muk svaki put kad bi zadrhtao u uzlaznoj intonaciji. "Ma pusti me na miru, nema stvora."

Nepouzdana mjesečina promijenila je oblike drveća, pretvorila ih u bjelokosna lica crnih očiju. Onaj zvuk trljanja dviju grana pretvori se u prigušeni huk nemani. Trisha se zavrti u šepRTLjavom krugu, pokušavajući gledati na sve strane odjedanput, dok su joj oči kolutale na blatnjavom licu.

Trisha, ovo je poseban stvor—stvor koji čeka izgubljene. Dopušta im da lutaju sve dok se ne prestraše nasmrtn—jer ih strah čini ukusnijima, poboljšava okus njihova mesa—a onda dolazi po njih. Vidjet ćeš. Izaći će iz drveća uskoro. Zapravo, svaki čas. A kad mu ugledaš lice, pomračit će ti se um. Kad bi bilo nekoga da te čuje, pomislio bi da vrištiš. Ali ćeš se ti smijati, nije li tako? Jer to ljudi pomračena uma čine kad su im životi na izmaku, oni se smiju... smiju... i smiju.

"Prestani, nema stvora, nema stvora u šumi, prestani s tim!"

Ona prošapće ovo jako brzo, a ruka koja je držala izbojak mrtve grane stezala ga je sve jače dok se nije odlomio uz glasan prasak poput startnog pištolja. Od tog zvuka Trisha poskoči i vrisne, ali se i primiri. TS znala je što je posrijedi—samo grana, i to grana koju je ona slomila. Još može slamati grane, još ima toliko kontrole nad svijetom. Zvukovi su samo zvukovi. Sjene su samo sjene. Može se bojati, može slušati taj glupi izdajnički glas ako želi, ali nema (stvora posebnog stvora) u šumi. Ima divljih životinja, a zasigurno se upravo u ovom trenutku na nekom mjestu odvija dobra stara borba na život il smrt, ali nije bilo stvo—

Ima ga.

A bilo ga je i prije.

I sad, zaustavivši sve svoje misli i nesvjesno zadržavši dah, Trisha je znala s jednostavnom hladnom pouzdanošću da stvor postoji. Da ima nečeg. U njoj u tom trenutku nije bilo glasova, samo dio nje koji nije shvaćala, poseban splet potisnutih živaca koji vjerojatno sniva u svijetu kuća, telefona i svjetiljaka, a koji je oživio tek ovdje u šumi. Taj dio ne vidi i ne može misliti, ali može osjetiti. A sad je osjećao nešto u šumi.

"Halo?" vikne ona prema licima stabala obasjanih bjelokosnom mjesečinom. "Halo, ima li koga?"

U motelskoj sobi u Castle Viewu koju ga je Quilla zamolila da podijeli s njom, Larry McFarland sjedio je u pidžami na rubu jednog od dva spojena kreveta, ruke obavijene oko

ramena svoje bivše žene. Premda je bila odjevena u najtanju pamučnu spavaćicu i premda je bio uvjeren da ispod nje nema ničeg na sebi a—usto— premda više od godine dana nije imao spolni odnos ni sa čime osim sa svojom ljevicom, ne osjeti požude (barem ne one neposredne). Drhtala je cijelim tijelom. Imao je osjećaj kao da joj je svaki mišić na leđima okrenut naopako.

"Nije to ništa", reče on. "Samo san. Noćna mora s kojom se probudiš i pretvoriš je u osjećaj."

"Ne", reče Quilla, odmahujući glavom tako snažno da ga je njezina kosa lagano šibala po licu. "Ona je u opasnosti, osjećam to. Užasnoj opasnosti." I zaplače.

Trisha nije plakala, ne tad. U tom je trenutku bila odveć prestrašena da bi plakala. Nešto je promatra. Nešto.

"Halo?" pokuša ona ponovno. Nikakvog odgovora... ali je to bilo tamo, i to u pokretu, tik iza drveća u dnu čistine, kretalo se slijeva nadesno. I dok su se njezine oči micale, prateći tek mjesečinu i osjećaj, ona začuje pucketanje grane s mjesta prema kojem je gledala. Začuje se tih uzdah... ili ne? Je li to možda bio samo dašak vjetra?

Znaš da nije, šapne onaj hladni glas. Naravno da je znala da nije.

"Nemoj mi nešto nažao učiniti", reče Trisha i sad joj navru suze. "Što god da jesi, molim te nemoj mi ništa nažao učiniti. Ja neću pokušati tebi nauditi, pa te molim, nemoj ni ti meni. Ja... ja sam samo dijete."

Ponestane joj snage u nogama; Trisha ne padne, već se skljoka. I dalje plaćući i drhteći cijelim tijelom od prepasti, ona se ponovno ukopa ispod onog srušenog stabla poput male i nezaštićene životinje u kakvu se prometnula. Gotovo nesvjesno nastavi preklinjati da joj se ne naudi. Dohvati ruksak i dovuče ga pred lice poput štita. Snažni drhtavi grčevi razdirali su joj tijelo, a kad je još jedna grana zapucketala, bliže, ona vrisne. To nije bilo na čistini, ne još, ali zamalo. Zamalo.

Je li bilo među drvećem? Kreće se kroz isprepletenu granje drveća? Nešto s krilima, poput šišmiša?

Virne između vrha ruksaka i krivulje njezina debla-skloništa. Ugleda samo koloplet grana na pozadini mjesečinom obasjanog neba. Među njima nije bilo stvora—barem ne koliko su njezine oči uspijevale vidjeti—ali je sad šuma posve utihnula. Nikakvog zova ptica, nikakvog zuja kukaca u travi.

Vrlo je blizu, što god to bilo, i odlučuje se. Ili će doći i rastrgati je, ili će proći. To nije bila šala, a nije bio ni san. Smrt i ludilo tamo stoje ili čuče, ili možda samo vrebaju iza ruba čistine. Odlučuje da li da je dohvati sad... ili da joj dopusti da još malo dozrije.

Trisha je ležala i stezala ruksak, suspregnuta daha. Nakon cijele vječnosti, zapucketa još jedna grana, ova malo dalje. Što god to bilo, odlazilo je od nje.

Trisha zatvori oči. Suze joj kanu ispod blatom ukoričenih vjeda i spuznu niz jednako blatnjave obraze. Kutovi usta podrhtavali su joj gore-dolje. Nakratko poželi da je mrtva—bolje biti mrtav nego morati otpjeti takav strah, bolje biti mrtav nego izgubljen.

Malo dalje, zapucketa još jedna grana. Još dalje, lišće se zatrese od kratkog bezvjetrenog daška. Onaj stvor odlazi, ali sad zna da je ona ovdje, u njegovoj šumi. Vratit će se. U međuvremenu, noć se protezala pred njom poput tisuća kilometara prazne ceste.

Nikad neću zaspati. Nikad.

Kad Trisha ne bi mogla zaspati, majka bi joj rekla da si zamisli nešto. Zamisli nešto lijepo. To je najbolje što možeš učiniti kad Sandman kasni, Trisha.

Da zamisli da je spašena? Ne, tad bi se samo još lošije osjećala... kao da zamišljaš veliku čašu vode kad si žedan.

A ona i jest žedna, shvati... suha grla. Vjerojatno to jedino ostane kad iščeznu tvoji najgori strahovi—ta žeđ. Ona s naporom okrene ruksak i otkopča ga. Bilo bi joj to lakše učiniti sjedečki, ali nije bilo teorije da bi se ona noćas ponovno mogla izvući ispod tog debla, nema šanse.

Osim ako se stvor ne vrati, reče onaj hladni glas. Osim ako se ne vrati i ne izvuče te.

Ona zgrabi svoju bocu s vodom, otpije nekoliko velikih gutljaja, zatvori je, i vrati u ruksak. Potom čeznutljivo pogleda u džep sa zatvaračem u kojem se nalazio walkman. Silno ga je željela izvaditi i poslušati malo program, ali valja štedjeti baterije.

Trisha zakopča preklop ruksaka prije no što je uspjela podleći iskušenju, pa ponovno omota ruke oko njega. Sad kad više nije žedna, što da zamisli? Sjeti se—čas posla. Zamislila je da je Tom Gordon na čistini s njom, da stoji baš tamo pokraj potoka. Tom Gordon u dresu kojega nosi kad nastupaju na svom terenu; bio je tako bijel da se zamalo bjelasao na mjesecini. Ne bi se baš moglo reći da ju je čuvao jer se ona samo pretvarala da je on tamo... ali na neki način ju je čuvao. A zašto i ne? Ta bio je on plod njezine mašte.

Što je to bilo u šumi? upita ga ona.

Ne znam, odgovori Tom. Zvučao je ravnodušno. Naravno, on si može priuštiti da zvuči ravnodušno, zar ne? Stvarni Tom Gordon je tri stotine kilometara daleko u Bostonu, i sad već vjerojatno spava iza zaključanih vrata.

"Kako vam to uspijeva?" upita ona, ponovno pospana, tako pospana da nije čak ni bila svjesna da govori naglas. "U čemu je tajna?"

Tajna čega?

"Spašavanja vodstva?" reče Trisha dok su joj se oči sklapale.

Pomislila je da će reći vjera u Boga—ta ne pokaže li prstom u nebo svaki put kad mu to uspije?—ili vjera u sebe, ili možda pokušati dati sve od sebe (to je bilo geslo Trishina nogometnog trenera: "Daj sve od sebe, ostalo briga nije tebe"), ali broj 36, stojeći pokraj potočića ne reče ništa od toga.

Moraš uzdrmati prvog udarača, eto što je rekao. Moraš mu dobaciti rukavicu izazova prvim bacanjem, baciti lopticu tako da je ne može udariti. On stane na svoje mjesto misleći, ja sam bolji od ovog tipa. Moraš mu tu ideju izbiti iz glave, i najbolje je ne čekati s tim. Najbolje je to učiniti odmah. Da se zna da si ti bolji, to je tajna spašavanja vodstva.

"Kakvu loptu..." volite baciti u prvom bacanju bio je ostatak pitanja koje je namjeravala postaviti, ali prije no što je uspjela izreći ostatak, zaspala je. U Castle Viewu njezini su roditelji također zaspali, ovaj put u istom uskom krevetu nakon pomame iznenadnog, blažećeg i potpuno neplaniranog seksa. Da mi je ikad itko rekao bila je posljednja budna Quillina misao. Ni u milijun godina ne bih... bila je Larryjeva.

U cik te kasnoproljetne zore, od cijele obitelji najnemirnije je spavao Pete McFarland; bio je u sobi pokraj roditeljske, ječao, i potezao posteljinu u čvor dok se nemirno prevrtao s jedne strane na drugu. U njegovim snovima, on i njegova majka su se prepirali, hodali niz pješačku stazu i gložili, i u nekom se trenutku on zgađeno okrenuo (ili možda zato da joj ne bi pružio zadovoljstvo da primijeti da su mu se oči zasuzile), a Trishe nije bilo. U tom trenutku njegov se san zagrcnuo; zapeo mu je u mozgu poput kosti u grlu. On se uvijao amo-tamo po krevetu, pokušavao ga ukloniti. Prezreli mjesec škiljio je u njega, od čega se ljeskao znoj na njegovu čelu i sljepoočnicama.

On se okrenuo, a nje nije bilo. Okrenuo, a nje više nije bilo. Okrenuo, a nje nije bilo. Samo pusta staza.

"Ne", promrmlja Pete u snu, vrteći glavom lijevo-desno, pokušavajući iščeprkati san, iskašljati ga prije no što ga uguši. Nije mogao. On se okrenuo, a nje nije bilo. Iza njega se pružala samo prazna staza.

Kao da nikad i nije imao sestru.

Peti inning

Kad se Trisha idućeg jutra probudila, vrat ju je tako jako bolio da je jedva mogla okrenuti glavu, ali joj je bilo svejedno. Sunce je granulo i ispunilo čistinu u obliku polumjeseca ranojutarnjom svjetlošću. Samo joj je to bilo važno. Osjećala se ponovno rođenom. Sjećala se da se noću probudila, da ju je svrbjelo i da je imala potrebu za mokrenjem; sjećala se da je otišla do potoka i na mjesecini nanijela blato na ubode i ugrize; sjećala se da je zaspala pod budnim okom Toma Gordona koji joj je objašnjavao neke tajne svoje closerske uloge. A sjećala se i da se silno prestrašila nečeg u šumi ali, naravno, iz šume je nije ništa motrilo; samo ju je prestrašilo to što je sama u tami.

Nešto duboko u njezinu mozgu pokuša ovo osporiti, ali mu Trisha ne dopusti. Noć je prošla. Nije je se željela prisjećati, kao što se nije željela vratiti do onog kamenitog obronka ili ponoviti kotrljanje do stabla u kojem se nalazilo osinje gnijezdo. Sad je dan. Stići će bulumenta spasilačkih ekipa i ona će biti spašena. Znala je to. Zaslužila je da bude spašena, nakon što je provela cijelu noć sama u šumi.

Ona ispuže ispod debla, gurajući ruksak pred sobom, podigne se na noge, natakne kapu i odšepa natrag do potoka. Spere blato s lica i ruku, pogleda u oblak mušica koji se već ponovno oblikovao oko njezine glave pa nevoljko razmaže svježi premaz žitkog blata po sebi. Pritom se prisjeti jedne prigode kad su se ona i Pepsi kao male curice igrale kozmetičarki. Načinile su takav darmar sa šminkom gospođe Robichaud da je Pepsina majka dreknula na njih da se gube iz kuće, da se ne trebaju ni oprati ni pokušati očistiti nego da se samo nose van prije no što prolupa i ispraši ih po turu. I tako su se one pokupile iz kuće,

nalickane puderom, s crvenilom na obrazima, iscrtanih očiju sa zelenim sjenilom, s ružom Passion Plum na usnama Vjerojatno su izgledale kao najmlađe striptizete na svijetu. Otišle su k Trishi, gdje je Quilla najprije blenula, a onda se počela smijati tako da su joj se suze počele kotrljati niz lice. Uхватила je obje djevojčice za ruku i odvela ih u kupaonicu, gdje im je dala hladnu kremu da si očiste lice.

"Mažite prema gore nježno, cure", promrmlja sad Trisha. Kad je završila s licem, ispere ruke u potoku, pojede ostatak sendviča s tunjevinom, a potom i polovicu štapića celera. Zamota vrećicu s hranom s izrazitim osjećajem nelagode. Više nije bilo jaja, ni sendviča od tunjevine, nije bilo čipsa a ni čokoladica Njezine su zalihe spale na pola boce Surgea (zapravo i manje), pola boce vode i nekoliko štapića celera.

"Nema veze", reče ona, vraćajući praznu vrećicu i preostale štapiće celera u svoj ruksak. Ovome doda i dronjavu, prljivu kabanicu. "Nema veze jer će stići sva sila spasilačkih ekipa. Jedna će me pronaći. U podne ću već ručati u nekom zdravljaku. Hamburger, pomfrit, čokoladno mlijeko, pitu od jabuka a la mode." Želudac joj zakrulji od te pomisli.

Nakon što je Trisha spakirala svoje stvari, premaže i ruke blatom. Sunce se sad nekako probilo do čistine—dan je bio vedar i nagovještavao vrućinu—i ona se kretala malo lakše. Protegne se, potrči lagano u mjestu da bi pokrenula učmalu krv pa zavrti glavom nekoliko puta dok nije otjerala najgoru ukočenost iz vrata. Zastane još trenutak, osluhne hoće li čuti glasove ili pse, a možda i nepravilan vup-vup-vup helikopterskog propelera. No ništa se nije čulo osim djetlića koji je čekićanjem pokušavao osigurati svoj kruh svagdanji.

Sve je u redu, ima puno vremena. Znaš, sad je lipanj. Ovo su najduži dani u godini. Slijedi potok. Čak ako te spasilačke ekipe ne pronađu odmah, potok će te odvesti do ljudi.

No kako se jutro oduljilo do podneva, potok ju je odveo samo do još novih šuma. Temperatura je porasla. Potočići znoja počeli su usijecati utore kroz njezinu masku od blata. Veće mrlje počele su oblikovati crne krugove oko pazuha njezine majice 36 GORDON; još jedna, u obliku stabla, počela joj je nicati između lopatica. Njezina kosa, sad tako blatnjava da je djelovala prljivo kestenjasta umjesto plava, visjela joj je oko lica. Trishini osjećaji nade počnu se osipati, a energija s kojom je u sedam sati krenula s čistine rasplinula se do deset sati. Oko jedanaest, dogodi se nešto što joj dodatno pomrači dobro raspoloženje.

Stigne do vrha jednog obronka—ovaj je barem bio prilično blag i posut lišćem i iglicama—gdje zastane počinuti, no ponovno je usplahiri onaj nemili osjećaj izoštranih čula, onaj koji nije imao nikakve veze s njezinim svjesnim umom. Netko je motri. Nije bilo smisla govoriti si da to nije istina jer je bila.

Trisha polako načini kružni okret. Ne ugleda ništa, ali šuma kao da je ponovno utihnula—više nije bilo prugastih vjeverica koje bi švrljale i glavinjale po lišću i kroz šipražje, više nije bilo ni običnih vjeverica na drugoj strani potoka, kao ni prijekornih šojki. Onaj je djetlić još čekićao, vrane u daljini još kreštale, ali je inače postojala samo ona i zujeći komarci.

"Tko je tamo?" zazove ona.

Naravno, odgovora nije bilo i Trisha počne silaziti niz obronak uz potok, pridržavajući se za grmlje jer je tlo bilo sklisko. Samo sam si zamislila, pomisli ona... ali je bila prilično sigurna da nije.

Potok se sužavao, to si ni u kojem slučaju nije zamislila. Dok ga je slijedila niz dug i borovima obrastao obronak, a potom i kroz teško prohodan šumarak bjelogorice—previše grmlja, i previše grmova obraslih trnjem—potok se polako ali sigurno smanjivao sve dok se nije pretvorio u potočić širok tek četrdesetak centimetara.

Potok iščezne u gustom grmlju. Umjesto da ga zaobiđe, Trisha se probije kroz gusto raslinje pokraj potoka jer se bojala da će izgubiti potok iz vida. Dio nje je znao da to ne bi ništa značilo jer potok u svakom slučaju ne vodi tamo kamo bi ona željela da vodi, zapravo vjerojatno ne vodi nikamo, ali to kao da nije ništa mijenjalo na stvari. Istina je bila da se ona emocionalno vezala za potok—združila se s potokom, rekla bi njezina mama—i nije mogla podnijeti pomisao da ga ostavi. Bez njega, ona bi bila tek malo dijete koje bez plana luta po dubokoj šumi. Od same te pomisli grlo joj se stisne, a srce ubrza.

Ona izroni iz grmlja i potok se ponovno pojavi. Trisha ga je slijedila pognute glave i namrštena lica, napregnuto zagledana kao Sherlock Holmes koji slijedi tragove koje je ostavio pas Baskervilleovih. Nije primijetila promjenu šipražja iz grmlja u paprat, kao ni činjenicu da su mnoga stabla kroz koja je potočić sad vijugao svenula, kao ni način na koji je tlo omekšalo ispod njezinih nogu. Svu je svoju pozornost usmjerila na potok. Slijedila ga je pognute glave, slika i prilika koncentracije.

Potok se ponovno počeo širiti i petnaestak si je minuta (ovo je bilo oko podneva) dopustila nadati da on ipak neće presušiti. A onda shvati da postaje i plići; sad je to bio tek niz barica, većinom pomućena sjaja od barske kaljuže, koje su titrale od mušica. Poslije otprilike desetak minuta, tenisica joj propadne kroz tlo koje nije bilo nimalo čvrsto već samo varljiva krasta mahovine iznad kašastog džepa blata. Ono joj se prelije preko gležnja i Trisha izvuče nogu uz tih uzvik gađenja. To brzo i čvrsto potezanje napola joj je izulo tenisicu s noge. Trisha ispusti još jedan uzvik i pridrži se za deblo mrtvog stabla da bi najprije obrisala nogu busenima trave, a poslije navukla tenisicu natrag na nogu.

Potom se ona osvrne i shvati da je stigla do nekakve sablasne šume, mjesta davnog požara. Ispred nje (a već i oko nje) nalazio se ulomljeni labirint odavno mrtvih stabala. Tlo u kojem su stajala bilo je močvarno i vlažno. Iz plošnih barica stajaće vode uzdizali su se kornjačini oklopi humaka pokrivenih travom i krpicama korova. Zrak je brujao od komaraca i poigravao od vilin-konjica. Sad je bilo više djetlića koji su neumorno kuckali; sudeći po zvuku bilo ih je na desetke. Toliko puno mrtvih stabala, a tako malo vremena.

Trishin potok odlunja u ovu kaljužu i izgubi se.

"A što sad, ha?" upita ona plačnim, umornim glasom. "Hoće li mi to netko reći, molim lijepo?"

Bilo je puno mjesta gdje je mogla sjesti i razmisliti o ovome; posvuda nabacana mrtva stabla, mnoga još s ožiljcima paleža na njihovim bezbojnim tijelima. No prvo na koje je pokušala sjesti popusti pod njezinom težinom i ona se strovali na gnjecavo tlo. Trisha zavapi kad joj vlaga promoči tur traperica—Bože kako mrzi kad si tako smoči tur—pa ponovno skoči na noge. Stablo je sasvim istrunulo na toj vlazi; svježe slomljeni okrajci migoljili su od crva. Trisha se trenutak-dva zagleda u njih zgroženom zatravljenošću, a onda ode do drugog srušenog stabla. Ovo najprije provjeri. Činilo se čvrsto i ona oprezno sjedne na nj, gledajući u tresetište slomljenog drveća, rastreseno trljajući svoj bolni vrat i pokušavajući odlučiti što bi trebala učiniti.

Premda joj je u glavi vladala veća zbrka nego kad se probudila— kudikamo veća—i dalje se činilo da postoje samo dva izbora: ne micati se s mjesta i nadati se da će spasioci naići, ili nastaviti hodati i pokušati presresti spasioce. Ostati na mjestu vjerojatno ima donekle smisla: štednja energije i tako to. Usto, bez potoka, prema čemu bi se kretala? Ni prema čemu sigurnom, to je izvjesno. Možda bi hodala prema civilizaciji; možda bi hodala od civilizacije. Možda bi čak hodala i ukруг.

S druge strane ("Uvijek postoji druga strana, dušo", jednom joj je prigodom rekao otac), ovdje nema što jesti, ovdje smrdi po blatu i gnjilom drveću i po tko zna još kakvoj gadosti, ovdje je ružno, ovdje je grozota. Trishi padne na um da će ona ovdje provesti noć ostane li tu a spasioci ne stignu prije mraka. Bila je to užasna pomisao. Ona mala čistina u obliku polumjeseca bila je Disneyland u usporedbi s ovime.

Ona ustane i virne u pravcu kojeg se potok držao prije no što je presušio. Gledala je kroz labirint sivih debala i čipku suhих stršećih grana, ali joj se učini da iza njih vidi zeleno. Zelenu uzvisinu. Možda brežuljak. I još gaulterija? Hej, zašto ne? Već je prošla pokraj još nekoliko grozdova grmlja krcatih njima. Trebala ih je ubrati i staviti u ruksak, ali se toliko koncentrirala na potok da joj naprosto nije palo na pamet to učiniti. No sad potoka više nije bilo, a ona je ponovno gladna. Ne umire od gladi (barem ne još) ali da je gladna, jest.

Trisha načini dva koraka naprijed, provjeri komad mekanog tla i zagleda se s dubokom strepnjom kad se voda, ne časeći časa, procijedi oko vrha njezine tenisice. Da li da se zaputi tamo? Samo zato što je pomislila da je vidjela na drugu stranu?

"Tamo bi mogao biti živi pijesak", promumlja ona.

Tako je! složi se odmah onaj hladni glas. Zvučao je veselo. Živi pijesak! Krokodili! Da ne spominjemo male sive ljude iz X-Filesa koji ti guraju sonde u dupe!

Trisha se vrati ona dva koraka koja je učinila i ponovno sjedne. Nesvjesno je grizla donju usnicu. Sad je jedva primjećivala mušice koje su se rojile oko nje. Da krene ili da ostane? Krenuti ili ostati?

Ono što ju je poslije desetak minuta pokrenulo bila je slijepa nada... i pomisao na gaulterije. Do vraga, sad je spremna kušati i njihovo lišće. Trisha se zamisli kako bere žarkocrvene bobice na obronku ugodno zelenog brežuljka, poput curice iz neke udžbeničke ilustracije (zaboravila je na masku od blata na licu i čupu prljavog mlaza svoje kose). Zamisli se kako berući bobice prilazi vrhu brežuljka, puni ruksak gaulterijama... i naposljetku stiže do vrha, gleda dolje, vidi...

Cestu. Vidim neasfaltiranu cestu s ogradama s obje strane... konji pasu... a u daljini štala. Crvena s bijelim rubom.

Luda! Potpuno ćaknuta!

Je li baš? Što ako sjedi pola sata hoda od sigurnosti, izgubljena samo zato što se boji malo sluzavog blata?

"U redu", reče ona, ponovno ustajući i nervozno namještajući remenje ruksaka. "U redu, navalimo na bobice. Ali, postane li preogavno, vraćam se." Ona još jednom potegne remenje

i ponovno krene naprijed. Polako je hodala preko sve vlažnijeg tla, provjeravala pritom svaki korak, zaobilazila kosture uspravnih stabala te srušene gomile mrtvog drveća.

Naposlijetku—moglo je to biti pola sata nakon što se ponovno pokrenula, a moglo je biti i nakon četrdeset i pet minuta—Trisha otkrije ono što su tisuće (a vjerojatno i milijuni) muškaraca i žena prije nje otkrili: kad postane preogavno, često je prekasno za povratak. Ona zakorači sa žitkog ali čvrstog komada tla na humak koji uopće nije bio humak nego varka. Noga joj upadne u hladnu, ljigavu tvar koja je bila pregusta da bi bila voda, a prerijetka da bi bila blato. Ona se nakrivi, grčevito uhvati za stršeću suhu granu, vrisne od prepasti i jada kad joj ona pukne u ruci. Padne licem u dugu travu koja je poigrala od kukaca. Dočeka se na koljeno i cimne stopalom prema natrag. Ono se odlijepi uz glasan usisavajući plop, ali joj tenisica ostane negdje dolje.

"Ne!" drekne ona, dovoljno glasno da preplaši veliku bijelu pticu koja prhne u zrak, vukući duge noge za sobom kad je uhvatila visinu. U neko drugo vrijeme i na nekom drugom mjestu, Trisha bi se bez daha i s čuđenjem zagledala u ovu egzotičnu prikazu, ali sad jedva da je primijetila pticu. Okrene se na koljenima, desne noge pokrivene sjajnim crnim blatom do koljena, i zagnjuri ruku u vrelo koje joj je privremeno progutalo nogu.

"Ne možeš je dobiti!" bijesno vikne ona. "Moja je i ti... je ne možeš... DOBITI!"

Ona opipa po hladnoj nečisti, prstima trgajući opne korijenja i zaobilazeći one koje su bile predebele da bi ih se raskinulo. Nešto što je na dodir djelovalo živo, nakratko joj pritisne dlan a onda nestane. Trenutak potom ruka joj se sklopi oko tenisice i ona je izvuče. Pogleda je—crna blatnjava cipela savršeno primjerena za jednu blatom pokrivenu curicu, prava stvar, sranje kroz gusto granje, rekla bi Pepsi—i ponovno počne plakati. Podigne tenisicu, nagne je i iz nje isteče potočić nečisti. To je nasmije. Sjedila je minutu-dvije na humku prekrizanih nogu, držeći izbavljenu tenisicu u svom krilu, smijući se i plačući u središtu vrtnje crnog svemira mušica dok mrtva stabla drže počasnu stražu oko nje, a cvrčci zriču.

Naposlijetku njezin plač jenja u šmrcaje, a smijeh u zabrtvljen i nekako neveseo hihot. Ona iščupa nekoliko pregršti trave iz humka i otare tenisice s vanjske strane najbolje što je mogla. A onda otvori ruksak, potrga praznu vrećicu od hrane i iskoristi dijelove kao ubruse da upije blato iz tenisice. Ove papire zgužva u grudice i baci ravnodušno iza leđa. Želi li je netko uhapsiti zbog toga što smeti po ovom ko guzica ružnom, smrdljivom mjestu, neka.

Ona ustane, još držeći spašenu tenisicu u ruci, i pogleda ispred sebe. "Jebi ga", zastenje Trisha.

Bilo je to prvi put u životu daje izrekla tu riječ naglas. (Pepsi bi to ponekad učinila, ali Pepsi je Pepsi.) Sad je jasnije vidjela što je ono zelenilo koje je pogrešno proglasila brežuljkom. Bili su to humci, i ništa više, još travom obraslih humaka. Između njih samo još stajaće, ustajale vode i još drveća, uglavnom sasušenih, osim što su neka imala kukmicu zelenog na vrhu. Začuje kreket žaba. Nema nikakvog brežuljka. Iz žabokrečine u močvaru, iz lošeg u gore.

Ona se okrene i pogleda iza sebe, ali više nije mogla razabrati gdje je ušla u ovu čistilišnu zonu. Da se dosjetila to mjesto označiti nečim upadljivim—primjerice dronjkom svoje grozne stare kabanice—mogla bi se vratiti. Ali nije to učinila, i nije bilo pomoći.

Svejedno se možeš vratiti—otprilike znaš smjer.

Možda, ali ona više neće podleći načinu razmišljanja koji ju je uvalio u sve ovo.

Trisha se okrene prema onim humcima i mutnim odbljescima sunca na prljavoj pjeni ustajale vode. Puno drveća za koje se može uhvatiti a usto, močvari mora negdje i doći kraj, zar ne?

Ludost je uopće i pomisliti na to.

Naravno. Cijela je situacija luda.

Trisha ostane stajati još trenutak, u mislima sad s Tomom Gordonom i tom njegovom posebnom mirnoćom—kako bi on stajao na bacačkoj uzvisini, gledao kako mu neki od hvatača Red Soxa—Hatteberg ili Veritek—daju znakove. Tako miran (kako je ona sad stajala), da se činilo da mu se taj duboki mir nekako suče iz ramena i opliće ga. A onda, priprema i zamah.

Ima led u žilama, rekao je njezin tata.

Željela se izvući odavde, iz ove ogavne močvare—za početak— a onda i iz ove cijele proklete šume; željela se vratiti tamo gdje ima ljudi i trgovina, telefona i policajaca koji ti pomognu ako se izgubiš. Činilo joj se da bi to mogla. Bude li hrabra. Bude li imala samo malo tog leda u žilama.

Trgnuvši se iz vlastite nepomičnosti, Trisha skine drugu Reebokicu i sveže vezice obje tenisice. Objesi ih oko vrata poput klatna stare ure. Premišljala se oko čarapa, a onda ih odluči ostaviti na nogama kao neku vrstu kompromisa (kao gnusoštit zapravo je bila misao koja joj je proletjela glavom). Zavrne nogavice traperica do koljena, a onda duboko udahne i izdahne.

"McFarlandova zamahuje, McFarlandova baca", reče ona. Ponovno namjesti kapu Red Soxa (ovaj put je okrene naopačke, jer je naopačke cool) i ponovno krene.

Trisha je krajnje pažljivo prelazila s humka na humak, često podizala pogled i vršljala očima; odabrala bi orijentir pa se zaputila prema njemu, baš kao i jučer. Samo što se danas neću uspaničiti i pobjeći, pomisli ona. Danas imam led u žilama.

Prođe sat, pa dva. Umjesto da očvrsne, tlo je postajalo sve močvarnije. Naposljetku nije uopće bilo čvrstog tla, osim humaka. Trisha je prelazila s jednog na drugi, pridržavala se za grane i grmlje gdje god bi to mogla, a tamo gdje nije bilo ničeg za što bi se mogla uhvatiti, širila je ruke da održi ravnotežu poput hodača po žici. Naposljetku stigne do mjesta gdje nije bilo humka na udaljenosti koju bi mogla preskočiti. Ona zastane trenutak da stisne srce, a onda zakorači u ustajalu vodu, podigavši prestrašeni oblak vodenih kukaca i zadah tresetaste truleži. Voda joj nije sezala ni do koljena. Ono u što su joj stopala greznula bilo je poput hladne, kvrgave drhtalice. Žučkasti mjehuri dizali su se iz uzmućene vode, a u njima su se komešali crni komadi tko zna čega.

"Fuj", zastenje ona, krećući se prema najbližem humku. "Bljak. Gnjus-gnjus-gnjus. Da se zbljuješ."

Hodala je teturavim krupnim koracima, a svaki je završavao snažnim cimanjem da bi iščupala nogu. Pokušala je ne misliti na to što bi se dogodilo kad to ne bi mogla učiniti, kad bi zapela u glibu s dna i počela tonuti.

"Gnjus-gnjus-gnjus." To je postalo neka vrsta bajalice. Znoj joj je curio niz lice u toplim kapima i pekao je u očima. Cvrčci kao da su zapeli na jednoj visokoj beskrajnoj noti: riiiiiiiiiii. Ispred nje, na humku koji je bio njezina iduća postaja, tri žabe iskočile su iz trave pa u vodu, plip-plip-plop.

"Bud-Why-Zer", reče Trisha i blijedo se nasmiješi. U žutosmedem kalu oko nje plivalo je na tisuće punoglavaca. Kad je spustila pogled na jednog od njih, noga joj se sudari s nečim tvrdim i pokrivenim sluzi—možda panjem. Trisha se uspije nekako prevaliti preko toga a da nije pala i dokopati se onog humka. Sopćući se iskobelja iz vode pa se zabrinuto zagleda u svoje blatnjavo sluzave noge, napola očekujući da će ugledati pijavice ili nešto još gore kako migolji po njima. Nije bilo ničeg strašnog (barem koliko je mogla vidjeti), ali je do koljena bila pokrivena nečisti. Ona s nogu zguli čarape, koje su bile crne, pa je bijela koža ispod njih više sličila čarapama nego njezine prave čarape. Ovo Trishu potakne na manijakalan smijeh. Zavali se na laktove i zatuli od smijeha u nebo. Nije se željela ovako smijati, kao (luđaci) totalna šašavica, ali nije mogla prestati. Kad je najzad uspjela, izmikne čarape, vrati ih na noge i ustane. Stajala je i rukama zaklanjala oči, pa odabere stablo čija se otkinuta debela niska grana klatila u vodi i načini ga svojim idućim ciljem.

"McFarlandova zamahuje, McFarlandova baca", reče ona umorno i ponovno krene. Više nije mislila na bobice; sad je samo željela izaći odavde u komadu.

Postoji trenutak u kojem ljudi koji su prisiljeni osloniti se na vlastite snage prestanu živjeti i počnu preživljavati. Tijelo, kad iscrpi sve svoje svježije izvore energije, pribjegava pohranjenim kalorijama. Oštrina uma otupi. Percepcija se počne sužavati i—neočekivano—produbljavati. Stvari postanu halucinantne na rubovima. Trisha McFarland približila se ovoj granici između života i preživljavanja kako se odmicalo njezino drugo poslijepodne u šumi.

To što sad hoda prema zapadu nije ju jako brinulo; mislila je (vjerojatno ispravno) da je dosljedno kretanje u jednom smjeru dobra stvar, najbolje što može učiniti. Bila je gladna, ali uglavnom ne previše toga svjesna; odveć se jako usredotočila na to da se kreće pravocrtno. Počne li skretati lijevo ili desno, mogla bi još biti u ovoj smradnoj rupi kad se počne smračivati, a nije mogla podnijeti tu pomisao. No jednom je stala da popije vode iz svoje boce, a oko četiri sata gotovo nesvjesno je popila ostatak Surgea.

Ona su mrtva stabla sve manje sličila stablima a sve više stražarima ispijenih lica koji stoje čvornatih nogu u nepomičnoj crnoj vodi. Uskoro će mi se u njima ponovno početi priviđati lica, pomisli ona. Dok je gacala pokraj jednog od njih (gotovo deset metara nije bilo humaka ni u jednom pravcu), ona se spotakne o još jedan potopljeni korijen ili granu i ovaj se put opruži koliko je duga i široka, pljusne u vodu i naglo udahne. Usta joj se napune vodom punom pijeska i mulja i ona je ispljune uz tihi krik. Vidjela je svoje ruke u crnoj vodi. Izgledale su žućkaste i lojaste, poput nečeg davno utopljenog. Ona ih izvuče iz vode i podigne.

"Dobro sam", reče Trisha brzo, gotovo svjesna da je prekoračila neku po život presudnu crtu; gotovo kao da je osjetila da prelazi u neku zemlju u kojoj se govori drukčijim jezikom i gdje se koristi neka smiješna valuta. Stvari se mijenjaju. Ali—

"Dobro sam. Aha, dobro sam." A ruksak je još suh. To je bilo važno jer je walkman unutra, a walkman joj je sad jedina veza sa svijetom.

Priljava, natopljenog prednjeg dijela tijela, Trisha krene dalje. Novi je orijentir bilo suho stablo rascijepljeno popola koje se pretvorilo u slovo Y na pozadini zapadajućeg sunca. Ona krene prema njemu. Dođe do jednog humka, nakratko ga pogleda, ali odgaca dalje kroz vodu. Čemu se mučiti? Gacanje kroz vodu je brže. Njezina odbojnost prema hladnoj truloj želatini na dnu je slabjela. Na sve se možeš naviknuti, ako moraš. To je sad znala.

Nedugo nakon što se prvi put onako opružila po vodi, Trisha počne kratiti sate s Tomom Gordonom. Isprva joj se to učinilo neobičnim—čak i uvrnutim—ali kako su prolazili dugi sati kasnog poslijepodneva, ona zaboravi na obzire pa je prilično opušteno čavrljala s njim, govorila mu prema kojem će sljedećem orijentiru krenuti, objašnjavala mu da je vatra vjerojatno krivac za ovu močvaru, uvjerala ga da će uskoro izaći iz nje, da se ovo ne može nastaviti unedogled. Pričala mu je kako se nada da će Red Sox i u večerašnjoj utakmici postići dvadesetak home runova tako da se on može odmarati na klupi. Iznenada, ona se prekine usred rečenice.

"Čuješ li nešto?" upita ona.

Nije znala čuje li Tom nešto, ali ona je čula: pravilno lepetavo bilo helikopterskog propelera. Daleko ali jasno. Trisha se odmarala na nekom humku kad je začula taj zvuk. Poskoči na noge i okrene se puni krug, podigne ruku i zakloni oči, pa zaškilji prema obzoru. Ne ugleda ništa, i uskoro onaj zvuk oslabi.

"Lažna uzbuna", reče ona neutježno. Ali barem traže. Ona pljasne komarca na vratu i ponovno krene.

Deset ili petnaest minuta kasnije, stajala je na polupotopljenom korijenu stabla u svojim prljavim, raščehanim čarapama i gledala ispred sebe, začuđena i zbunjena. Iza raštrkane linije slomljenog drveća gdje je sad stajala, močvara se širila u plitku, ustajalu baruštinu. Po sredini je bilo još humaka, ali su ovi bili smeđi i kao da su bili načinjeni od slomljenih grančica i izgledanih grana. Navrh nekoliko humaka stajalo je šest debelih smeđih životinja i zurilo u nju.

Bore na Trishinu čelu polako se izgleda kad je shvatila koje su to životinje. Posve je zaboravila da se nalazi u močvari, da je mokra, blatnjava i umorna, da se izgubila.

"Tom", šapne ona pomalo suspregnuta daha. "Ono su dabrovi! Dabrovi sjede na dabarskim kulama ili humcima ili kako se već zovu. To su oni, zar ne?"

Ona stane na prste, držeći se za deblo da bi održala ravnotežu, netremice zagledana, razdragana. Dabrovi se izležavaju navrh svojih kuća od šiblja i... motre li to oni nju? Učini joj se da je tako, osobito onaj u sredini. Bio je veći od ostalih i Trishi se učini da pogled njegovih crnih očiju ni trenutak ne silazi s njezina lica. Činilo se da ima brkove, a krzno mu je bilo raskošno tamnosmeđe, s gotovo crvenkastim preljevom oko bucmastih stražnjih udova. Pogled na njega podsjeti je na ilustracije iz knjige Vjetar u vrbama.

Naposljedku Trisha siđe s korijena i ponovno se pokrene. Njezina se sjena oteгла za njom. Istog se trenutka Dabar Poglavar (barem ga je ona takvim smatrala) uspravi, uzmakne sve dok mu se stražnje noge nisu našle u vodi, pa važno pljasne repom. Rep proizvede oštar zvuk koji je bio nevjerojatno glasan u nepomičnom vrućem zraku. Trenutak potom, svi dabrovi skoče sa svojih nastambi od šiblja i složno se spuste u vodu. Kao da gleda sinkronizirano plivanje. Trisha se zagleda u njih ruku pritisnutih na prsnu kost, široka

smiješka na licu. Jedna od najzačudnijih stvari koje je ikad vidjela u životu, i ona shvati da nikad neće uspjeti objasniti zašto, ili kako joj je Dabar Poglavar izgledao kao mudar stari učo ili nešto slično.

"Tom, pogledaj!" Ona upre prstom i nasmije se. "Pogledaj u vodu! Eno ih, odlaze! Jupi!"

U mutnoj se vodi stvori nekoliko V-ova koji su se udaljavali od nastambi od šiblja u lučnim valovima. A onda se rasplinu i Trisha ponovno krene. Trenutačni joj je orijentir bio XL humak obrastao u tamnozelenu paprat poput neukroćene kose. Ona mu se primakne u postupnom luku umjesto pravocrtno. Prizor s dabrovima bio je divan—totalno skuliran, na pepsijanskom jeziku—ali nije imala želje susresti se s jednim od njih dok plivaju ispod vode. Vidjela je dovoljno fotografija da bi znala da čak i mali dabrovi imaju velike zube. Neko bi vrijeme Trisha vrisnula svaki put kad bi se potopljena vlat trave ili korova očešala o nju, uvjerena da je to Dabar Poglavar (ili jedan od njegovih slugana), da je tjera sa svog teritorija.

Hodajući tako da su joj luksuzne dabarske vile uvijek bile s desne strane, ona priđe XL humku. Dok se približavala, osjećaj optimističnog uzbuđenja počne rasti u njoj. Ona tamnozeleno paprat nije bila obična paprat, pomisli ona; tri proljeća zaredom odlazila je brati mladice paprati s majkom i bakom, i učini joj se da su ovo mladice paprati. U Sanfordu je završila sezona mladica paprati—prije najmanje mjesec dana—ali joj je majka rekla da u unutrašnjosti dozrijevaju puno kasnije, gotovo u srpnju, osobito u močvarnim krajevima. Bilo je teško povjerovati da bi se išta dobro moglo iznjedriti iz ovog smrdljivog zapečka, ali što je Trisha prilazila bliže, to je bila sigurnija. A mladice paprati nisu samo dobre; one su ukusne. Čak je i Pete, koji nikad nije naišao na zeleno povrće koje bi mu se sviđelo (osim smrznutog graška Birds Eye zagrijanog do usijanja u mikrovalnoj), jeo mladice paprati.

Ona si reče da ne očekuje previše, ali pet minuta nakon što joj je prvi put pala na um ova mogućnost, Trisha je bila sigurna. Ispred nje nije još samo jedan bijedni humak; to je Otok mlade paprati! Samo što bi možda, pomisli ona dok je polako gacala sve bliže kroz vodu sad duboku do bedara, Otok kukaca bilo bolje ime. Naravno, ovdje je bilo puno kukaca, ali je ona uporno popunjavala svoju masku od blata i već gotovo zaboravila na njih. Zrak iznad Otoka mlade paprati treperio je od njih, i to ne samo od plesalica i komarčića. Bilo je tu i trilijun muha. Kad je prišla bliže, čula je njihov uspavljujući, nekako ljeskav zuj.

Bila je još šest koraka od prvih žbunova punačkog smotanog bilja kad stane, jedva svjesna kako joj se noge sliježu u blatnjavi glib ispod vode. Zelenilo koje je obrubilo ovu stranu raslinja bilo je rastrgano i otkinuto; mjestimice su raskvašeni i iščupani grmovi mlade paprati još plutali na crnoj vodi. Malo dalje ugleda žarkocrvene mrlje na zelenoj boji.

"Ne sviđa mi se ovo", promrmlja ona, a kad je ponovno krenula, pođe ulijevo umjesto ravno. Mladice paprati izgledale su u redu, ali je ovdje bilo nečeg mrtvog ili teško ranjenog. Možda su se dabrovi potukli jedni s drugima zbog ženki ili nešto slično. Još nije bila dovoljno gladna da bi se odvažila suočiti s ranjenim dabrom dok prikuplja ranu večeru. To bi bio dobar način da izgubi ruku ili oko.

Na pola obilaska oko Otoka mlade paprati, Trisha stane. Nije željela gledati, ali isprva nije mogla odvratiti pogled. "Hej, Tom", reče ona piskutavim, drhtavim glasom. "Hej, ovo nije dobro."

Bila je to otkinuta glava malog jelena. Skotrljala se niz kosinu humka, ostavljajući za sobom trag krvi i slijepljenih listova mlade paprati. Sad je ležala naopačke na rubu vode. Oči su joj titrale od gnjida. Pukovnije muha sletjele su na neravni batrljak njezina vrata. Zujale su poput malog motora.

"Vidim njegov jezik", reče ona, daleka glasa, duboko kao iz nekog ječećeg hodnika. Onaj zlatni sunčani trag na vodi odjednom je postao presjajan i ona osjeti kako se ljulja na rubu nesvjestice.

"Ne", šapne ona. "Ne, nemoj mi dopustiti, ne mogu."

Ovaj put njezin je glas, premda tiši, djelovao bliže i stvarnije. Svjetlost je ponovno izgledala gotovo normalno. Hvala Bogu—posljednje što je željela bilo je onesvijestiti se dok stoji gotovo do struka u ustajaloj, blatnoj vodi. Neće jesti mladice paprati, ali se neće ni onesvijestiti. Gotovo pa fer.

Ona krene naprijed, hodajući brže, sve rjeđe provjeravajući gdje staje prije no što bi prebacila punu težinu. Kretala se pretjeranim cik-cak pokretima, vrtjela bokovima, rukama mahala ispred tijela amo-tamo u kratkim lukovima. Da ima na sebi tajice, izgledala bi kao gošća dana u emisiji Vježbajte s Wendy. Narode, danas izvodimo nekoliko sasvim novih vježbi. Ovu sam nazvala "Bijeg od otkinute jelenje glave." Da vidim kako vrtite bokovima, napinjete mišiče stražnjice, širite ramena!

Pogled je uprla preda se, ali nije bilo načina da ne čuje zasitni, nekako samozadovoljni mrmor muha. Što je učinilo ono jelenu? Nije to bio dabar, to je bilo sigurno. Nijedan dabar nikad nijednom jelenu nije otkinuo glavu, ma kako oštre zube imao.

Znaš ti što je to bilo, reče joj onaj hladni glas. Bio je to onaj stvor. Onaj posebni stvor. Onaj koji te upravo sad promatra.

"Ništa me ne promatra, to su gluposti", dahne ona. Odvaži se pogledati preko ramena i bude joj drago kad je vidjela da se Otok mlade paprati udaljava. Ali ne dovoljno brzo. Ona na trenutak posljednji put ugleda glavu kako leži na rubu vode, smeđi predmet s crnom zujavom ogrlicom. "To su gluposti, zar ne, Tom?"

Ali Tom ne odgovori. Tom nije mogao odgovoriti. Tom je sad već vjerojatno bio u Fenway Parku, zezao se sa svojim suigračima i odijevao svoj blještavo bijeli dres za trening. A Tom Gordon koji hoda s njom kroz močvaru—ovu beskrajnu močvaru—samo je bio mali homeopatski lijek za samoću. Ona je sad sama.

Samo što nisi, curo. Uopće nisi sama.

Trisha se užasno bojala da joj onaj hladni glas, premda nesklon, govori istinu. Onaj osjećaj da je netko promatra vratio se, jači no ikad. Pokušala ga je pripisati živcima (svatko bi imao tanke živce nakon one otkinute glave) i gotovo je u tome uspjela kad stigne do stabla narovašenog s nekoliko poprečnih posjekotina na staroj mrtvoj kori. Kao da ga je nešto jako veliko i jako zlovoljno zasjeklo u prolazu.

"O moj Bože", reče ona. "To su tragovi kandži."

Ispred tebe je, Trisha. Ispred tebe, čeka te, s kandžama i ostalim.

Trisha ugleda još stajaće vode, još humaka, pa nešto što je izgledalo kao još jedan zeleni brežuljak (ali se već tako jednom prevarila). Ne ugleda nikakvu zvijer... ali naravno, ne bi ni mogla, zar ne? Zvijer vjerojatno čini ono što zvijeri čine dok čuče u zasjedi da zaskoče plijen, postoji riječ za to ali je previše umorna i prestrašena i općenito jadna da bi o tome mislila...

One vrebaju, reče onaj hladni glas. Eto što čine, one vrebaju. Aha, dušo. A osobito posebne poput tvog novog prijatelja.

"Vrebat", zagrakće Trisha. "Da, to je ta riječ. Hvala ti." A onda ponovno krene jer je bilo predaleko da se vrati. Čak i ako je nešto zaista čeka malo dalje da je ubije, predaleko je da se vrati.

Ovaj se put ispostavi da ono što je djelovalo kao čvrsto tlo i jest čvrsto tlo. Isprva si Trisha nije dopustila u to povjerovati, ali kad se približila a svejedno nije vidjela vodu kako se zasijeca kroz masu zelenog grmlja i kržljivog drveća, počela se nadati. A i voda kroz koju je gacala bila je plića, samo do polovice potkoljenice umjesto do koljena ili bedara. A na najmanje dva humka raslo je još mladica paprati. Ne u količinama kao na Otoku mlade paprati, ali ona ubere ono što je našla i halapljivo proguta. Bile su slatke, i ostavljale jedva primjetan trpak okus u ustima. Bio je to zeleni okus, i Trishi se učini nevjerojatno slasnim. Ubrala bi ih više i spremila u ruksak da ih je bilo više, ali nije. Umjesto da žaluje zbog ovoga, uživala je zanesenošću jednog djeteta u onome što je imala. Zasad je ovo dovoljno; o kasnije će brinuti kasnije. Ona tako zalogajeći stigne do čvrstog tla, isprva odgrizajući smotane srčike a potom grickajući stabljike. Jedva da je bila svjesna da gaca kroz močvaru; njezina je gađenja nestalo.

Kad je stigla do posljednjih nekoliko mladica paprati koje su rasle na drugom humku, ruka joj se skameni. Ponovno začuje onaj dremļivi zuj muha. Ovaj put kudikamo glasniji. Trisha bi skrenula da je mogla, ali je močvara na izmaku postala zagušena suhim granama i potopljenim grmljem. Činilo se da postoji samo jedan napola prohodan kanal kroz ovaj očaj, i ona će se morati poslužiti njime ukoliko se ne želi još dva sata mukotrпно valjati preko podvodnih prepreka i možda si pritom rasjeći stopala.

Čak se i u ovom kanalu morala uspentrati preko jednog potopljenog stabla. Srušilo se nedavno, ali je "srušilo" bila neprimjerena riječ. Trisha ugleda još tragova posjekotina na njegovoj kori, i premda je deblji kraj debla bio izgubljen u guštari grmlja, vidjela je kako je drvo panja svježije i bijelo. Stablo se nečemu našlo na putu, i to ga je nešto jednostavno gurnulo i prevrnulo, skrhavši ga poput čačkalice.

Ono se zujanje pojača. Ostatak onog jelena—barem njegov najveći dio—ležao je u podnožju raskošnog nasada mladica paprati blizu mjesta gdje se Trisha najzad umorno iskobeljala iz močvare. Ležao je u dva komada spojena kolopletom crijeva koji se ljeskao od muha. Jedna mu je noga bila otkinuta i stajala naslonjena o deblo obližnjeg stabla poput štapa za hodanje.

Trisha položi nadlanicu desne ruke preko usta i ubrza korak, ispuštajući u hodu čudne tihe zvukove urk-urk, upinjući se svim silama da ne nadima želudac. Stvor koji je ubio jelena želi da joj dođe na povraćanje, vjerojatno. Je li to moguće? Razboriti dio njezina uma (a još ga je bilo prilično puno) reče ne, ali joj se činilo da je nešto namjerno zagadilo dva najveća, najraskošnija nasada mlade paprati u močvari jelenovim raskomadanim truplom. A ako je on

to učinio, zar je nemoguće povjerovati da bi mogao pokušati nju natjerati da povrati ono malo hrane koje je usprkos svemu uspjela skupiti?

Da. Nemoguće je. Prava si glupača. Zaboravi na to. I nemoj se nadimati, za boga miloga!

Oni zvukovi urk-urk—poput glasnih, sočnih štucanja—počeli su se rijediti kad je krenula na zapad (sad se bilo lako držati zapadnog smjera jer je sunce bilo tako nisko na nebu), a zvuk zujanja muha počne slabjeti. Kad se sasvim izgubio, Trisha stane, skine čarape, pa ponovno obuje tenisice. Još jednom izmikne čarape, podigne ih i zagleda se u njih. Sjeti se kako ih je navukla u svojoj sobi u Sanfordu sjedeći na rubu kreveta, kako ih je navlačila i pritom tiho pjevušila: "Put your arms around me... cuz I gotta get next to you". To je bilo od Boyz To Da Maxx; ona i Pepsi smatrale su da su Boyz To Da Maxx slatki, naročito Adam. Sjeti se četverokuta sunca na podu. Sjeti se svog plakata za Titanic na zidu. Sjećanje na to kako navlači čarape u svojoj sobi bilo je vrlo jasno ali daleko. Zaključi da se na taj način stari ljudi poput njezina djeda sjećaju stvari koje su se dogodile kad su bili djeca. Sad su te čarape bile tek rupe koje je na okupu držalo samo nekoliko niti i to je ponovno rastuži (vjerojatno zato što se i ona osjećala poput rupa koje samo niti drže na okupu), ali ona tu tugu prevlada. Smota čarape i stavi ih u ruksak.

Zakopčavala je preklop ruksaka kad ponovno začuje vup-vup--vup helikopterskog propelera. Ovaj put bliže. Trisha poskoči na noge i okrene se, a njezina mokra odjeća zalepeće za njom. Tamo, daleko na istoku, crna na pozadini plavog neba, vidjela su se dva obličja. Podsjetite je pomalo na one vilin-konjice u Močvari mrtvog jelena. Nije bilo smisla mahati i vikati, bili su milijardu kilometara daleko, ali ona to ipak učini—nije si mogla pomoći. Napoljetku, kad je promukla, ona prestane.

"Pogledaj, Tom", reče ona, isprativši ih sjetno pogledom slijeva nadesno... zapravo, od sjevera prema jugu. "Pogledaj, pokušavaju me naći. Kad bi se samo trunku približili..."

Ali nisu. Udaljeni helikopteri nestanu iza šume. Trisha je stajala na mjestu, nepomična, sve dok zvuk propelera nije izbljedio u postojano glasanje cvrčaka. A onda duboko uzdahne iz pete i klekne da zaveže tenisice. Više nije osjećala da je nešto promatra, to je bilo—

O lažljivice, reče joj onaj hladni glas. Veselo. Ti mala lažljivice.

Ali ona nije lagala, barem ne namjerno. Bila je tako umorna i smušena da nije bila sigurna što osjeća... osim da je još gladna i žedna. Sad kad se izvukla iz mulja i kaljuže (i maknula od rastrganog jelenova trupla), jasno osjeti glad i žed. Mogla bi se vratiti i ipak nabrati više mladica paprati—mogla bi se držati podalje od strvine i najkrvavijih mjesta.

Sjeti se Pepsi, koja je kadšto bila nestrpljiva s Trishom kad bi Trisha ogrebla koljeno dok bi se rolale ili pala dok bi se verale po drveću. Ako bi ugledala suze kako naviru u Trishine oči, Pepsi bi najčešće rekla: "Nemoj mi se raspekmeziti, McFarlandova." Sam Bog zna da si sad ne može priuštiti da se raspekmezi zbog mrtvog jelena, ne u ovakvoj situaciji, ali...

... ali se bojala da bi stvor koji je ubio jelena još mogao biti tamo, da gleda i čeka. Nada se da će se ona vratiti.

A što se tiče toga da se napiješ močvarne vode, budi ozbiljna. Prljavština je jedno, a mrtvi kukci i jajašca komaraca su nešto drugo. Mogu li se komarci izleći u nečijem želucu? Vjerojatno ne. Želi li to pouzdano doznati? Nikako.

"Vjerojatno ću naći još mladica paprati", reče ona. "Je li tako, Tom? A i gaulterija." Tom ne odgovori, ali prije no što je stigla razmisliti o tome, ona ponovno krene.

Hodala je prema zapadu još tri sata, isprva polako, a onda malo brže kad je zašla u stariji dio šume. Boljele su je noge, u leđima joj je kuckalo, ali nijedno od ovih bolnih mjesta nije privuklo njezinu pozornost. Čak joj ni glad u nekoj većoj mjeri nije zaokupila misli. Kad je dnevna svjetlost najprije postala zlačana, a onda crvena, Trishine misli zaokupi žeđ. Grlo joj je bilo suho i bolno kuckalo, a jezik poput prašnjavog crva. Prekora se zbog toga što nije popila vode u močvari kad je imala priliku, a jednom čak i stane i pomisli: "Zajebi sve, vraćam se."

Bolje ti je i ne pokušati, dušo, reče onaj hladni glas. Nikad ne bi pronašla put. Čak i da imaš dovoljno sreće da se vratiš putem kojim si došla, pao bi mrak prije no što bi stigla tamo... a tko zna što bi te tamo moglo čekati?

"Umukni," reče ona umorno, "začepi, glupa opaka gaduro." Ali, naravno, glupa opaka gadura bila je u pravu. Trisha se okrene u pravcu sunca—sad narančastog—i ponovno počne hodati. Sad se počela aktivno bojati svoje žeđi: ako ovako žeđa u osam sati, kako će biti u ponoć? Kako uopće netko može živjeti bez vode? Nije se mogla sjetiti, premda je nekom prilikom pročitala baš tu zanimljivost—bila je uvjerena da jest. Ali ne toliko dugo koliko čovjek može izdržati bez hrane. Kako bi bilo skapati od žeđi?

"Neću umrijeti od žeđi u ovoj proklesoj staroj šumi... je li, Tom?" upita ona, ali Tom ništa ne reče. Pravi Tom Gordon sad već gleda utakmicu. Tim Wakefield, lukavi bacač bostonske momčadi, protiv Andyja Pettittea, mladog lijevorukog igrača Yankeesa. Trishino je grlo bilo otečeno, bilo joj je teško gutati. Sjeti se da je padala kiša (kao i s uspomenom na to kako sjedi na rubu kreveta i navlači čarape, činilo joj se da se i ovo davno dogodilo) i poželi da kiša ponovno padne. Stala bi na nju i plesala zabačene glave, raširenih ruku, otvorenih usta; plesala bi kao Snoopy na vrhu svoje pseće kućice.

Trisha je klipsala među borovima i smrekama koji su postajali viši i prorjeđeniji kako je ovaj dio šume postajao stariji. Svjetlost zalazećeg sunca koso je padala kroz krošnje u prašnjavim rešetkama zagasite boje. Da nije žedala, pomislila bi kako su drveće i narančastocrvena svjetlost zapravo prelijepi. Dijelom mozga zapazi njihovu ljepotu usprkos tjelesnoj mucu. No svjetlost je bila prežarka. U sljepoočnicama joj je kuckalo od glavobolje, a grlo kao da joj se stisnuto do veličine pribadače.

U takvom stanju, Trisha isprva zanemari zvuk tekuće vode kao zvučno priviđenje. To ne može biti prava voda; bila bi to prevelika slučajnost. No ona se svejedno okrene prema tom zvuku, pa skrene na jugozapad umjesto da se drži zapada, priginjući se ispod niskih grana i koračajući preko srušenih trupaca poput nekoga u hipnotičkom transu. Kad se zvuk pojačao—preglasan da bi ga se zamijenilo s bilo čime osim onoga što je bio—Trisha potrči. Posklizne se dvaput na sagu iglica ispod svojih nogu, a jednom i protrči kroz ružan džepić kopriva koje joj načine svježije posjekotine na podlakticama i nadlamicama, ali ona to jedva i primijeti. Deset minuta nakon što je začula onaj slabi šum klokota vode, stigne do niske, strme stijene na mjestu gdje je kamena podloga izronila iz tankog sloja zemlje i saga od

iglica u nizu sivih kamenih zaglavaka. Ispod njih, hučeći krepkom brzinom, tekao je potok u usporedbi s kojim je onaj prvi djelovao tek kao kapanje iz zatvorenog crijeva za polijevanje vrta.

Trisha prijeđe po rubu stijene potpuno oslobođena straha, premda bi je pogrešan korak strmogladio najmanje osam metara u dubinu i vjerojatno je ubio. Pet minuta hoda uzvodno dovede je do nekakvog nepravilnog žlijeba ruba šume, do usjeka kroz koji je tekao potok. Bio je to prirodan klanac, podložen s desetljećima palog lišća i iglica.

Ona sjedne i zakvači se stopalima tako da je sjedila na vrhu onog žlijeba poput djeteta koje sjedi na vrhu tobogana. Počne silaziti, i dalje sjedeći, vukući ruke za sobom a nogama se služeći kao kočnicama. Otprilike na polovici spusta, počne se sklizati. Umjesto da se pokuša zaustaviti—sigurno bi se ponovno počela prevrtati—ona legne, ispreplete ruke na zatiljku, zatvori oči i ponada se najboljem.

Put do dna bio je kratak i drndav. Trisha desnim bokom kresne o jedan izbočeni kamen, a drugi udari o njezine isprepletene prste dovoljno jako da joj obamru. Da nije tjeme pokrila rukama, taj joj je drugi kamen mogao odrati skalp, pomislila je kasnije. Ili nešto još i gore. "Nemoj slomiti svoj ludi vrat", još jedna izreka odraslih koju je znala, omiljena izreka bake McFarland.

Stigne na dno muklim udarcem od kojih su pucale kosti i odjednom joj se tenisice napune ledeno hladnom vodom. Ona ih izvuče iz vode, okrene se, bučne potrbuške i počne piti. Pila je sve dok joj čelo ne probije šilo bola, onako kako bi joj se kadšto dogodilo kad joj je bilo vruće i kad je bila gladna pa bi halapljivo gutala sladoled. Trisha izvuče svoje mokro, blatom isprugano lice iz hladnog uspijenjenog tijeka potoka i pogleda u tamneće nebo, hvatajući dah i smiješeći se blaženo. Je li ikad kušala ovako dobru vodu? Nije. Je li ikad kušala išta ovako dobro? Ni slučajno. Ovo je klasa za sebe. Ona ponovno zaroni lice i počne piti. Najzad se podigne na koljena, vodnjikavo se gromoglasno podrigne a onda drhtavo nasmije. Trbuh joj se naduo, zategnuo poput bubnja. Zasad, barem, nije čak ni gladna.

Klanac je bio prestrm i presklizak da bi se ponovno po njemu uzverala; možda bi se uspjela popeti do pola puta ili čak i skoro do vrha, a onda bi se odsklizala natrag do dna. No uspon po drugoj obali potoka činio se prilično lagan—strm i pokriven drvećem ali ne s previše grmlja—a bilo je i dovoljno kamenja da joj posluže kao uporišta. Mogla bi prijeći komad puta prije no što se previše smrači. Zašto ne? Sad kad je napunila trbuh vodom ponovno se osjetila snažnom, predivno snažnom. I punom samopouzdanja. Močvara je iza nje, a našla je novi potok. Dobar potok.

Da, ali što je s onim posebnim stvorom? upita hladni glas. Trishu taj glas iznova prepadne. To što je govorio bilo je loše; a to da je morala otkriti takvu mračnu djevojčicu u sebi bilo je još gore. Zar si zaboravila na onog posebnog stvora ?

"Ako je ikad i postojao poseban stvor," reče Trisha, "sad ga nema. Možda se vratio jelenu."

Bila je to istina, barem se činilo da je tako. Nestalo je i onog osjećaja da je netko motri, možda i uhodi. Onaj je hladni glas to znao i stoga ništa ne odgovori. Trisha shvati da može zamisliti njegovu vlasnicu, žilavog curetka podrugljivog smiješka, a koji malo, tek toliko, i

sasvim slučajno, sliči Trishi (vjerojatno kao sestrične u drugom koljenu). A taj curetak sad uzmiče, ukočenih i visoko uzdignutih ramena, stisnutih šaka, slika i prilika ogorčenosti.

"Aha, odlazi i ne vraćaj se", reče Trisha. "Ne bojim te se." A nakon stanke: "Jebi se!" Ponovno je ta riječ izašla na njezina usta, ono što je Pepsi nazvala Užasnom jemte-riječju, no Trishi nije bilo žao. Čak je mogla i zamisliti kako te riječi upućuje svom bratu Peteu počne li Pete ponovno srati o Maldenu kad se budu vraćali kući iz škole. Te Malden ovo, te Malden ono, te tata ovo, te tata ono, a što kad bi ona rekla Hej, Pete, jebi se, pomiri se s tim umjesto što pokušava ili sve to suosjećajno odšutjeti ili veselo cvrkutati u stilu promijenimo temu? Jednostavno Hej, Pete, jebi se lijepo, tek tako? Trisha ga ugleda u glavi—ugleda ga kako bleji u nju a čeljust mu se objesila gotovo do brade. Ta joj slika izmami hihot.

Ona ustane, priđe vodi, odabere četiri kamena koji će je prenijeti preko vode, i pobaca ih, jednog po jednog, u potok. Kad se našla na drugoj strani, počne silaziti niz obronak.

Obronak je postupno postajao sve strmiji a potok sve glasniji pokraj nje, valjajući se i brzajući u svom kamenom koritu. Kad je Trisha stigla do čistine gdje je tlo bilo relativno ravno, ona odluči tamo prenoćiti. Zrak je postao tmuran i sjenovit; pokuša li nastaviti silaziti niz obronak, izložila bi se opasnosti da padne. Usto, ovdje nije tako loše; barem vidi nebo.

"Ali su kukci opaki", reče ona, rukom tjerajući komarce oko lica i pljasnuvši nekoliko njih na vratu. Priđe potoku da uzme blata, ali— ha-ha, nasjela si, curo—blata nije bilo. Puno kamenja, ali ne i blata. Trisha na trenutak sjedne na pete dok su mušice oko njezinih očiju izvodile složene letačke figure, razmisli malo, pa kimne glavom. Bridom dlanova otare iglice s malog kruga tla, iskopa zdjelicu mekane zemlje, pa bocom od vode tu udubinu napuni vodom iz potoka. Prstima umijesi blato. Uživala je u tom procesu (sjeti se bake Andersen, kako subotom ujutro mijesi kruh u kuhinji bake Andersen, i pritom stoji na stoličici jer je radna ploha tako visoka). Kad je načinila puno kvalitetnog blata, razmaže ga po cijelom licu. Već se gotovo smračilo kad je završila s tim.

Trisha ustane, i dalje utrljavajući blato po rukama, i osvrne se. Večeras nije bilo nekog pogodnog srušenog stabla ispod kojeg bi spavala, ali dvadesetak metara dalje od ove obale potoka, ona spazi hrpu suhih borovih grana. Odnese ih do jedne od visokih jela pokraj potoka i nasloni na njezino deblo u obliku naopako okrenutih lepeza, oblikujući mali prostor u koji se mogla zavući... nekakav polušator. Ne podigne li se vjetar i sruši grane, bit će joj sasvim udobno.

Kad je donijela dvije posljednje grane, želudac joj se zgrči, a crijeva olabave. Trisha zastane, držeći po granu u svakoj ruci, čekajući da vidi što slijedi. Grč popusti, a čudna joj slabost duboko u utrobi mine, ali se svejedno još nije najbolje osjećala. Podilazili su je mravci. Baka Andersen rekla bi mravuljci, samo što je ona rabila tu riječ u značenju nervozan, a Trisha nije osjećala baš nervozu. Nije znala kako se osjećala.

To je zbog vode, reče onaj hladni glas. Nešto je bilo u vodi. Otrovana si, curo. Vjerojatno ćeš biti mrtva do jutra.

"Ako jesam, jesam", reče Trisha i doda one dvije posljednje grane svom improviziranom skloništu. "Bila sam tako žedna. Morala sam piti."

Na ovo nije bilo replike. Vjerojatno je čak i hladni glas, premda izdajnik, shvaćao toliko—morala je piti, morala.

Otrese ruksak s leđa, otvori ga, i bogobojazno izvadi svoj walk-man. Namjesti slušalice i pritisne tipku za uključivanje. Signal WCAS-a još je bio dovoljno jak da bi se moglo slušati, ali ne tako dobar kao sinoć. Trisha se osjeti čudno kad je pomislila da je zamalo otpješačila s područja emitiranja jedne radiopostaje, kao kad se dugo vozite automobilom. Zaista se osjećala čudno, jako čudno. Neobičan osjećaj u želucu.

"U redu", reče Joe Castiglione. Glas mu je bio utanjen, kao da je dopirao iz velike daljine. "Mo zauzima položaj; red je da gostujuća momčad baca u četvrtom inningu."

Iznebuha su se oni mravuljci našli u njezinu grlu i u želucu, a oni sočni štucaji—urk-urk, urk-urk—ponovno počnu. Trisha se otkotrlja od svog skloništa, zanjiše se i padne na koljena, pa povrti u sjene između dva stabla, pridržavajući se za jedno od stabala lijevom rukom, a desnom stežući trbuh.

Ostala je na mjestu, s mukom hvatajući zrak, pljujući okus slabo probavljenih mladica paprati—kiseo, gorkast—dok je Mo samo okrznuo tri lopte. Troy O'Leary bio je sljedeći na redu.

"Red Soxi će se morati pošteno pomučiti", primijeti Troop. "Gube sa sedam jedan u četvrtom inningu, a Andy Pettitte baca kao zmaj."

"O visibaba mu", reče Trisha pa ponovno povrti. Nije mogla vidjeti što izlazi iz nje, bilo je pretamno i to joj je bilo drago, ali je djelovalo rijetko, više jušasto nego kašasto. Jer su se ove dvije riječi, jušasto i kašasto, gotovo rimovale, želudac joj se istog trenutka ponovno zgrči. Odmakne se od stabala između kojih je povrtila, još na koljenima, a onda joj se crijeva ponovno zgrče, ovaj puta puno jače.

"O VISIBABA MU!" zatuli Trisha, trgajući kopču na vrhu traperica. Bila je uvjerena da neće uspjeti, potpuno sigurna, ali joj se ipak uspije suzdržati dovoljno dugo da trzajem spusti traperice i gaćice i makne ih s puta. Sve dolje izađe iz nje u vrućoj, peckajućoj bujici. Trisha zavapi i neka ptica na umirućoj svjetlosti odazove se, kao u znak poruge. Kad je sve naposljetku prošlo i ona se pokušala osoviti na noge, preplavi je val vrtoglavice. Ona izgubi ravnotežu i čučne u vlastitu vruću nečist.

"Izgubljena i sjedim u vlastitim govnama", reče Trisha. Ponovno se rasplače, ali se i nasmije jer joj se to učini smiješno. Izgubljena i sjedim u vlastitim govnama, i te kako, pomisli ona. S mukom ustane, plačući i smijući se. Traperice i gaćice mreškale su joj se oko gležnjeva (traperice su bile potrgane na oba koljena i skorene od blata, ali ih barem nije umočila u govno... barem zasad). Ona skine hlače i ode do potoka, obnažena od struka nadalje, držeći walkman u jednoj ruci. Troy O'Leary stigao je do prve baze otprilike u vrijeme kad je ona izgubila ravnotežu i pljusnula u vlastitu kaku; a sad, kad je zagazila u ledeno hladni potok, Jim Leyritz je loše zahvatio lopticu pa je izbacio iz igre i sebe i svog suigrača na prvoj bazi. Tri udarača izbačena, na redu je protivnička momčad. Potpuno SEK-su-al-no.

Sagnuta, zaimajući vodu i poplahujući si guzu i stražnji dio bedara, Trisha reče: "Bila je to voda, Tome, prokleta voda, ali što sam trebala učiniti? Samo je gledati?"

Kad je iskoračila iz potoka, noge su joj sasvim utrnule; i stražnjica joj je bila prilično utrnuća, ali je barem bila ponovno čista. Navuče gaćice i traperice, i upravo ih je zakopčavala kad je ponovno uhvati grč u želucu. Trisha načini dva krupna koraka natrag prema onim jelama, grčevito se uhvati za istu jelu i ponovno povrti. Ovaj put u tome kao da nije bilo

ničeg krutog; kao da izbacuje iz sebe dvije šalice vruće vode. Nagne se naprijed i položi čelo na ljepljivu koru bora. Na trenutak zamisli natpis na njemu, onakav kakve ljudi objese iznad vrata svojih kamp-kućica na obali jezera ili mora: TRISHINO POVRAĆALIŠTE. Od tog je ponovno spopadne smijeh, ali je to bio nemio smijeh. A u zraku između ove šume i svijeta za koji je tako naivno vjerovala da je njezin, ponovno se emitirao onaj jingle, onaj koji je glasio "Nazovite 1-800-54-GIANT."

Ponovno njezina crijeva, stežu se i grče.

"Ne", reče Trisha, čela još pritisnutog na bor i zatvorenih očiju. "Ne, molim te, nemoj više. Bože, pomози mi. Molim te, ne opet."

Štedi dah, reče hladan glas. Nema smisla moliti se Podčujnom.

Grč popusti. Trisha se polako vrati u svoje sklonište na klecavim i gumenim nogama. Leđa su je boljela od povraćanja; trbušni mišići bili neobično napeti, a koža vruća. Možda ima temperaturu, pomisli.

Derek Lowe izađe bacati za Red Soxe. Jorge Posada poželi mu dobrodošlicu osvajanjem triju baza. Trisha se zavuče u svoje sklonište, pazeći da rukom ili bokom ne očeše neku granu. Učini li to, cijela bi se sklepotina vjerojatno prevrnula. Stisne li je ponovno (tako je to nazivala njezina mama; Pepsi je to zvala "špricer" ili "zahodska polka"), vjerojatno će ionako sve srušiti. No u međuvremenu, ona je unutra.

Chuck Knoblauch udari ono što je Troop nazvao "lopta nebu pod oblake". Darren Bragg je uhvati, ali Posada je svejedno osvojio bod. Osam prema jedan za Yankeese. Večeras joj sve ide od ruke, nema što. Baš sve.

"Koga nazvati kad vam prsne vjetrobran?" zapjeva ona u bradu kad je legla na borove iglice. "1-800-54-GI—"

Spopadne je iznenadan grč drhtavice; umjesto da joj je vruće, osjeti studen po cijelom tijelu. Blatnjavim prstima uhvati svoje blatnjave ruke i čvrsto ih stisne, nadajući se da joj se grane koje je tako pomnjivo složila neće stropoštati na glavu.

"Voda", zastenje ona. "Voda, ta prokleta stara voda, gotovo je s njom."

Ali je znala da nije tako, i nije joj to trebao reći onaj hladni glas. Već je bila ponovno žedna; povraćanje, te okus mladica paprati zapravo su pojačali žed, i ona će uskoro ponovno do potoka.

Ležala je i slušala utakmicu Red Soxa. Trgnuli su se u osmom inningu, postigli četiri boda i zadavali muke Pettitteu. Dok su Yankeesi u devetom inningu bili na udarcu protiv bacača Red Soxa Dennisa Eckersleya (Joe i Troop zvali su ga "Eck"), Trisha se preda —nije više mogla podnijeti taj zvrckasti brbot potoka. Premda je pojačala glasnoću na walkmanu, taj se brbot svejedno čuo, a njezin jezik i grlo vapili su za onim što je čula. Ona pažljivo natraške izađe iz skloništa, priđe potoku i ponovno se napije. Voda je bila hladna i ukusna, nije imala okus otrova već nektara bogova. Ona otpuže natrag u sklonište, naizmjenice u vrućici i zimici, u znoju i drhtavici, i kad je ponovno legla, pomisli: Vjerojatno ću do jutra biti mrtva. Mrtva, ili će mi biti tako mučno da ću željeti da sam mrtva.

Red Soxi, koji su sad gubili s rezultatom osam prema pet, napunili su prve tri baze, a suparnička im je momčad izbacila samo jednog igrača u devetom inningu. Nomar Garciaparra udari duboku loptu prema središtu terena. Da je otišla van, Soxi bi pobijedili s devet prema osam. Umjesto toga, Bernie Williams visoko skoči kod ograde i vješto omete Garciaparrin pokušaj. Red Soxi postignu jedan bod uz pomoć visoke lopte, no to je bilo sve. Dođe O'Leary, no Mariano Rivera ga izbací, čime se privede kraju jedna neslavna večer i završi utakmica. Trisha pritisne tipku za isključivanje walkmana, da bi štedjela baterije. A onda počne plakati, slabašno i bespomoćno, glave položene na svoje prekrížene ruke. Osjećala je mučninu u želucu a preosjetljivost u crijevima; Soxi su izgubili; Tom Gordon nije čak ni ušao u tu glupu utakmicu. Život je pseće govno. Još je plakala kad je zaspala.

U zgradu državne policije Mainea u Castle Rocku stigne kratak telefonski poziv upravo kad je Trisha postupila suprotno svom zdravom razumu i drugi put se napila vode iz potoka. Osoba s druge strane žice priopći svoju poruku telefonistici i magnetofonu koji je čuvao zapis svih ulaznih poziva.

Poziv počeo u 21:46

Pozivatelj: Djevojčicu koju tražite ugrabio je sa staze Francis Raymond Mazzerole, M kao mikroskop. Ima trideset šest godina, nosi naočale, ima kratku kosu obojenu plavo. Zapisala si ovo?

Telefonistica: Gospodine, smijem li vas zamoliti da—

Pozivatelj: Šuti, šuti, slušaj. Mazzerole vozi plavi Fordov kombi, mislim da se zove Econoline. Sad je već najmanje u Connecticutu. On je opaki ološ. Izlistajte si njegov dosje pa ćete vidjeti. Jebat će je nekoliko dana ne bude li mu pravila probleme, možda ćete imati nekoliko dana, ali će je onda ubiti. To je već i prije radio.

Telefonistica: Gospodine, imate li broj registarskih oznaka—

Pozivatelj: Dao sam vam njegovo ime i rekao što vozi. Dao sam vam sve što trebate. Već je to i prije činio.

Telefonistica: Gospodine—

Pozivatelj: Nadam se da ćete ga ubiti.

Poziv završio u 21:48

Automatski lovac našao je trag pozivu: stigao je iz javne govornice u Old Orchard Beachu. Nikakve pomoći s te strane.

Oko dva sata ujutro idućeg jutra—tri sata nakon što je policija u Massachusettsu, Connecticutu, New Yorku i New Jerseyu počela potragu za plavim Fordovim kombijem koji vozi muškarac kratke plave kose s naočalama—Trisha se probudi od novog vala mučnine i grčeva. Prevrne svoje sklonište izlazeći natraške iz njega, šeprtljavo spusti traperice i gaćice i isprazni nešto što je izgledalo poput goleme količine razrijeđene kiseline. Zaboli je dolje, zaboli poput vrelog svrdla, najgoreg oblika užarenog osipa koji je ikad imala.

Kad je to obavila, otpuže natrag u Trishino povraćalište i uhvati se za ono isto drvo. Koža joj se žarila, kosa bila slijepljena od znoja; drhtala je cijelim tijelom a zubi su joj cvokotali.

Više ne mogu povraćati. Molim te, Bože, više ne mogu povraćati. Umrijet ću nastavim li povraćati.

U tom je trenutku prvi put ugledala Toma Gordona. Stajao je u šumi pedesetak metara dalje od nje, a njegova bijela uniforma kao da je plamtjela na mjesečini koja je padala kroz krošnje. Imao je na sebi svoju bejzbolsku rukavicu. Desnu je ruku držao iza leđa i Trisha je znala da se u njoj nalazi loptica. Zacijelo je lagano pridržava svinutim prstima na dlanu i vrti, osjeća kako prolaze šavovi, i zaustavlja vrtnju tek kad su se šavovi našli točno tamo gdje želi da budu i kad je lopticu uhvatio kako valja.

"Tom", šapne on. "Večeras nisi ni dobio šansu, je li tako?"

Tom se oglušiti na ovo. Čekao je znak. Ona se mirnoća ispredala iz njegovih ramena, obmatala ga. Stajao je tamo na mjesečini, jasan kao posjekotine na njezinim rukama, stvaran kao mučnina u njezinu grlu i trbuhu, svi oni grozni mravuljci. Bio je utjelovljenje mirnoće koja čeka znak. Ne savršene mirnoće, jer tu je bila ta ruka iza njegovih leđa koja vrti lopticu, traži najbolji položaj za hvatanje, ali mirnoća u svemu što se moglo vidjeti; aha, dušo, mirnoća koja čeka na znak. Trisha se upita bi li njoj to uspjelo—postići da drhtavica sklizne s nje kao voda s patkinih leđa i da bude mirna i sakrije komešanje u sebi.

Ona se pridržati za stablo i pokuša. Nije se to dogodilo u trenutku (dobre se stvari nikad tako ne događaju, rekao je njezin otac), ali se dogodilo: spokoj u njoj, blažena mirnoća. Ostane dugo tako stajati. Hoće li udarač iskoračiti sa svog mjesta jer misli da ona radi preduge pauze između bacanja? Neka. Njoj je svejedno, ovako ili onako. Ona je čista mirnoća, mirnoća koja čeka pravi znak i pravi zahvat loptice. Mirnoća je dolazila iz ramena, isplitala se iz njih, blažila i osiguravala težište.

Ona drhtavica popusti, a potom sasvim prestane. U jednom trenutku ona shvati da joj se i želudac smirio. U crijevima je još osjećala grčeve, ali više ne tako jake. Mjesec je zapao. Toma Gordona nije bilo. Naravno, ona je znala da on zapravo nikad nije bio tamo, znala je to, ali—

"Ali je ovaj put izgledao stvarno", zastenje ona. "Stvaran najstvarniji. Ludilo."

Ustane i polako ode do stabla gdje se donedavna nalazilo njezino sklonište. Premda nije željela ništa drugo osim skutriti se na borovim iglicama i zaspati, ona ponovno namjesti lepezu od grana pa se zavuče iza nje. Poslije pet minuta bila je mrtva za ovaj svijet. Dok je spavala, nešto dođe i zagleda se u nju. Dugo ju je gledalo. Tek kad je svjetlost počela rubiti obzor na istoku, ono se udalji... ali ne ode daleko.

Šesti inunung

Kad se Trisha probudila, ptice su samouvjereno pjevale. Svjetlost je bila jaka i jarka, kakva je sredinom jutra. Mogla je i duže spavati, ali joj glad nije dopustila. Zavijalo je u njoj od goleme praznine od vrha vrata pa sve do koljena. A točno u središtu toga to je zaboli,

zaista zaboli. Kao da je negdje u utrobi netko štipa. Taj je osjećaj prestraši. Već je i prije bila gladna, ali nikad toliko da bi je ovako boljelo.

Ona se natraške izvuče iz svog skloništa, ponovno ga prevrne, osovi se na noge i odšepa do potoka ruku ukopanih u križa. Vjerojatno je izgledala kao baka Pepsi Robichaud, ona koja je gluha i ima tako teški artritis da se mora služiti hodalicom. Baka Gundalica, tako je zove Pepsi.

Trisha se spusti na koljena, podboči se rukama, i počne piti poput konja na pojilu. Ako joj ponovno pozli od ove vode, a vjerojatno i hoće, neka. Mora nešto ubaciti u trbuh.

Ona ustane, tupo pogleda oko sebe, podigne traperice (bile su joj taman kad ih je odjenula, davno i negdje daleko u njezinoj sobi u Sanfordu, ali su sad padale s nje), a onda krene nizbrdo duž potoka. Više nije gajila stvarnu nadu da će je potok izvesti odavde, ali će barem ostaviti iza sebe Trishino povračalište, toliko može učiniti.

Prešla je možda stotinjak koraka kad progovori ona štemerica. Nisi li nešto zaboravila, dušo? Danas je štemerica zvučala kao umorna štemerica, ali joj je glas bio hladan i ironičan kao uvijek. A da se ne spominje da je bila u pravu. Trisha na trenutak zastane na mjestu, pognute glave i obješene kose, pa se okrene i s mukom počne uspinjati natrag prema svom noćasnjem malom logorištu. Putem je morala dvaput stati i pružiti priliku svom uzbudnjalom srcu da uspori; zaprepasti se time koliko joj je malo snage ostalo.

Napuni bocu vodom, gurne nju i dronjave ostatke kabanice u ruksak, plačljivo uzdahne zbog težine ruksaka kad ga je podigla (ta prokleta stvarca gotovo je prazna, zaboga) pa ponovno krene. Hodala je polako, gotovo s mukom, pa premda je posrijedi bila nizbrdica, svejedno je morala stati i počiniti svakih petnaestak minuta. U glavi joj je bubnjalo. Sve boje svijeta izgledale su prekričavo, a kad se plava šojka oglasila s grane iznad njezine glave, taj zvuk kao da joj je probio uši poput igala. Pretvarala se da je Tom Gordon s njom, da joj pravi društvo, no poslije nekog vremena više se nije morala ni pretvarati. Hodao je pokraj nje, i premda je znala da je on prikaza, izgledao je jednako stvarno na dnevnoj svjetlosti kao i na mjesečini.

Oko podneva, Trisha se spotakne o kamen i opruži koliko je duga i široka u trnovit guštik grmlja. Ležala je tamo bez daha, a srce joj je čekićalo tako snažno da je pred očima vidjela bijele iskre. Prvi pokušaj da se odvuče natrag do otvorenog zemljišta nije uspio. Počeka, počine, pokuša postići mirnoću napola sklopivši oči, a onda pokuša iznova. Ovaj se put iskobelja iz grmlja, ali kad je pokušala ustati, noge su je odbijale nositi. Nikakvo čudo, zapravo. U posljednjih četrdeset osam sati nije pojela ništa osim tvrdo kuhanog jaja, sendviča s tunjevinom, dvije čokoladice Twinkies i nekoliko mladica paprati. A dobila je i proljev i povraćala.

"Umrijet ću, Tom, zar ne?" upita ona. Glas joj je bio smiren, jasan.

Nije bilo odgovora. Trisha podigne glavu i obazre se. Broja 36 nije bilo. Trisha se dovuče do potoka i otpije. Činilo se da voda više ne smeta njezinu želucu i crijevima. Nije znala znači li to da se navikava na nju ili da joj je tijelo odustalo od pokušaja da se riješi otrova, nečistoća.

Trisha sjedne, obriše mokra usta i pogleda prema sjeverozapadu, niz potok. Teren ispred nje kao da je bio ravniji, a stara šuma kao da se još jednom mijenjala, pa su jele

ustupale mjesto manjim, mladim stablima—drugim riječima, šipražju i gušticima, s puno grmlja koje je zakrčivalo laki prolaz. Nije znala koliko dugo može nastaviti tim smjerom. Kad bi pokušala hodati po potoku, pretpostavljala je da bi je struja srušila. Nije bilo helikoptera, ni psećeg laveža. Padne joj na pamet da bi mogla čuti te zvukove kad bi željela, baš kao što bi mogla vidjeti Toma Gordona da želi, pa je najbolje ne razmišljati na taj način. Iznenade li je nekakvi zvukovi, mogli bi biti stvarni.

Trisha nije smatrala da bije ikakvi zvukovi mogli iznenaditi.

"Umrijet ću u šumi." Ovaj put to nije bilo pitanje.

Lice joj se iskrivi u izraz tuge, ali nije bilo suza. Ona ispruži ruke i pogleda u njih. Tresle su se. Naposljetku se pridigne i ponovno počne hodati. Dok je polako silazila niz obronak, pridržavajući se za debla i grane da ne bi pala, dva detektiva iz državnog tužilaštva ispitivali su njezinu majku i brata. Kasnije tog poslijepodneva, psihijatar koji je radio za državnu policiju pokušat će ih hipnotizirati i s Peteom će i uspjeti. Njihova su se pitanja uglavnom vrtjela oko zaustavljanja na parkiralištu u subotu ujutro i pripremama za pješačenje. Jesu li vidjeli plavi kombi? Jesu li vidjeli muškarca plave kose s naočalama?

"Mili Bože", reče Quilla, naposljetku podlegavši suzama koje je dosad uglavnom zadržavala. "Mili Bože, mislite da je moja curica oteta, zar ne? Ugrabljena nama iza leđa dok smo se mi svađali." Na to se i Pete rasplače.

Na TR-90, TR-100 i TR-110, potraga za Trishom se nastavila, ali se perimetar suzio, jer su ljudi u šumi dobili upute da se temeljitije usredotoče na područje blizu kojeg je djevojčica posljednji put viđena. Spasioci su sad više tragali za djevojčičinim stvarima nego za njom samom: njezinim ruksakom, kabanicom, dijelovima odjeće. Ali ne i za njezinim gaćicama; ljudi iz državnog tužiteljstva i detektivi državne policije bili su prilično sigurni da njih neće naći. Tipovi kao što je Mazzerole najčešće zadrže donje rublje svojih žrtava, zadrže ih kao suvenir dugo nakon što tijela bace negdje u jarak ili gurnu u odvod.

Trisha McFarland, koja nikad u životu nije vidjela Francisa Raymonda Mazzerolea, sad je bila pedeset kilometara iza sjeverozapadnog perimetra tog novog, užeg područja pretraživanja. Službeni vodiči i pripadnici šumarije to bi teško povjerovali čak i bez lažne dojave koja im je skrenula pozornost, ali je to bila istina. Ona više nije bila u Maineu; otprilike u tri sata tog ponedjeljka poslije podne, ona je prešla granicu prema državi New Hampshire.

Otprilike sat vremena poslije toga, Trisha ugleda grmlje pokraj gaja bukvi nedaleko od potoka. Ona im priđe, ne usuđujući se povjerovati čak ni kad je ugledala kričavo crvene bobice—nije li upravo zaključila da si može zamisliti stvari i čuti ih ako to silno želi?

Istina... ali je i zaključila da bi stvari koje vidi i čuje mogle biti stvarne ako se iznenadi. Sljedeća četiri koraka uvjere je da je grmlje stvarno. Grmlje... i raskošan teret gaulterija koje vise posvuda po njima poput jabučica.

"Navali na bobice!" klikne ona prepuklim, promuklim glasom. I posljednje njezine sumnje budu raspršene kad su dvije vrane koje su se gostile palim voćem malo dalje u šipražju poletjele, prijekorno grakćući.

Trisha je namjeravala hodati, no umjesto toga shvati da trči. Kad je stigla do grmlja, zakoči petama, teško dišući, obraza zajapurenih u tankim prugama boje. Ispruži prljave ruke,

pa ih povuče, još uvjereni negdje u sebi da će joj prsti proći kroz bobice kad ih bude pokušala dotaknuti. Grmovi će zatreperiti poput specijalnog efekta iz nekog filma (nekog od Peteovih omiljenih "morfova") a onda će pokazati svoju pravu prirodu: samo još jedan koloplet ogavnog smeđeg trnjaka, spremnog popiti što više njezine krvi dok je još topla i teče.

"Ne", reče ona, i posegne za njima. Na trenutak nije bila sigurna, a onda... o, a onda—

Gaulterije su bile male i mekane pod njezinim jagodicama. Zgnječi prvu koju je ubrala i ova špricne kapljice crvenog soka na njezinu kožu i podsjeti je na to kako je jednom gledala oca kako se brije a on se porezao.

Ona podigne prst s kapljicama soka (a i malim komadićem navorane kože bobice) do usta i položi ga među usnice. Okus je bio trpkasto-slatkast i podsjeti je ne na kaugumu Teaberry nego na sok Cranapple, netom natočen iz ledene boce iz hladnjaka. Taj joj okus izmami suze na oči, ali nije bila svjesna toga da joj se suze slijevaju niz obraze, jer je posezala za još bobica, skidala ih s lišća u ljeppljivim krvarećim grozdovima, trpala u usta, jedva žvačući, gutajući ih čitave i naslijepo berući nove.

Tijelo joj se prepusti bobicama; naslađivalo se njihovim šećernim dolaskom. Osjetila je kad se to dogodilo: bila je potpuno ufurana u to, kako bi rekla Pepsi. Njezin um kao da je bio negdje daleko, i sve to gledao. Ubirala je bobice s grana, zaimala cijele pregršti i trgala ih. Prsti joj pocrvene; dlanovi također, a uskoro i usta. Kako se probijala sve dublje u grmlje, počela je sličiti djevojčici koja se gadno ogrebla i kojoj je potrebno brzo krpanje na traumatologiji.

Ona zajedno s bobicama pojede i nekoliko listova. Njezina je majka imala pravo i glede njih—bili su ukusni čak ako i nisi svizac. Mljac. Ta dva objedinjena okusa podsjete je na žele koji je baka McFarland posluživala uz pečenu piletinu.

Možda bi tako jedući nastavila ići prema jugu još dugo, ali polju gaulterija iznebuha dođe kraj. Trisha izroni iz posljednjeg grozda grmlja i nađe se oči u tamnosmede oči s blagim, prestrašenim licem poveće srne. Ona ispusti dvostruki pregršt bobica i vrisne kroz ono što je sad izgledalo kao suludi namaz ruža.

Srnu nije omelo Trishino vrludanje kroz guštik gaulterija i mljaskanje, a Trishin vrisak samo ju je blago ozlovoljio—Trisha poslije pomisli kako je to jedini jelen koji će imati dovoljno sreće da preživi jesensku sezonu lova. Srna samo strigne ušima i načini dva gipka koraka—zapravo više skoka—natrag na čistinu prošaranu sukobljujućim zrakama prašnjave zeleno-zlatne svjetlosti.

Iza nje, opreznijeg pogleda, stajala su dva laneta na suhonjavim nogama. Srna još jednom pogleda Trishu preko ramena, pa tim laganim, gipkim korakom priđe svojoj mladunčadi. Gledajući je, zapanjena i razdragana kao što je bila kad je ugledala dabrove, Trishi se učini da se srna kreće poput nekog stvorenja s tankim premazom flubbera na kopitima.

Tri laneta stajala su na čistini bukrika, gotovo kao da poziraju za obiteljski portret. A onda srna gurne jedno lane (ili ga možda ugrize za slabinu) i njih troje krenu. Trisha ugleda kako im bijeli repovi koketno migoljeći silaze nizbrdo, a onda je imala cijelu čistinu samo za sebe.

"Bok!" vikne ona. "Hvala na posje—"

Ona zašuti, shvativši što su jeleni radili ovdje. Šumsko je tlo bilo nastroto bukvicama. Doznala je za njih ne od svoje majke nego na satovima prirode i društva u školi. Prije petnaest minuta skapavala je od gladi; a sad je usred svečanog objeda za Dan zahvalnosti... vegetarijanske inačice, da, ali pa što?

Trisha klekne, podigne jednu bukvicu i gurne u rasporak ljuske ono što je ostalo od njezinih nokata. Nije puno očekivala, ali se bukvicu otvorila gotovo jednako lako kao kikiriki. Ljuska je bila veličine zglavka, srčika malo veća od sjemenke suncokreta. Ona je kuša, malko sumnjičavo, ali je bila ukusna. Na svoj je način bila jednako ukusna kao gaulterije, i njezino tijelo kao da je žudjelo za njom na neki drugi način.

Ona najgora glad bila je utažena gaulterijama; nije imala pojma koliko ih je već progutala (da ne spominje lišće; zubi su joj vjerojatno zeleni kao u Arthura Rhodesa, onog jezivog klinca koji živi nedaleko od Pepsi). Osim toga, želudac joj se vjerojatno stisnuo. Ono što sad mora učiniti je...

"Načiniti zalihu", promrmlja ona. "Nego što, curo, zalihu do neba."

Skine ruksak s leđa, svjesna koliko se razina njezine energije već podigla—bilo je to zapanjujuće, zapravo pomalo i sablasno—i otkopča preklop. Puzala je preko čistine puževim korakom i skupljala plodove prljavim rukama. Kosa joj je pala u oči, umrljana majica lepetala, a svako malo potezala bi prema gore svoje traperice, koje su joj bile taman kad ih je odjenula prije tisuću godina, ali koje su sad odbijale ostati na mjestu. Dok je skupljala plodove, tiho je pjevušila onaj jingle za automobilska stakla—1-800-54-GIANT. Kad je skupila toliko bukvice da joj se objesilo dno ruksaka, ona se polako vrati kroz grmove gaulterija, berući bobice i bacajući ih (one koje si nije ubacila u usta) na bukvice.

Kad je stigla do mjesta na kojem je maloprije stajala i pokušavala skupiti dovoljno hrabrosti da ispruži ruku i dotakne to što vidi, ona se ponovno osjeti gotovo svoja. Ne sasvim, ali prilično. Čitava, bila je riječ koja joj padne na um. i tako joj se sviđa da je izreče naglas, ne jedanput nego dvaput.

Trisha odgega do potoka, povlačeći ruksak pokraj sebe, a onda sjedne ispod stabla. U vodi—dobar znak—ona ugleda točkastu ribicu kako je projurila nizvodno: mlada pastrva, možda.

Trisha na trenutak sjedne tamo gdje se zatekla, okrene lice suncu i sklopi oči. A onda si dovuče ruksak u krilo i zavuče ruku u nj, pa pomiješa bobice i bukvice. To je podsjeti na škrtog ujaka Patka Paška koji se praćaka u svojem trezoru i ona se veselo nasmije. Ta je slika bila istodobno apsurdna i savršena.

Oljušti desetak bukvice, pomiješa ih s jednakim brojem bobica (ovaj se put posluži svojim purpurno obojenim prstima da damski pedantno otkine peteljke), i ubaci rezultat u usta u tri odmjerene pregršti: desert. Okus je bio božanstven—poput nekih od onih mueslija koje njezina majka stalno jede—a kad je Trisha pojela posljednju pregršt, shvati da nije samo sita nego sita do grla. Nije znala koliko će taj osjećaj potrajati—vjerojatno su bukvice i bobice kao kineska hrana: napuniš želudac, a sat vremena kasnije ponovno si gladan—ali zasad se u području trbuha osjećala kao pretrpana božična čarapa. Predivno je biti sit. Živjela je devet godina a da to nije znala, i nadala se da nikad i neće zaboraviti: predivno je biti sit.

Trisha se nasloni na stablo i zagleda se u ruksak s osjećajem duboke sreće i zahvalnosti. Da nije bila tako sita (presita za trčanje, pomisli ona), zagnjurila bi glavu u njega poput kobile koja gura glavu u vreću zobi, samo da bi ispunila nosnice slasnim kombiniranim mirisom gaulterija i bukvice.

"Spasili ste mi život, narode", reče ona. "Spasili moj bijedni život."

S druge strane brzajućeg potoka nalazila se mala čistina pokrivena sagom borovih iglica. Sunce ju je obasjavalo u žarkožutim rešetkama punih sporo vrtložjećeg peluda i šumske prašine. I leptiri su poigrali na ovoj svjetlosti, ponirali i obrušavali se. Trisha prekriži ruke na trbuhu, gdje je ono kruljenje prestalo, i zagleda se u leptire. U tom joj trenutku nisu nedostajali majka, otac, brat ili najbolja prijateljica. U tom trenutku nije čak ni željela ići kući, premda ju je boljelo cijelo tijelo, a guza pekla, svrbjela i ruljila dok je hodala. U tom trenutku bila je spokojna, više no spokojna. Osjećala je najjače zadovoljstvo svog života. Izvučem li se odavde živa, nikad im to neću uspjeti ispričati, pomisli ona. Gledala je leptire na drugoj strani potoka, a vjeđe su joj se spuštale. Dva su bila bijela; treći je bio baršunasto taman, smeđ ili možda crn.

Što im ispričati, curo? Bila je to ona štemerica, ali ovaj put nije zvučala hladno, samo znatiželjno.

O čemu je riječ. Kako jednostavno. Samo jesti... samo imati nešto za pojesti i poslije se osjećati sito...

"Podčujno", reče Trisha. Gledala je leptire. Dva bijela i jedan taman, a sva tri poniru i obrušavaju se na poslijepodnevnom suncu. Sjeti se Malog Crnca Samba u krošnji stabla, dok tigrovi trčkaraju oko stabla odjeveni u njegovu lijepu novu odjeću, trče i trče ukруг sve dok se nisu rastopili i pretvorili u maslac. U ono što je njezin tata zvao rastopljeni bivolji maslac.

Desna joj se ruka otkvači od lijeve, prevrne i tupo udari nadlanicom o zemlju. Činilo joj se da bi iziskivalo previše napora da je vrati na mjesto pa je ostavi gdje jest.

Što Podčujno, dušo? Što s njim?

"Pa", reče Trisha sporim, sanjivim, zamišljenim glasom. "To nije baš ništa... nije li?"

Štemerica ne odgovori. Trishi je bilo drago. Osjećala se tako pospana, tako sita, tako izvrsno. Ali nije spavala; čak ni poslije, kad je znala da je jamačno spavala, nije joj izgledalo kao da jest. Sjećala se da je mislila na tatino stražnje dvorište iza njegove novije, manje kuće, kako je travu trebalo pokositi i kako su vrtni patuljci izgledali prepredeno—kao da znaju nešto što vi ne znate—i na to kako joj je tata počeo djelovati tužno i staro, i kako mu je onaj miris piva uvijek izbijao iz pora. Činilo joj se da život može biti jako tužan, i uglavnom je bio kakav je mogao biti. Ljudi se pretvaraju da nije, i lažu svojoj djeci (primjerice, nikad nije vidjela film ili televizijsku emisiju koji bi je pripremili za to da će izgubiti ravnotežu i ljusnuti u vlastita govna) da ih ne bi prestravili ili ih otjerali u drogu, ali da, život može biti tužan. Svijet ima zube i može vas njima ugristi kad god poželi. Ona je to sad znala. Ima samo devet godina, ali to zna, i činilo joj se da se može s tom mišlju pomiriti. Ta ima gotovo deset godina, i velika je za svoje godine.

Ne znam zašto mi moramo ispaštati zbog onoga što ste vas dvoje zabrljali! Posljednje što je čula od Petea, a sad se Trishi učini da zna odgovor. Bio je to neutješan odgovor, ali vjerojatno istinit: zato. A ako ti se to ne sviđa, uzmi broj i stani u red.

Trisha zaključila da je u mnogo čemu ona sad starija od Petea.

Pogleda nizvodno i primijeti da se četrdesetak metara od mjesta na kojem ona sjedi neki drugi potok ulijeva u njezin; slijevao se preko obale u prštavom malom slapu. Dobro. Tako i treba biti. Ovaj drugi potok koji je našla postojat će sve veći, ovaj će je odvesti do njezinih. On—

Ona svrne pogled natrag na onu malu čistinu s druge strane potoka. Tamo je stajalo troje ljudi, i gledalo je. Barem je pretpostavljala da gledaju u nju; Trisha im nije vidjela lica. A ni noge. Bili su odjeveni u duge halje poput svećenika u filmovima o drevnim vremenima. ("Nekad davno, u viteško doba slavno, djeve golu guzu lepezom hladile", pjevušila bi kadšto Pepsi Robichaud dok bi skakala preko konopca.) Rub tih halja mreškao se u lokvici na sagu od iglica. Kapuljače su im bile podignute i skrivale im lica. Trisha pogleda preko potoka, malo lecnuta, ali ne i prestrašena, ne tad. Dvije su halje bile bijele. Ona koju je nosila pojava u sredini bila je crna.

"Tko ste vi?" upita Trisha. Pokuša sjesti uspravnije no shvati da ne može. Bila je presita. Prvi put u životu osjećala se kao drogirana hranom. "Hoćete li mi pomoći? Izgubljena sam. Izgubljena sam već..." Nije se mogla sjetiti. Dva ili tri dana? "...već dugo. Hoćete li mi pomoći?"

Nisu odgovorili, samo su stajali tamo i gledali u nju (odnosno pretpostavljala je da gledaju u nju), i tad se Trisha počela pribojavati. Prekrižili su ruke na prsima no nisu im se ni vidjele ruke jer su se dugi rukavi njihovih halja prelijevali preko njih.

"Tko ste vi? Recite mi tko ste!"

Onaj lijevi iskorači, a kad je podigao ruke do kapuljače, bijeli mu rukavi skliznu s bijelih prstiju. Spusti kapuljaču i otkrije inteligentno (premda pomalo konjsko) lice malo uvučene brade. Izgledao je kao gospodin Bork, nastavnik biologije u osnovnoj školi u Sanfordu, koji ih je naučio sve o biljkama i životinjama Nove Engleske... uključujući, naravno, i svjetski poznate bukvice. Većina dječaka i neke učenice (Pepsi Robichaud, na primjer) zvali su ga Bork the Dork. On je pogleda preko potoka, iza malih naočala zlatnih okvira.

"Ja dolazim od Boga Toma Gordona", reče on. "Onoga koji pokazuje u nebo kad sačuva vodstvo."

"Da?" pristojno upita Trisha. Nije bila sigurna može li vjerovati ovom čovcu. Da je kojim slučajem rekao da jest Bog Toma Gordona, sasvim sigurno mu ne bi vjerovala. Može povjerovati puno toga, ali ne i da Bog izgleda kao njezin nastavnik biologije. "To je... jako zanimljivo."

"On ti ne može pomoći", reče Bork the Dork. "Danas je jako živo. Bio je potres u Japanu, prilično jak. U pravilu se on ne upliće u ljudske poslove, iako moram priznati da obožava sport. Premda nije nužno i navijač Red Soxa."

On načini korak natrag i podigne kapuljaču. Trenutak potom, onaj drugi bjelohaljaš, onaj zdesna, istupi naprijed... kao što je Trisha znala da će učiniti. Te su spodobе imale određenu logiku pojave—tri želje, tri penjanja uz stabljiku graha, tri sestre, tri pokušaja da se pogodi ime zlog patuljka. Da ne spominjem tri jelena u šumi koji jedu bukvice.

Sanjam li? upita se ona i podigne ruke da dodirne ubod ose na lijevoj jagodičnoj kosti. Bio je tamo, pa premda je otok malo splasnuo, na dodir je još bolio. Nije ovo san. Ali kad je drugi bjelohaljaš odmaknuo kapuljaču, ona ugleda muškarca sličnog svom ocu—ne sasvim, ali nalik Larryju McFarlandu koliko i prvi bjelohaljaš gospodinu Borku—te zaključi da ovo mora biti san. Ako je tako, nije bio nalik nijednom drugom snu koji je ikad usnula.

"Ne morate ništa reći," reče Trisha, "vi dolazite od Podčujnog, je li tako?"

"Zapravo, ja i jesam Podčujni", ispričavajući se reče čovjek koji je sličio njezinu ocu. "Morao sam uzeti obličje nekoga koga poznaješ da bih se tjelesno pojavio, jer sam zapravo prilično slab. Ne mogu ništa za tebe učiniti, Trisha. Žao mi je."

"Jeste li pijani?" upita Trisha, iznenada srdita. "Pijani ste, zar ne? Odavde osjećam miris. Isuse!"

Podčujni joj se postiđeno osmjehne, ne reče ništa, odstupi, podigne kapuljaču.

Sad istupi lik u crnoj halji. Trisha osjeti iznenadnu prepast.

"Ne", reče ona. "Ti ne." Pokuša ustati, ali ne uspije. "Ti ne, odlazi, daj mi mira." Ali se u crno zavijene ruke podignu i otkriju žutobijele kandže... kandže koje su ostavile one tragove na drveću, kandže koje su otkinule jelenovu glavu a onda raskomadale njegovo tijelo.

"Ne", šapne Trisha. "Ne, nemoj, molim te. Ne želim vidjeti."

Crnohaljaš se ogлуši na ovo. Skine kukuljicu. Ispod nje nije bilo lica, samo izobličena glava načinjena od osa. Puzile su jedna preko druge, koškale se i zujale. Ispod tog njihova gmizanja, Trisha ugleda uznemirujuće mreškanje ljudskog obličja: prazno oko, nasmiješena usta. Glava je zujala onako kako su muhe zujale na jelenovu neravnom vratu; zujala je kao da je stvorenje u crnoj halji imalo motor umjesto mozga.

"Ja dolazim od stvora u šumi", reče crnohaljaš zujavim, neljudskim glasom. Trishi zazvuči kao onaj tip s radija koji vam govori da ne pušite, onaj koji je izgubio glasnice zbog operacije karcinoma pa mora govoriti kroz uređaj koji drži prslonjen na grlo. "Ja dolazim od Boga Izgubljenih. On te promatra. Čeka te. On je tvoje čudo, a ti si njegovo."

"Odlazi!" Trisha je pokušala ovo viknuti, ali zapravo iz nje izađe tek šušljiv cvileći šapat.

"Svijet je najgori mogući slučaj i, nažalost, sve što slutiš je istina", reče onaj zujavi osinji glas. Kandžama polako zagrablja po obrazima, derući svoje insektno meso, otkrivajući ljeskavu kost ispod njega. "Opna svijeta istkana je od žalaca, činjenica koju si sad i sama otkrila. Ispod toga je sama kost i naš zajednički Bog. Ovo je uvjerljivo, slažeš se?"

Užasnuta, zaplakana, Trisha odvrti pogled—pogleda preko ramena u potok. Shvati da se može malo pomaknuti dok ne gleda u tog ogavnog osinjeg svećenika. Podigne ruke do obraza, obriše suze, a onda se okrene. "Ne vjerujem ti! Ne—"

Ali osinjeg svećenika nije bilo. Nijednog nije bilo. Samo su leptiri lepršali u zraku s druge strane potoka, sad njih osam ili devet umjesto samo tri, svi različitih boja a ne samo bijeli i crni. A i svjetlost je bila drukčija; počela je poprimati zlatno-narančastu nijansu. Prošla su najmanje dva sata, vjerojatno tri. Znači, spavala je. "Sve je to bio samo san", kako kažu u pričama... ali se ona nije mogla sjetiti da je zaspala, koliko god pokušavala, nije se mogla sjetiti nikakvog prekida u tijeku njezine svijesti. A i nije imala osjećaj da sanja.

Tad Trishi padne na um jedna ideja, istodobno zastrašujuća i čudnovato utješna: vjerojatno su je bukvice i bobice drogirale koliko i nahranile. Znala je da ima gljiva koje djeluju kao droga, čije komadiće djeca ponekad otkidaju da bi se otkačila, a ako to mogu učiniti gljive, zašto ne bi mogle i gaulterije? "Ili lišće", reče ona. "Možda je to bilo zbog lišća. Kladim se da je tako." U redu, njih više neće jesti, bili slasni ili ne bili.

Trisha ustane, iskrivi lice kad joj grč stegne trbuh, pa se presavine. Pusti vjetar i osjeti se bolje. A onda priđe potoku, ugleda dva povećta kamena kako strše iz vode i posluži se njima da prijeđe preko potoka. U nečemu se osjećala drukčijom djevojčicom, trijeznom i punom energije, no pomisao na osinjeg svećenika ju je progonila, a znala je da će se njezin osjećaj nelagode samo pogoršati nakon zalaska sunca. Ne pripazi li, obuzet će je prepast. No uspije li si dokazati da je sve ovo bio samo san, izazvan lišćem gaulterija ili možda vodom na koju njezin organizam nije baš bio naviknut...

Zapravo ju je to što se nalazila na ovoj maloj čistini činilo nervoznom, poput lika iz filma strave i užasa, žanrovske glupače koja ulazi u kuću nekog manijaka i pita: "Ima li koga?" Ona pogleda natrag preko potoka, no istog trenutka osjeti da je nešto gleda iz šume s ove strane, pa tako naglo promijeni pravac kretanja da je zamalo pala. Tamo nije bilo ničeg. Nigdje nema ničeg, koliko ona vidi.

"Ti šašavice", reče ona tiho, ali se vratio onaj osjećaj da je netko promatra, i to izrazit. Bog Izgubljenih, rekao je osinji svećenik. Promatra te, čeka te. Osinji svećenik rekao je još štošta, ali je ovo zapamtila: Gleda te, čeka te.

Trisha ode do mjesta na kojem je—u to je bila prilično sigurna—vidjela ona tri lika u haljama i potraži neki trag, bilo kakav. Nije bilo ničeg. Ona se spusti na jedno koljeno da bi se pomnijivije zagledala, no svejedno ne ugleda ništa, čak ni komad okrznutih iglica koje bi njezin prestrašeni um mogao protumačiti kao trag noge. Ponovno ustane, okrene se da će prijeći potok, no u tom trenutku nešto joj u šumi zdesna privuče pogled.

Ona se zaputi tamo, pa stane i zagleda se u tamu guštare gdje su mlada stabla tankih debala rasla nablizu i borila se za prostor i svjetlo iznad zemlje, a ispod zemlje za vlagu i prostor za korijenje s grabežljivim grmljem. Tu i tamo, u rastućoj tami, breze su stajale poput ispijenih duhova. Koru jedne od njih poprskala je mrlja. Trisha nervozno pogleda preko ramena, pa se probije u šumu i krene prema brezi. Srce joj je snažno bubnjalo u prsima, a mozak vrištao na nju da prekine s ovim, da ne bude takva budala, takva šašavica, takva glupača, ali ona nastavi hodati.

U podnožju breze nalazio se tako svjež koloplet krvavih crijeva da je uspio privući tek nekoliko muha. Jučer bi se zbog takva prizora morala svim silama pomučiti da ne povrati, ali se život danas činio drukčijim; stvari su se promijenile. Više nije bilo mravuljaca, ni sočnih štucaja duboko u njezinu grlu, ni nagonskog poriva da se okrene ili barem odvrati pogled.

Umjesto toga, ona osjeti hladnoću koja je nekako bila puno gora, poput utapanja, samo naopakog.

Za grmlje pokraj crijeva zakvačio se komadić smeđeg krzna i Trisha na njemu ugleda raštrkane bijele točke. Bila je prilično uvjerenjena da su to ostaci laneta, jednog od ona dva na koje je nabasala na čistini u bukviku. Dublje među drvećem, gdje je šuma već tamnjela u noć, ugleda stablo joha i na njemu još onih dubokih zasječanih tragova kandži. Bili su visoko, tamo gdje je samo visoki čovjek mogao dosegnuti. Premda Trisha nije vjerovala daje te tragove ostavio neki čovjek.

Gleda te. Da, a gleda je ponovno i sad. Osjećala je kako joj nečije oči puze po koži onako kako su mušice puzale po koži laneta. Možda je sanjala ona tri svećenika, ili su joj se pričinili, ali joj se ne pričinjaju jelenja crijeva ili tragovi kandži na ovoj johi. A ne zamišlja si ni taj osjećaj nečijih očiju na sebi.

Teško dišući, dok su joj oči u dupljama vršljale amo-tamo, Trisha uzmakne prema zvuku potoka, očekujući da će u šumi ugledati stvora. Boga Izgubljenih. Oslobodi se šipražja i, hvatajući se za male grane, vrati natraške do potoka. Tamo se okrene na peti i preskoči potok uz pomoć onog kamenja, djelomice uvjerenjena da stvor izlijeće iz šume iza nje, sa svim svojim očnjacima, kandžama i žalcima. Posklizne se na drugom kamenu, zamalo padne u vodu, no uspije zadržati ravnotežu i doglavinjati do druge obale. Okrene se i pogleda iza sebe. Tamo nije bilo ničeg. Čak nije više bilo ni većine leptira, premda su jedan ili dva lepršali u zraku, nerado se odričući dana.

Ovo bi vjerojatno bilo dobro mjesto za noćenje, blizu grmlja gaulterija i one čistine u bukviku, ali nije mogla ostati tamo gdje je vidjela one svećenike. Vjerojatno su to samo likovi iz sna, ali onaj u crnoj halji bio je užasan. A tu je i lane. Nakon što muhe stignu u rojevima, čut će njihovo zujanje.

Trisha otvori ruksak, zahvati pregršt bobica, pa zastane. "Hvala vam", reče im ona. "Znate, vi ste najbolja hrana koju sam ikad jela."

Ona ponovno krene nizvodno. U hodu oljušti i sažvače nekoliko bukvića. Uskoro zapjeva, isprva stidljivo, a onda s iznenađujućim zanosom dok je dan blijedio: "Zagrli me... jer moram biti uz tebe... tvoja ljubav zauvijek... zbog tebe se osjećam potpuno novom..." Aha, dušo.

Sedmi inning baca domaća momčad

Kako je sumrak gusnuo u pravi mrak, Trisha stigne do stjenovitog komada zemljišta s kojeg je pucao pogled na malu, plavo zasjenjenu dolinu. Ona željno osmotri dolinu, nadajući se da će ugledati svjetla, ali ih ne bude. Gnjurac se oglasi odnekud, a neka mu vrana srdito otpovrne. I to je bilo sve.

Trisha se osvrne i ugleda nekoliko niskih stijena pokrivenih nanosima borovih iglica kako leže između njih poput viseće mreže. Trisha spusti ruksak na jednu stijenu, priđe najbližem boriku i nalomi dovoljno grana da načini madrac. Teško da će to biti Serta Perfect Sleeper, ali će sasvim dobro poslužiti. Nadolazeća tama donijela je sa sobom sad već poznate

osjećaje usamljenosti i nostalgije za domom, ali je njezina najgora prepast prošla. Nestalo je i onog osjećaja da je netko promatra. Ako je zaista bilo nekakvog stvora u šumi, on je otišao i ponovno je prepustio njoj samoj.

Trisha se vrati do potoka, klekne i otpije. Cijelog je dana na mahove imala lagane grčeve u truhu, ali joj se učinilo da joj se tijelo ipak prilagođava vodi. "A nema ni problema s bukvicama i bobicama", reče ona, pa se nasmiješi. "Osim nekoliko užasnih snova i slično."

Ona se vrati do svog ruksaka i improviziranog kreveta, uzme walkman i namjesti slušalice. Povjetarac je zapahne, dovoljno hladan da zazebe njezinu znojnu kožu i da Trisha zadrhti. Iščeprka prnje svoje kabanice i nastre prljavu plavu plastiku preko sebe kao deku. Nije baš neka toplina, ali bitna je namjera (jedna od maminih izreka).

Ona pritisne tipku za uključivanje na walkmanu, ali premda nije pomaknula birač postaja, večeras nije primala nikakav signal osim titraja jedva čujnog krčanja. Izgubila je WCAS.

Trisha polako prijeđe područje FM frekvencije. U blizini 95 ona začuje jedva čujnu klasičnu glazbu, a na 99 se neki vjerski manijak dernjao o spasenju. Trishu je silno zanimalo spasenje, ali ne od vrste o kojoj je govorio tip na radiju; jedina pomoć od Gospoda koju je sad željela bio je helikopter pun ljudi koji joj veselo mašu. Ona pomakne birač dalje, glasno i jasno uhvati Celine Dion na 104, na trenutak zastane, a onda nastavi okretati birač. Željela je večeras slušati Red Soxe—Joa i Troopa, a ne kako Celine pjeva o tome kako će njezino srce izdržati.

Na FM nije bilo bejzbola, zapravo nije bilo više ničeg. Trisha prebaci na AM i krene prema 850, WEEI iz Bostona. WEEI je bila krunska postaja Red Soxa. Nije očekivala savršeni prijam ili nešto takvo, ali se nadala; noću se može puno toga uhvatiti na AM a WEEI ima jak signal. Vjerojatno će slabjeti i jačati, ali će se s time pomiriti. Večeras nema puno zaduženja, nikakvih sudara ili nečeg sličnog.

Signal WEEI-ja bio je dobar—zapravo jasan kao dan—ali Joe i Troop nisu prenosili utakmicu. Umjesto njih, čuo se jedan od tipova koje je tata nazivao "talk-show kretenima". Ovaj je bio sportski talk-show kreten. Pada li kiša u Bostonu? Utakmica otkazana, prazna sjedišta, šatorsko platno na terenu? Trisha sumnjičavo pogleda u svoj komad neba, na kojem su prve zvijezde sad sjajile poput šljokica na tamnoplavom baršunu. Uskoro će ih biti milijarde; nije vidjela jedan jedini oblačak. Naravno, ona je dvije stotine četrdeset kilometara daleko od Bostona, možda i više, ali—

Onaj talk-show kreten razgovarao je telefonom s nekim Waltom iz Framinghama. Walt je razgovarao s mobitela u automobilu. Kad je talk-show kreten upitao Walta iz Framinghama gdje se sad nalazi, ovaj mu je rekao: "Negdje u Danversu, Mike", izgovorivši ime grada kao svi žitelji Massachusettsa—Denviz, zbog čega je zazvučalo ne kao ime grada nego nešto što biste popili da smirite pokvareni želudac. Izgubili ste se u šumi? Pili vodu ravno iz potoka i zbog toga sad kenjate na sve strane? Žlica Denviza i brzo ćete se bolje osjećati!

Walt iz Framinghama želio je znati zašto Tom Gordon uvijek pokazuje prema nebu kad sačuva vodstvo ("Mike, znaš ono s pokazivanjem", kako se izrazio Walt) i Mike, talk-show sportski kreten objasni da na taj način broj 36 zahvaljuje Bogu.

"Trebao bi umjesto toga pokazati prema Joeu Kerriganu", reče Walt iz Framinghama. "Kerrigan se dosjetio da od njega načini closera. Kao početni bacač bio je bezvezist, jelda?"

"Možda je Bog Kerriganu prosvijetlio pamet, jesi li ikad pomislio na to, Walt?" upita talk-show kreten. "Joe Kerrigan je trener bacača Red Soxa, za one među vama koji to možda ne znate."

"Ja znam, tupadžijo", nestrpljivo promrmlja Trisha.

"Večeras uglavnom govorimo o Soxima, a Soxi uživaju u jednoj od malobrojnih slobodnih večeri", reče Mike, talk-show kreten. "Sutra igraju prvu od tri utakmice s Oaklandom—da, zapadna obalo, stižemo i slušat ćete prijenos ovdje na WEEI-ju, ali danas je slobodni dan."

Slobodni dan, to sve objašnjava. Trisha osjeti kako je tišti nepotrebno silno razočaranje i u oči joj počnu navirati nove suze (na jeziku denviza one se zovu size). Sad je plakala tako lako, plakala zbog bilo čega. Ali se bila veselila utakmici, do vraga; nije znala koliko su joj glasovi Joea Castiglionea i Jerryja Trupiana potrebni dok nije shvatila da ih neće čuti.

"Imamo nekoliko slobodnih linija", reče talk-show kreten. "Zauzmimo ih. Smatra li netko od slušatelja da bi se Mo Vaughn trebao prestati ponašati kao dijete i konačno staviti potpis na isprekidanu crtu? Koliko još novca treba tom čovjeku? Dobro pitanje, zar ne?"

"To je glupo pitanje, El Blento", Trisha će razdražljivo. "Kad bi ti mogao udarati kao Mo, i ti bi tražio puno novca."

"Želite razgovarati o Čudesnom Pedru Martinezu? Darrenu Lewisu? Soxovoj klupi punoj iznenađenja? Ugodnih iznenađenja Red Soxa, možete li vjerovati? Nazovite me, recite mi što vi mislite. Nastavljamo s programom poslije ovog."

Sretan glas počne pjevati poznati jingle: "Kog nazvati kad vam prsne vjetrobran?"

"1-800-54-GIANT", reče Trisha, a onda pomakne birač postaja s WEEI-ja. Možda nađe neku drugu utakmicu. Zadovoljila bi se i s mrskim joj Yankeesima. Ali prije no što je naišla na prijenos neke bejzbolske utakmice, pretrne na spomen vlastitog imena.

"—sve manji za devetogodišnju Patriciju McFarland, koja je nestala u subotu ujutro."

Spikerov je glas bio slabo čujan, treperav, krčanjem narezan na rezance i kockice. Trisha se nagre naprijed, prste podigne do ušiju i gurne male crne slušalice dublje u uši.

"Policija Connecticuta, na temelju telefonske dojave zaprimljene od strane policije države Maine, danas je uhitila Francisa Raymonda Mazzerolea iz Weymoutha, država Massachusetts i ispitivala ga šest sati u vezi s nestankom male McFarlandove. Mazzerole, građevni radnik trenutačno zaposlen na gradnji mosta u Hartfordu, dvaput je bio osuđivan zbog napastovanja djece. Zadržan je u pritvoru gdje očekuje izručenje državi Maine zbog novih optužbi u vezi sa seksualnim zlostavljanjem i napastovanjem djece. No čini se da on ne zna gdje je Patricia McFarland. Izvori bliski istrazi kažu da Mazzerole tvrdi da je proteklog vikenda bio u Hartfordu, te da brojni svjedoci potvrđuju..."

Signal izblijedi. Trisha pritisne tipku za isključivanje i izvuče slušalice iz ušiju. Traže li je još? Vjerojatno traže, ali joj se činilo da su veći dio današnjeg dana utrošili na to da se motaju oko tog Mazzerolea.

"El Blento do El Blente", reče ona neutješno i vrati walkman u ruksak. Ponovno legne na borove grane, raširi kabanicu po sebi, pa promeškolji ramena i guzu sve dok se nije gotovo ugodno namjestila. Zapah povjetarca je okrzne, i bude joj drago da se nalazi u jednoj od ležaljki uleknuća između stršećih stijena. Večeras je svježije, a prije izlaska sunca vjerojatno će pošteno zahladiti.

U crnoj tami iznad njezine glave bilo je milijardu zvijezda, baš kao što su rekli u vremenskoj prognozi. Točno milijardu. Izbljedjet će malo kad mjesec izađe, ali zasad su bile dovoljno svijetle da mrazom oboje njezine prljave obraze. Kao i uvijek, Trisha se pitala grije li ijedna od ovih blještavih točkica druga živa bića. Ima li tamo gore prašuma napučenih bajkovitim neobičnim životinjama? Piramida? Kraljeva i divova? A možda čak i neke inačice bejzbola?

"Kog nazvati kad vam prsne vjetrobran?" Tiho otpjeva Trisha. "1-800-54—"

Ona zašuti, naglo uvukavši zrak preko donje usnice, kao da je povrijeđena. Bijeli plamen zvijezde padalice zagrebe po nebu. Njezin je trag prošao posred crnog neba, a onda žmignuo i zgasnuo. Nije to bila zvijezda, ne prava zvijezda, nego meteor.

A potom još jedan, pa još jedan. Trisha sjedne, razrogačenih očiju, a oni dronjci njezine kabanice padnu joj u krilo. Eno četvrtog ili petog, kreću se u različitim smjerovima. Ne samo jedan meteor, nego kiša meteora.

Kao da je nešto samo čekalo da ona to shvati, jer se nebo osvijetli od nečujnog proloma blještavih tragova. Trisha je gledala netremice, nakošene glave, iskolačenih očiju, ruku prekrivenih preko svog plosnatog grudnog koša, stežući si ramena nervoznim prstima izgrizenih noktiju. Nikad nije vidjela nešto slično, nikad ni sanjala nije da bi moglo biti nečeg takvog.

"O, Tom", šapne ona drhtavim glasom. "O, Tom, pogledaj ovo. Vidiš li?"

Većinom su to bili bijeli bljeskovi, tanki i pravocrtni i tako munjeviti da bi djelovali kao priviđenje da ih nije bilo tako puno. No nekoliko—pet, možda osam—rasvijetlili su nebo poput nečujnog vatrometa, sjajne vrpce koje kao da su plamtjele narančastim žarom na rubovima. Ta narančasta boja mogla je biti samo odbлесак, ali Trishi se nije tako činilo.

Naposljedku meteorska kiša počne jenjati. Trisha ponovno legne i ušuška razne natučene dijelove svog tijela dok se ponovno nije ugodno namjestila... ugodno koliko je to bilo moguće. Pritom je promatrala sve rjeđe bljeskove kako je kamenje koje je skrenulo s puta kudikamo dalje no što će njoj to uspjeti padalo u Zemljin bunar sila teže. Najprije bi pocrvenjelo kad bi se atmosfera zgusnula, a potom sagorjelo u kratkim proplamsajima svjetlosti. Trisha ih je još gledala kad je zaspala.

Snovi su joj bili živopisni, ali ulomljeni: svojevrsna mentalna meteorska kiša. Jedini kojeg se sjećala iole jasnije bio je onaj koji je usnula prije no što se probudila usred noći, kašljući i zebući, ležeći na boku, koljena privučenih do brade, uzdrhtala tijela.

U ovom su snu ona i Tom Gordon bili na nekoj staroj livadi koja je polako zarastala u grmlje i mlada stabla, uglavnom breze. Tom je stajao pokraj raskoljenog stupa koji je sezao do visine njegova boka.

Na vrhu se nalazila stara alka, hrđavo crvena. Tom ju je vrtio amo--tamo među prstima. Bio je odjeven u svoju jaknu za zagrijavanje preko trenirke. Sive putne trenirke. Večeras će biti u Oaklandu. Upitala je Toma što mu znači "ono upiranje prstom". Znala je, naravno, ali je svejedno pitala. Vjerojatno zato što je Walt iz Farminghama želio znati, a mobitelni Blento kao što je Walt ne bi vjerovao nekakvoj curici izgubljenoj u šumi; Walt bi to želio čuti ravno iz closerovih usta.

"Upirem prstom jer je u Božjoj prirodi da se uključi u devetom inningu kad baca gostujuća momčad", reče Tom. Vrtio je onu alku na vrhu stupa amo-tamo među prstima. Amo-tamo, amo-tamo. Kog nazvati kad vam pukne alka? Nazovite 1-800-54-ALKA, naravno. "Osobito kad su tri baze osvojene i samo jedan udarač izbačen." Nešto u šumi zacekeće na ovo, vjerojatno u znak poruge. To se ceketanje pojačavalo sve dok Trisha ne otvori oči u tami i shvati da je to zvuk njezinih zuba.

Polako ustane, žmirkajući svaki put kad bi neki dio njezina tijela prosvjedovao. Noge su joj bile u najlošijem stanju, a potom leđa. Zahvati je zapah vjetra—ovaj put ne dašak nego zapah—i zamalo je sruši. Upita se koliko je smršavjela. Tjedan dana ovoga i moći će oko mene zavezati uzicu i koristiti me kao zmaja, pomisli ona. Počne se na to smijati, a taj se smijeh pretvori u još jedan napad kašlja. Stajala je ruku podbočenih o noge malo iznad koljena, pognute glave, i kašljala. Kašalj je počeo duboko u njezinim prsima a izlazio na usta u nizu hrapavih štektaja. Divno. Baš krasno. Položi donji dio zapešća na čelo, ali nije mogla odrediti ima li temperaturu ili nema.

Hodajući polako raširenih nogu—guzovi su joj se manje ruljili kad bi tako hodala—Trisha se vrati do borova i nabere još grana, ovaj put s namjerom da ih poslaže na sebe kao pokrivače. Odnese jedan naramak natrag do svoje postelje, uzme drugi, pa se zaustavi na pola puta između borova i iglicama podloženog ulegnuća koje je odabrala da u njemu prespava. Polako, okrene se puni krug ispod blještavih ranojutarnjih zvijezda.

"Zar me ne možeš ostaviti na miru?" zavapi ona i to joj ponovno izazove kašalj. Kad je obuzdala kašalj, ona ponovi, ali tišim glasom: "Zar ne možeš prestati s tim? Zar mi se ne možeš skinuti s vrata, pustiti me na miru?"

Ništa. Nikakvog zvuka osim hujanja vjetra kroz borove... a onda roktaj. Tih i dubok i ni izbliza čovječji. Trisha je stajala na mjestu, ruku obgrljenih oko svog mirisnog, smolastog tovara grana. Koža joj se naježila. Odakle taj roktaj? S ove strane potoka? S druge strane? Iz onog borika? Užasna joj pomisao padne na um, gotovo da je bila uvjerenjena, da je riječ o borovima. Stvor koji je promatra je u borovima. Dok je birala grane kojima će se pokriti, njegovo je lice vjerojatno bilo manje od metra od njezina; njegove kandže, one koje su zasijecale u stabla i rastrgale oba jelena, vjerojatno su se krzmale nekoliko centimetara od njezinih ruku dok je ona svijalala grane gore--dolje, najprije ih kršeći a potom otkidajući.

Trisha počne ponovno kašljati, i to je pokrene. Navrat-nanos nabaca grane na hrpu i zavuče se među njih i ne pokušavajući uvesti red u njihov kaos. Žmirne i zastenje tiho kad je jedna grana ubode u bok u mjesto uboda, a onda legne i umiri se. Osjeti da stvor sad dolazi, izvlači se iz borova i najzad dolazi po nju. Specijalan stvor njezine štemerice, onaj osinji svećenik, Bog Izgubljenih. Možeš ga nazvati kako hoćeš—gospodarem tamnih mjesta, carem podstublja, najgorom noćnom morom svakog djeteta. Što god to bilo, prestalo se zafrkavati; gotovo je s igrama. Bijesno će razgrnuti grane ispod kojih se šćućurila i živu je pojesti.

Kašljući i drhteći, ostavši potpuno bez osjećaja za realno i racionalno—zapravo, privremeno bez razuma—Trisha poklopi rukama potiljak i ostane čekati da je stvorove kandže razderu i da on njome našopa svoja koljačka usta. Tako i zaspi, a kad se probudila na ranoj svjetlosti utorka, obje su joj ruke utrnule od laktova nadolje i isprva nije uopće mogla saviti vrat; morala je hodati glave lagano nagnute u stranu.

Mislim da neću morali pitati nijednu baku kako je to biti star, pomisli ona kad je čučnula popiškiti se. Mislim da već to znam.

Dok se vraćala hrpi grana na kojoj je spavala (poput krtice u tunelu, pomisli ona ironično), primijeti da jedna od iglicama obloženih udubina—zapravo, ona najbliža njezinoj—izgleda razbucano. Iglice su bile raštrkane, a najednom mjestu izrovane sve do tankog sloja crne zemlje. Dakle, možda ipak nije sišla s uma u ranojutarnjoj tami. Odnosno, barem nepotpuno. Jer kasnije, nakon što je zaspala, nešto je došlo. Nalazilo se pokraj nje, vjerojatno čučalo i gledalo je kako spava. Pitalo se da li da je sad ščepa i naposljetku zaključilo da neće to učiniti, nego je pustiti da zrije još najmanje jedan dan. Da postane slađa, kao gaulterija.

Trisha načini puni krug, osjeti deja vu, ali se nije sjećala da je načinila isti taj puni krug gotovo na istome mjestu samo prije nekoliko sati. Zaustavi se kad se našla na mjestu s kojeg je krenula, nervozno kašljući u dlan. Od tog je kašlja zaboli u prsima—slab, tupi bol, vrlo dubok. Nije imala ništa protiv—bol je barem bio topao, a svaki drugi dio njezina tijela jutros je bio hladan.

"Otišlo je, Tom", reče ona. "Što god to jest, ponovno je otišlo. Barem na neko vrijeme."

Da, reče Tom, ali će se vratiti. A prije ili poslije morat ćeš se s njime suočiti.

"Neka se zlo ovog dana izdovolji", reče Trisha. To je bila jedna od izreka bake McFarland. Nije točno znala što znači, ali joj se činilo da nekako zna, i činilo se da odgovara prigodi.

Sjedne na kamen pokraj svog ležaja i sažvače tri velika pregršta bobica i bukvice, uvjeravajući se da je riječ o granoli. Bobice jutros nisu bile tako ukusne—zapravo su bile malo žilave—i Trisha zaključila da će biti još manje ukusne kad bude vrijeme objeda. No ipak se prisili pojesti sve tri pregršti, pa ode do potoka popiti vode. Ugleda još jednu malu pastrvu u njemu, pa premda one koje je dosad vidjela nisu bile ništa veće od gavuna ili velikih sardina, odluči pokušati uloviti jednu. Ona je ukočenost počela pomalo napuštati njezino tijelo, dan se ugrijavao kako se sunce dizalo na nebu i ona se malo oraspoloži. Gotovo da je bila puna nade. A možda čak i osjećaja da je prati sreća. Čak je i kašalj popustio.

Trisha se vrati do svog razbacanog ležaja, izvadi ostatke svoje bijedne stare kabanice i raširi ih na jednu od stijena. Potom ode u lov na kamen oštih bridova i nađe ga blizu mjesta na kojem se potok kotrljao preko zaobljenog izbojka stijene u dolinu. Lako je moguće da je ovaj obronak jednako strm kao i onaj niz koji se odsklizala onog dana kad se izgubila (Trishi se činilo kao da je taj dan bio prije pet godina), ali je zaključila da će silazak biti kudikamo lakši jer je bilo puno stabala za koja se mogla pridržavati.

Trisha odnese svoj improvizirani sjekač do kabanice (raširena ovako na kamenu, kabanica je izgledala kao velika plava lutka od papira) i otpili kapuljaču ispod ramena. Sumnjala je da će uspjeti uhvatiti neku ribu u kapuljaču, ali bi bilo zabavno pokušati. Usto,

nije željela pokušati sići niz onaj obronak prije no što se dodatno okrijepi. Pjevušila je tiho dok je radila, najprije onu pjesmu Boyz To Da Maxxa koja joj se stalno vrtjela po glavi, a onda od Hansonsa "MMMM-Bop", a potom djelić "Take Me Out to the Ballgame". No uglavnom, pjevala je onu koja je glasila: "Koga nazvati kad vam prsne vjetrobran?"

Svježi povjetarac od protekle noći u početku je zadržavao najgore kukce na odstojanju, ali kako se dan zagrijavao, uobičajeni oblak sićušnih aeromitingaša zgusnuo se oko Trishine glave. Ona ih jedva primijeti. Povremeno bi nestrpljivo mahnula rukom jedino kad bi joj se oni odveć približili očima.

Kad je odrezala kapuljaču kabanice, podigne je za donji rub, zaklati njome pa se zagleda u nju kritičnim, promišljenim okom. Zanimljivo. Bez sumnje preglupo da bi uspjelo, ali na neki način ipak zanimljivo.

"Koga nazvati dušo, koga nazvati kad ta prokleta stvar prsne, o da", pojala je Trisha pjevušećim šaptom, pa priđe potoku. Spazi dva kamena koja su virila jedan pokraj drugog iz vode. Čvrsto se stopalima ukopa na njima. Zagleda se između svojih raširenih nogu u brzak. Korito potoka krcato oblucima bilo je treperavo, ali vidljivo. Sad nije bilo riba, ali što? Želiš li biti ribarica, moraš biti strpljiva. "Ovij svoje ruke oko mene... jer te moram smazat ja", zapjeva Trisha, pa se nasmije. Baš smiješno! Pridrži kapuljaču za neravno odrezano rame i okrene je naopačke, pa se sagne i spusti svoju improviziranu zamku u potok.

Struja povuče kapuljaču prema natrag između njezinih nogu. ali je kapuljača ostala otvorena, pa je s te strane sve bilo u redu. Problem je bio u njezinu položaju—svinuta leđa, tur u zraku, glava u razini struka. Neće biti u stanju dugo zadržati ovu pozu, a pokuša li čučnuti na kamenju, njezine bi je bolne, klecave noge vjerojatno izdale i sunovratile u potok. Namakanje cijelog tijela ne bi pomoglo njezinu kašlju.

Kad joj je počelo bubnjati u sljepoočnicama, Trisha načini kompromis tako da je svinula koljena i malo podignula gornji dio tijela. To joj pomakne vidokrug uzvodno, i ona ugleda tri bljeska žive—bile su to ribe, nego što, u to nije bilo sumnje—i dolazile su prema njoj. Da je imala vremena reagirati, Trisha bi jamačno trznula kapuljačom i ne bi uhvatila nijednu. Ovako, imala je vremena samo za jednu misao (poput podvodnih zvijezda padalica) a onda oni srebrni odsjaji dobrzaju između kamenja na kojem je ona stajala i točno ispod nje. Jedna od njih promaši kapuljaču, ali druge dvije uplivaju ravno u nju.

"Jupi!" klikne Trisha.

S tim povikom—koliko od zbunjenosti i šoka toliko i od radosti—Trisha se ponovno nagne naprijed i čvrsto uhvati donji rub kapuljače. Pritom zamalo izgubi ravnotežu i padne u potok, ali se uspije održati na nogama. Objema rukama podigne kapuljaču punu vode koja se izlivala na sve strane. Kapuljača se izobličila kad je Trisha skočila natrag na obalu, još se vode prolje iz nje i natopi lijevu nogu njezinih traperica od kuka do koljena. Jedna od malih pastrva ode s tom vodom, uvijajući se i migoljeći repom u zraku, a onda upadne u vodu i otpliva.

"ŽAPCA MU!" vrisne Trisha, ali se sad i smijala. Dok se s mukom verala po obali, još držeći kapuljaču ispred sebe, počne i kašljati.

Kad je stigla do zaravni, pogleda u kapuljaču, uvjereni da neće ništa ugledati—izgubila je i onu drugu ribu, jamačno, djevojčice ne love pastrve, čak ni one male, kapuljačama svojih

kabanica, ali nije vidjela da je umaknula. No pastrva je još bila tamo, plivala u kapuljači kao zlatna ribica.

"Bože, a što ću sad?" upita Trisha. Ovo je bila prava molitva, i tjeskobna i smućena.

Odgovori joj njezino tijelo, a ne njezin duh. Vidjela je puno crtića u kojima bi Zli Kojot ugledao Pticu Trkačicu i zamislio je kako se prometnula u blagdanski objed. Nasmijala bi se, Pete bi se nasmijao, a čak bi se i mama nasmijala ako je gledala. Trisha se sad nije smijala. Bobice i bukvice veličine sjemenki suncokreta su dobre i krasne, ali nisu dovoljne. Čak i kad ih jedeš zajedno i uvjeravaš se da je togranol, nisu dovoljne. Reakcija njezina tijela na pastrvu duljine deset centimetara koja je plivala u plavoj kapuljači bila je drastično drukčija, ne baš glad ali nekakav klinč, grč sa središtem u njezinu trbuhu ali koji je zapravo dolazio odasvud, neartikulirani povik (DAJ MITO) koji je imao malo veze s njezinim mozgom. Bila je to pastrva, mala, i daleko ispod granice dozvoljene za ribolov, ali što god bi njezine oči ugledale, njezino bi tijelo u tome vidjelo večeru. Pravu večeru.

Trisha je imala samo jednu jasnu misao dok je nosila kapuljaču do ostataka kabanice, još raširenih na kamenju (sad papirnata lutka bez glave): Učinit ću to ali nikad o tome neću pričati. Nađu li me i izbave, ispričat ću im sve osim onoga kako sam pala u vlastita govna... i ovoga.

Postupala je bez plana ili umišljaja; tijelo joj je gurnulo mozak u stranu i preuzelo uzde. Trisha izlije sadržaj kapuljače na iglicama pokriveno tlo i zagleda se u ribicu kako se praćaka, guši na zraku. Kad se smirila, ona je podigne, stavi na kabanicu i razreže trbuh kamenom kojim se poslužila da odreže kapuljaču. Isteče naprstak vodnjikave, sluzave tekućine, više nalik rijetkom šmrklju nego krvi. U utrobi ribe Trisha ugleda sićušna crvena crijeva. Nadigne ih i izvadi prljavim noktom palca. Iza njih se nalazila kost. Ona je pokušala izvaditi no uspije polovično. Dok je sve ovo radila, mozak joj je pokušao preuzeti kontrolu samo jednom. Ne možeš pojesti glavu, rekao joj je, a njegov razložan ton nije sasvim prikrilo užas i gađenje. Hoću reći... oči, Trisha. Oči! A onda njezino tijelo ponovno na sve ovo odmahne, ovaj put još grublje. Kad budem htjela čuti tvoje mišljenje, zatrest ću rešetkama tvog kaveza, kaže kadšto Pepsi.

Trisha podigne malu oguljenu ribu za rep, odnese je do potoka, pa je umoči u nj da se riješi borovih iglica i prljavštine. A onda zabaci glavu, otvori usta i odgrize gornju polovicu pastrve. Njezine male kosti zahrskaju pod Trishinim zubima; mozak joj pokušava prikazati kako pastrvine oči iskaču iz duplji na njezin jezik u obliku malih kuglica želatine. Ona na ovo baci samo jedan mutni pogled, a onda joj tijelo ponovno otjera mozak; nije ga samo odgurnulo, već mu udijelilo i nekoliko bubotaka. Mozak se može vratiti kad je mozak potreban; imaginacija se može vratiti kad je imaginacija potrebna. A sad tijelo zapovijeda, a tijelo je reklo večera, ovo je večera, možda je jutro, ali večera je poslužena, a jutros imamo svježiju ribu.

Gornja polovica pastrve sklizne joj niz grlo poput velikog gutljaja grudičastog ulja. Okus je bio užasan no ujedno i predivan. Okus života. Trisha zaklati kapavim donjim dijelom pastrve ispred svog podignutog lica, zastavši tek toliko da izvuče iz njega još jednu kost, i šapne: "Nazovite 1-800-54-SVJEŽA-RIBA."

Ona pojede ostatak pastrve, rep i ostalo.

Kad se pastrva našla u želucu, Trisha ostane stajati i gledati preko potoka. Brisala je usta i pitala se hoće li ponovno sve to povratiti. Pojela je sirovu ribu, pa premda je njezin okus još oblagao grlo, jedva je to mogla vjerovati. Želudac joj se malko ritne i Trisha pomisli: Počinje. A onda se podigne i njezin se želudac ponovno smiri. Trisha makne ruku s usta i ugleda kako joj na dlanu ljeska nekoliko ribljih krljušti. Obriše ih o traperice iskrivivši lice, a onda se vrati do mjesta gdje je ležao ruksak. Nagura u njega ostatke kabanice i odrezanu kapuljaču (koja se pokazala prilično djelotvornom, barem kad su posrijedi mlade i glupe ribe) povrh svoje zalihe hrane, pa vrati ruksak na leđa. Osjeti se jakom, postidenom sebe, ponosnom na sebe, grozničavom i pomalo šizoidnom.

Neću govoriti o tome, i to je sve. Ne moram govoriti o tome, a i neću. Čak ako se i izvučem odavde.

"A zaslužujem da se izvučem", tiho će Trisha. "Svatko tko može pojesti sirovu ribu zaslužuje da se izvuče."

Japanci to stalno čine, reče štemerica kad je Trisha ponovno krenula duž potoka.

"Pa onda ću reći njima", reče Trisha. "Ako se ikad izvučem odavde i otputujem u posjet, njima ću reći."

Ovaj put ona štemerica kao da je ostala bez replike. Trisha je bila oduševljena.

Oprezno je silazila niz obronak u dolinu, gdje je njezin potok brzao kroz miješanu šumu jela i bjelogorice. Drveće je bilo zbijeno, ali je bilo manje šipražja i trnjaka, pa je veći dio jutra Trisha dobro napredovala. Nije bilo onog osjećaja da je netko promatra, a to što je pojela ribu obnovilo joj je snagu. Pretvarala se da Tom Gordon hoda uz nju, i da vode dug i zanimljiv razgovor, uglavnom o Trishi. Činilo se da Tom želi znati sve o njoj—koji joj je najdraži predmet u školi, zašto smatra da je gospodin Hall zao jer daje zadaću petkom, pa zašto je Debra Gilhoady takva gadura, pa kako su ona i Pepsi planirale obilazak kuća za Noć vještica prerusene u Spice Girls, a njezina je mama rekla da Pepsina mama može raditi što joj je volja, ali da njezina devetogodišnja kćerkica neće skupljati slatkiše u kratkoj suknjici, visokim petama i topu s naramenicama. Tom je pokazao puno razumijevanja za Trishin osjećaj krajnjeg poniženja.

Ispričala mu je kako su ona i Pete planirali tati za rođendan naručiti slagalicu od tvrtke iz Vermonta koja ih proizvodi (ili, ako bi to bilo preskupo, zadovoljili bi se i s Weed Whackerom), kad se najedanput zaustavi. Prestane hodati. Prestane govoriti.

Gledala je u potok gotovo minutu. Kutovi usta su joj se spuštali, a jedna ruka mehanički tjerala oblak kukaca oko glave. Šipražje se sad povlačilo između drveća; drveće je bilo kržljivije, svjetlost jača. Zrikavci su cvrčali i pjevušili.

"Ne", reče Trisha. "Ne. Nemoguće. Ne opet."

Nova šutljivost potoka bilo je prvo što joj je odvrátilo pozornost s njezina očaravajućeg razgovora s Tomom Gordonom (zamišljeni ljudi tako su dobri sugovornici). Potok više nije klokotao i žuborio. A to je bilo zato što je usporio brzinu. Korito mu je bilo obraslije korovom nego dok je tekao iznad doline. Počinjao se širiti.

"Pretvori li se u još jednu močvaru, ubit ću se, Tom."

Sat vremena potom, Trisha se umorno probije kroz guštaru izmiješanih topola i breza, podigne zapešće ruke do čela da zgnječi posebno dosadnog komarca, a onda je ostavi tamo, ruku na čelu, slika i prilika svakog stvorenja u ljudskoj povijesti koje je iscrpljeno i ne zna što učiniti ili kamo krenuti.

Na jednom se mjestu potok izlio preko niske obale i potopio široko nizinsko područje, načinivši plitku baruštinu trske i rogoza. Između vegetacije, sunce je svjetlucalo na nepomičnoj vodi u obliku žarkih sulica svjetlosti. Cvrčci su brundali; žabe kreketale; iznad njezine glave, dva su jastreba kružila ukočenih krila; negdje se cerekala vrana. Baruština nije izgledala gadno, poput one močvare humaka i potopljenog drveća koju je bila zajazila, ali se protezala najmanje kilometar i pol (a vjerojatno i tri) ispred niskog, borovima obraslog ruba.

A potoka, naravno, više nije bilo.

Trisha sjedne na zemlju, zausti da će nešto reći Tomu Gordonu, no shvati kako je glupo pretvarati se kad je očito—a svakim satom sve očitije—da će ona umrijeti. Pritom nije važno koliko će propješačiti ili koliko će riba uspjeti uloviti i protisnuti niz grlo. Počne plakati. Zarije lice u ruke, jecajući sve glasnije.

"Hoću svoju mamu!" drekne ona ravnodušnom danu. Jastreba nije bilo, ali tamo kod onog pošumljenog grebena ona se vrana još cerekala. "Hoću mamu, hoću brata, hoću svoju bebu, hoću kući!" Žabe samo zakrekeću, podsjetivši je na neku priču koju joj je tata pročitao kad je bila mala—auto zapeo u blatu a sve žabe krekeću Preduboko, preduboko. Kako ju je to prestrašilo.

Ona zaplače još jače. U nekom trenutku njezine suze—toliko suza, k vragu koliko suza—razljute je. Ona podigne glavu. Kukci su se kovitlali oko nje, a mrske se suze i dalje slijevale niz njezino blatnjavo lice.

"Hoću MAMU! Hoću BRATA! Hoću odavde, ČUJEŠ LI ME?" Ona se počne ritati, i ritala se tako jako da joj je jedna tenisica odletjela s noge. Znala je da je ovo sad pravi pravcati dječji ispad, prvi nakon njezine pete ili šeste godine, ali nije hajala. Baci se na leđa, počne udarati šakama o zemlju, pa ih otvori i počne čupati pregršti trave iz zemlje i bacati ih u zrak. "HOĆU ODAVDE, DO VRAGA! Zašto me ne nađete, vi glupi prdonje? Zašto me ne nađete? JA... HOĆU... KUĆI!"

Ležala je i gledala u nebo i soptala. Bolio ju je želudac, a grlo je razderala od vrištanja, ali se osjećala malo bolje, kao da se riješila nečeg opasnog. Stavi ruku na lice i zadrijema, još šmrcajući.

Kad se probudila, sunce je prešlo preko grebena na drugoj strani baruštine. Ponovno je bilo poslije podne. Reci mi, Johnny, što smo spremili za naše natjecatelje? Pa Bob, još jedno poslijepodne. Nije neka naročita nagrada, ali vjerojatno najbolje što klapa seratora poput nas može.

Kad se uspravila u sjedeći položaj, Trishi se zavrtjelo u glavi; zdruk velikih crnih leptira razmota svoja krila i lijeno preleti preko njezina vidnog polja. Na trenutak je bila uvjerena da će se onesvijestiti. Taj je osjećaj mine, ali ju je grlo još boljelo kad bi gutala, a glava joj je bila vruća. Nisam trebala spavati na suncu, reče si ona, samo što spavanje na suncu nije bio razlog zbog kojeg se ovako osjećala. Razlog je bio taj što je bila bolesna.

Trisha obuje tenisicu koju je ritanjem zbacila s noge tijekom svog glupog histeričnog ispada, a onda pojede pregršt bobica i popije iz boce malo potočne vode. Spazi grozd mladica paprati koji je rastao na rubu močvare pa pojede i njih. Bili su smežurani i više žilavi no ukusni, ali ih se ona prisili jesti. Nakon što je prošlo pet sati, vrijeme čaja, ona ustane i ponovno pogleda preko močvare, ovaj put zaklanjajući oči od sunca. Trenutak potom, polako i umorno zamaše glavom—pokret žene a ne djeteta, i to stare žene. Jasno je mogla vidjeti onaj greben i bila je sigurna da je tamo suho, ali si nije mogla zamisliti da bi gacala kroz još jednu kaljužu s Reebokicama zavezanima oko vrata. Čak ni ako je ova plića od one druge i ne tako ogavna za hodanje; ni za sve kasnoproletne mladice paprati na svijetu. Zašto bi, kad nema potoka koji bi slijedila? Naići će na pomoć—ili drugi potok—u nekom drugom, prohodnijem, smjeru.

Razmišljajući tako, Trisha okrene prema sjeveru, hodajući duž istočnog ruba močvare koja se protezala preko većeg dijela dna doline. Učinila je puno toga ispravnog nakon što se izgubila—više no što bi ikad pomislila—ali je ovo bila loša odluka, najgora koju je donijela nakon što je skrenula s pješačke staze. Da je prešla preko močvare i popela se na greben, shvatila bi da gleda u Devlin Pond, na rubu Green Mounta u državi New Hampshire. Devlin je bilo malo mjesto, ali je na južnom ulazu bilo vikendica a tu je bila i sporedna cesta koja je vodila do newhampshirske autoceste 52.

Da je danas bila subota ili nedjelja, Trisha bi gotovo sigurno čula brujanje motornih čamaca na jezeru jer bi vikendaši vukli mladež na skijama; poslije Dana nezavisnosti tamo bi se našlo motornih čamaca svakog dana u tjednu, ponekad toliko da su morali vijugati da bi se mimoišli. Ali je ovo bila sredina tjedna početkom lipnja i na jezeru Devlin nije bilo nikoga osim dva ribara u malim pučkalima od dvadeset konja i stoga Trisha ništa nije čula osim ptica, žaba i kukaca. Umjesto da je našla jezero, krenula je prema kanadskoj granici i zaputila se dublje u šumu. Nekih šest stotina kilometara ispred nje nalazio se Montreal.

A između njega i nje, ne puno toga.

Sedmi inning stanika

One godine koja je prethodila odvojenom životu i razvodu, McFarlandovi su na tjedan dana u veljači otišli na Floridu, za vrijeme Peteovih i Trishinih školskih praznika. Bili su to užasni praznici, jer su djeca odveć često bila turobno skutrena zajedno na plaži dok su se njihovi roditelji gložili u maloj iznajmljenoj vikendici na obali (on previše pije, ona previše troši, obećao si da ćeš, zašto nikad, njanja-nja-njanjanja, dadada-dadada). Na povratku, u zrakoplovu, Trisha—a ne njezin brat—nekako se dočepala prozorskog sjedišta. Zrakoplov se spuštao prema aerodromu Logan kroz slojeve naoblake, oprezno se gegajući poput stare gospođe koju muči prekomjerna težina a koja hoda po pločniku na kojem mjestimice ima leda. Trisha je to promatrala, očarana, čela pritisnutog na prozor. Bili bi u svijetu besprijekorno bijelog... a onda bi bljesnulo tlo ili poput škrljevca siva voda Boston Harbora... pa još bijelog... pa onda još jedan bljesak tla ili vode.

Četiri dana koja su uslijedila nakon njezine odluke da okrene na sjever bili su poput tog prizemljenja: uglavnom naoblaka. Sjećanjima na neke događaje nije vjerovala; u utorak navečer granica između stvarnosti i mašte počela se rasplinjavati. Do subote ujutro, nakon punih tjedan dana u šumi, ta se granica gotovo sasvim izgubila. Do subote ujutro (premda

Trisha nije znala da je riječ o suboti kad je taj dan svanuo; tad je već izgubila pojam o vremenu), Tom Gordon postao je njezin cjelodnevni pratilac, ne zamišljeni, već prihvaćeni kao stvarni. Pepsi Robichaud je neko vrijeme hodala uz nju; njih su dvije otpjevale sve svoje omiljene duete Boyza i Spice Girls, a onda je Pepsi zašla iza nekog stabla i više nije izašla. Trisha je zavirila iza stabla, vidjela da Pepsi tamo nema, i poslije nekoliko trenutaka namrštenog razmišljanja shvatila da je nikad i nije bilo. Tad Trisha sjedne na zemlju i zaplače.

Dok je prelazila preko široke čistine posipane trupcima, stigne velik crni helikopter—kakvima se u X-Files služe mračni tipovi koji kuju vladine zavjere—i ostane lebdjeti iznad njezine glave. Bio je bešuman osim jedva čujnog bila njegovih elisa. Ona mu je mahala i vapila u pomoć, pa premda su je ljudi u helikopteru jamačno vidjeli, crni helikopter odleti i ne vrati se. Ona stigne do starog borika kroz koji je svjetlost padala koso u prastarim prašnjavim zrakama poput sunčevih zraka koje padaju kroz visoke prozore katedrale. To se možda dogodilo u četvrtak. S tih borova visjela su rastrgana trupla tisuća jelena, pobijena vojska jelena koja vrvi od muha i bubri od crva. Trisha zatvori oči, a kad ih je ponovno otvorila, onih gnjilih jelena nije bilo. Ona naiđe na potok i neko je vrijeme hodala pokraj njega, a onda je potok ili presušio ili je ona odlutala od njega. No prije toga ona je pogledala u potok i na njegovu dnu ugledala golemo lice, utopljeno, ali nekako još živo, kako gleda u nju i bezglasno govori. Prođe pokraj velikog sivog stabla nalik šupljoj, kvrgavoj ruci; iz njegove unutrašnjosti, mrtvi glas izgovori njezino ime. Jedne se noći probudila jer ju je nešto tištalo na prsima i pomislila je da je onaj stvor iz šume najzad došao po nju, ali kad je ispružila ruku, tamo nije ničeg bilo i ponovno je mogla disati. U nekoliko je navrata čula kako je ljudi zazivaju, ali kad bi se ona odazvala, nikad ne bi dobila odgovor.

Između tih oblaka opsjena bilo je jasnih bljeskova stvarnosti kao onomad u zrakoplovu kad bi se ukazalo tlo. Sjećala se da je otkrila još jedan guštik s bobicama, golem, poprskan po obronku brežuljka, i da je ponovno napunila ruksak pritom pjevajući: "Koga nazvati kad vam prsne vjetrombran?" Sjetila se da je iz nekog izvora napunila bocu od vode i bocu Surgea. Sjećala se kako se spotaknula o korijen i pala u podnožje neke vlažne male strmine gdje je raslo najljepše cvijeće koje je vidjela—voštano bijelo i aromatično, ljupko poput zvončića. Jasno se sjećala da je naišla na bezglavo tijelo lisice; za razliku od vojske ubijenih jelena koja je visjela s drveća, ovo truplo nije nestalo kad je zatvorila oči i nabrojila do dvadeset. Bila je prilično sigurna da je vidjela vranu kako naglavačke visi s neke grane i grakće na nju, i premda je to vjerojatno bilo nemoguće, to je sjećanje imalo svojstvo koje mnoga druga (primjerice, ono na crni helikopter) nisu imala: gustoću i jasnoću. Sjećala se da je pecala kapuljačom u potoku u kojem je kasnije vidjela ono dugo potopljeno lice. Nije bilo pastrva, ali je uspjela uhvatiti nekoliko punoglavaca. Pojela ih je čitave, pazeći da su prije toga uginuli. Progonila ju je pomisao da bi mogli oživjeti u njezinu želucu i tamo se prometnuti u žabe.

Bila je bolesna, u tome se nije prevarila, ali joj se tijelo sa začudnom žilavošću borilo s infekcijom u grlu, prsima i sinusima. Satima bi osjećala groznicu, jedva bila pri sebi. Svjetlost, čak i kad je bila mutna i filtrirana kroz gusti pokrov krošanja, smetala joj je za oči. Razgovarala je non-stop—uglavnom s Tomom Gordonom, ali i sa svojom majkom, bratom, ocem, Pepsi, i svim nastavnicima koji su joj ikad predavali, sve do gospođe Garmond iz vrtića. Probudila bi samu sebe po noći, drhteći od groznice i kašljući tako jako da se bojala da će nešto u njoj prsnuti. Ali onda, umjesto da joj se stanje pogorša, groznica bi ili oslabjela ili sasvim nestala, a glavobolje koje bi je pratile prestale bi. Jednu je noć (bio je četvrtak, premda to ona nije znala) prespavala a da se nije budila i probudila se gotovo svježja. Ako je

te noći kašljala, nije kašljala tako jako da bi je to probudilo. Na lijevoj podlaktici dobila je osip od otrovnog bršljana, ali Trisha je znala o čemu je riječ pa ga premaže blatom. Nije se proširio.

Najjasnije se sjećala toga kako je ležala ispod hrpe granja i slušala Red Soxe dok su zvijezde hladno žarile iznad njezine glave. Dobili su dvije od tri utakmice u Oaklandu, a Tom Gordon je osigurao obje pobjede. Mo Vaughn postigao je dva home runa, a Troy O'Leary (po Trishinoj skromnoj procjeni jedan jako zgodan igrač bejzbola) jedan. Utakmice su stizale do nje preko WEEL-ja, pa premda je signal svake večeri bio sve lošiji, baterije su se dobro držale. Sjećala se kako je pomislila da će, izvuče li se iz ovoga, morati napisati pismo zahvale Energizer zeki. Ona je sa svoje strane učinila sve da štedi baterije jer bi radio isključila kad bi je shrvaio san. Nijedanput, čak ni u petak navečer, kad su je razdirale zimice i vrućice i vodnjikava stolica, nije zaspala s upaljenim radiom. Radio joj je bio žila kucavica, a utakmice pojas za spašavanje. Da nije bilo njih da im se raduje, činilo joj se da bi naprosto digla ruke od svega.

Curica koja je zašla u šumu (gotovo desetogodišnjakinja i velika za svoje godine) imala je četrdeset četiri kilograma. Curica koja se sedam dana potom uspenjala poluslijepa uz borovima obrastao obronak na čistinu nije imala više od trideset i pet. Lice joj je bilo otečeno od ugriza komaraca, a s lijeve strane usta procvala joj je velika groznica. Ruke su joj bile štapići. Stalno je nesvjesno potezala pasicu svojih širokih traperica. Mumljala je u bradu pjesmicu: "Put your arms around me... cuz I gotta get next to you", a izgledala kao jedna od najmlađih ovisnica o heroinu na svijetu. Bila je domišljata, imala sreće s vremenom (umjerene temperature, nije bilo kiše od onog dana kad se izgubila), a otkrila je duboke i potpuno neočekivane rezerve snage u sebi. No sad su te rezerve bile gotovo iscrpljene, i nekim dijelom svog iznurenog uma Trisha je to znala. Djevojčica koja je polako vijugala preko čistine na vrhu obronka bila je gotovo dokrajčena.

U svijetu koji je napustila, nastavljala se površna potraga, jer je većina ljudi koji su je tražili sad pretpostavljala da je mrtva. Njezini su roditelji počeli razgovarati, pipkavo i još s nevjericom, o tome bi li trebali organizirati posljednji oproštaj ili čekati da se pronađe tijelo. A ako odluče čekati, koliko? Katkad se tijela izgubljenih ljudi nikad ne nađu. Pete je malo govorio, postao je mučaljiv i prazna pogleda. Odnio je Moanu Bananu u svoju sobu i posjeo u kut gdje je mogla gledati prema njegovu krevetu. Kad je primijetio da njegova majka gleda u lutku, on reče: "Da je nisi taknula. Da se nisi usudila."

U tom svijetu svjetla, automobila i asfaltiranih cesta, ona je bila mrtva. A u ovome svijetu—ovome koji postoji kad se skrene s puta, onaj u kojem vrane kadšto vise naglavačke s grana—ona je bila na rubu smrti. Ali se i dalje taljigala. (Ovo je bio tatin izraz.) Katkad bi odvrudala malo s puta prema zapadu ili istoku, ali ne često i ne daleko. Njezina sposobnost da se kreće pravocrtno bila je zapanjujuća gotovo koliko i odbijanje njezina tijela da potpuno podlegne infekcijama u prsima i grlu. No ne i toliko korisna, jer ju je put polako ali sigurno vodio od većih nakupina gradova i sela, a sve dublje u cilindar New Hampshirea.

Onaj stvor iz šume, što god to bilo, pravio joj je društvo. Premda je otpisala puno toga što je osjećala i mislila da je vidjela, nikad nije posumnjala u svoj osjećaj onoga što je osinji svećenik nazvao Bogom Izgubljenih; nikad nije kandžama izrezbarena stabla (ili lisicu bez glave, kad smo već kod toga) pripisala haluciniranju. Kad bi tog stvora osjetila (ili ga čula—nekoliko je puta čula pucketanje grančica u šumi kad bi stvor držao korak s njom, a dvaput je

čula njegov tihi neljudski roktaj), nikad nije posumnjala u njegovu nazočnost. Kad bi osjećaja nestalo, nikad ne bi sumnjala da je stvor zaista otišao. Ona i on sad su bili nerazdvojno povezani; a takvima će ostati dok ona ne umre. Trisha nije mislila da će izdržati još dugo. "Iza ugla", rekla bi njezina majka, samo što u šumi nije bilo uglova. Kukaca, močvara i neočekivanih visokih stijena da, ali ne uglova. Nije pošteno što će umrijeti nakon što se tako uporno borila da ostane živa, ali ta nepravda nije ju više toliko žestila. Za srdžbu je potrebna energija. Vitalnost. Trishi je ponestajalo i jednog i drugog.

Na sredini ove nove čistine, koja se nije razlikovala od desetak drugih preko kojih je prešla, ona počne kašljati. Zaboli je duboko u prsima, kao da unutra ima veliku kuku. Trisha se presavine i uhvati za stršeci panj. Kašljala je sve dok joj suze nisu navrle na oči a pogled joj se zamutio. Kad je kašalj najzad oslabio pa prestao, ona isprva ostane tako presavinuta, čekajući da joj srce uspori svoje zastrašujuće bubnjanje, te da oni veliki crni leptiri ispred njezinih očiju sklope krila i vrata se odakle su došli. Dobro da joj se pri ruci našao ovaj panj da se za njega uhvati ili bi jamačno pala.

Svrne pogled na panj a misli joj se naglo rasplinu. Prva koja se vratila bila je Ne vidim ono što mislim da vidim. Još jedan privid, još jedna halucinacija. Ona zatvori oči i odbroji do dvadeset. Kad ih je otvorila, crnih leptira nije bilo, ali je ostalo bilo isto. Panj nije bio panj, nego stup. A na vrhu, učvršćena zavrtnjem u sivo i spužvasto staro drvo, nalazila se hrđavo crvena alka.

Trisha je zgrabi i osjeti njezinu žudenu konkretnost. Pusti je i pogleda u mrlje hrđe na svojim prstima. Ponovno je uhvati, zanjžiše lijevo-desno. Preplavi je onaj osjećaj deja vua kao i kad je načinila puni krug, samo što je sad bio jači i nekako povezan s Tomom Gordonom. Što...?

"Sanjala si", reče Tom. Stajao je pedesetak metara od nje ruku prekrivenih na prsima, stražnjicom naslonjen na javor, odjeven u svoju sivu putnu trenirku. "Sanjala si da smo došli na ovo mjesto."

"Zaista?"

"Naravno, zar se ne sjećaš? Bilo je to one večeri kad su Red Sox imali slobodnu večer. Onu večer kad si slušala Walta."

"Walt...?" To joj je ime bilo tek mutno poznato, a njegovo značenje potpuno isparilo.

"Walt iz Framinghama. El Blento s mobitela."

Ona se počne prisjećati. "A onda su zvijezde počele padati."

Tom kimne glavom.

Trisha polako obiđe oko stupa, ne skidajući ruke s alke. Pomnjivo osmotri okolinu i shvati da se uopće ne nalazi na čistini. Bilo je previše trave—visoke zelene trave kakvu se može vidjeti na poljima ili livadama. Ovo je bila livada, odnosno nekoć bila. Zanemari li breze i grmlje i dopusti li si da očima upije cijeli prostor, ne može ga se zabunom proglasiti ni za što drugo. Bila je to livada. A ljudi oblikuju livade, baš kao što ljudi zabijaju stupove u zemlju, stupove s alkama.

Trisha klekne na koljeno i prijeđe rukom gore-dolje po stupu— lagano, pazeći na špranje. Pipajući oko njega, ona otkrije dvije rupe i iskrivljeni komad starog metala. Pipajući potraži u travi, isprva ništa ne nađe, pa prekopa dublje u žilavom grmlju. Tamo, zapleteno u staro sijeno i mačji repak, ona nađe nešto drugo. Trisha se morala poslužiti objema rukama da to iščupa. Ispostavi se da je to bila prastara zahrđala šarka. Podigne je prema suncu. Zraka sunca tanka poput olovke padne kroz jednu od rupica na njoj i uperi sjajnu točkicu svjetlosti na Trishin obraz.

"Tom", dahne ona. Pogleda prema mjestu na kojem je bio stajao prekrivenih ruku, naslonjen na javor, misleći da ga ponovno neće biti. Ali je bio tamo, pa premda se nije smiješio, učini joj se da je ugledala zametak smiješka oko njegovih očiju i usta. "Tom, pogledaj!" Ona podigne šarku.

"Bila su to vrata", reče Tom.

"Vrata!" ponovi ona ushićeno. "Vrata!" Drugim riječima, nešto izrađeno ljudskom rukom. Rukom ljudi iz čarobnog svijeta svjetala i kućanskih aparata i spreja protiv komaraca.

"Ovo ti je posljednja prilika, znaš."

"Molim?" Ona ga pogleda sa strepnjom.

"Ovo su posljednji inninzi. Nemoj pogriješiti, Trisha."

"Tom, ti—"

Ali tamo više nije bilo nikog. Tom je otišao. Ne može se reći da je vidjela kad je iščeznuo, jer Tom tamo nikad i nije bio, osim u njezinoj mašti.

U čemu je tajna umijeća očuvanja rezultata? upitala ga je, nije se mogla točno prisjetiti kad.

Pokazati da si ti bolji, rekao joj je Tom, vjerojatno reciklirajući neke komentare koje je s pola uha čula u sportskim emisijama ili možda u nekom intervjuu poslije utakmice koje je gledala s ocem, kad bi je on rukom obgrlio oko ramena a ona naslonila glavu na njega. A najbolje je to odmah učiniti.

Tvoja posljednja šansa. Posljednji inninzi. Nemoj pogriješiti.

Kako mogu pogriješiti kad čak i ne znam što radim?

Na to nije bilo odgovora, pa Trisha još jednom obiđe stup držeći pritom ruku na alci, polako i graciozno poput Saksonke u nekom drevnom udvaračkom obredu oko Maypolea. Šuma koja je zatvarala zaraslu livadu vrtjela joj se pred očima kao na vrtuljku na plaži Revere ili Old Orchardu. Nije se razlikovala od kilometara šuma kroz koje je već prošla, pa kojim putem da krene? Koji je ispravan put? Ta ovo je stup, ali ne i putokaz.

"Stup, ali ne i putokaz", šapne ona, ubrzavši sad malo korak. "Kako nešto doznati od njega kad je to stup a ne putokaz? Kako bi glupača kao ja..."

Tad se nečeg sjeti i ponovno klekne. Udari o kamen goljenicom, iz koje počne krvariti, no to jedva bude primijećeno. Možda to i jest putokaz. Možda jest.

Jer je to bio stup od drvenog kolnog ulaza.

Trisha ponovno nađe one rupe u stupu, one u kojima više nije bilo šarki. Namjesti se tako da je stopala položila na te rupe, pa na sve četiri polako otpuže u ravnoj crti od stupa. Jedno koljeno naprijed... pa drugo... pa prvo—

"Au!" zavapi ona i trgne ruku iz trave. Ovo je zaboljelo jače nego kad si je ogulila kožu. Pogleda u dlan i ugleda kapljice krvi kako se cijede kroz skorenu prljavštinu. Trisha se nagne naprijed na podlakticama, odgurne travu u stranu. Znala je što ju je ubolo u ruku, ali je svejedno to željela vidjeti.

Bila je to neravna škrba drugog stupa drvenog kolnog ulaza, slomljenog otprilike trideset centimetara od zemlje, i zaista je imala puno sreće da se nije povrijedila više no što jest; dva ivera koja su stršala iz stupa bila su duga dobrih osam centimetara i izgledala oštra poput igala. Malo iza batrljka, ukopan u bijelu i žilavu staru travu ispod sloja ovolipanjskog nasrtljivog novog zelenila, ležao je ostatak stupa.

Posljednja šansa. Posljednji inninzi.

"Aha, a možda netko previše očekuje od jedne klinke", reče ona. Skine ruksak s leđa, otvori ga, izvuče ostatke kabanice i otrgne jednu ritu. Sveže čvor oko batrljka slomljenog stupa, nervozno pritom kašljući. Znoj joj se slijevao niz lice. Mušice pristignu da ga popiju; neke su se utopile; Trisha nije primijetila.

Ustane, vrati ruksak na leđa, i stane između ostatka uspravnog stupa i plave plastične vrpce koja je označavala onaj oboreni.

"Tamo je bio ulaz", reče ona. "Točno tamo." Pogleda ravno preda se, prema sjeverozapadu. A onda se okrene za sto osamdeset stupnjeva i zagleda se prema jugoistoku. "Ne znam zašto bi netko ovdje stavio ulaz, ali znam da se nitko ne bi s time mučio da ne postoji cesta ili puteljak ili jahačka staza ili nešto slično. Želim..." Glas joj zadrhti na rubu suza. Ona stane, proguta suze pa ponovno krene. "Želim naći stazu. Bilo kakvu. Gdje je? Pomozi mi, Tom."

Broj 36 ne odgovori. Šojka je prekori i nešto se pomakne u šumi (ne stvor, samo neka životinja, možda jelen—nagledala se jelena u posljednja tri-četiri dana), no to je bilo sve. Ispred nje, i posvuda oko nje, nalazila se livada tako stara da, ne pogledate li pažljivije, sad izgleda samo kao još jedna šumska čistina. Iza nje, ona ugleda još šuma, još kolopleta drveća kojima nije znala nazive. Ali ne ugleda nikakvu stazu.

Znaš, ovo ti je posljednja šansa.

Trisha se okrene, krene na sjeverozapad preko otvorenog prostora prema šumi, pa se okrene da provjeri hoda li ravno. Hodala je, pa ponovno pogleda naprijed. Grane su se micale na laganom povjetarcu i posvuda bacale varljive svjetlosne šare, gotovo stvarajući efekt disko-kugle. Ugleda staro srušeno deblo i ode do njega, provuče se između zbijenih stabala i sagne ispod izluđujuće isprepletenih grana u nadi... ali je to bio panj, samo panj, a ne još jedan stup. Pogleda dalje, ali ne ugleda ništa. Uzlupala srca, daha koji joj je dolazio u tjeskobnim, sluzavim soptajima, Trisha se probije natrag do čistine i vrati do mjesta gdje se nekad nalazio kolni ulaz. Ovaj se put okrene prema jugoistoku i polako krene prema rubu šume.

"Krećemo," beziznimno bi rekao Troop, "ovo su posljednji inninzi i Red Soxima su potrebni bodovi."

Šuma. I samo šuma. Čak ni trag divljači—barem ne koliko je Trisha mogla vidjeti—a kamoli puteljak. Ona ode malo dalje, još pokušavajući ne zaplakati, znajući da uskoro neće uspjeti zadržati suze. Zašto vjetar mora puhati? Kako nešto vidjeti kad se ovi brabonjci od sunčevih pjega vrtlože na sve strane? Kao da si u planetariju ili nečem sličnom.

"Što je to?" Tom upita iza njezinih leđa.

"Što?" Nije se ni pokušala okrenuti. Tomova pojavljivanja više joj nisu izgledala posebno nadnaravna. "Ništa ne vidim."

"Tebi slijeva. Samo malo." Njegov prst, pokazuje preko njezina ramena.

"Toje samo stari panj", reče ona. Ali je li bio? Ili se samo bojala povjerovati da je to—

"Mislim da nije tako", reče Broj 36. Naravno, on je imao oči bejzbolaša. "Curo, mislim da je ono još jedan stup."

Trisha se probije do njega (a zaista se probijala; drveće je ovdje bilo izluđujuće zbijeno, grmlje neprohodno, tlo nastro i nepouzdan) i da—to je bio još jedan stup. S njegove su se unutarnje strane nizali zahrđali pupoljci bodljikave žice poput oštarih malih leptir--kravata.

Trisha je stajala jedne ruke položene na njegov vremenom izgrizeni vrh pa se zagleda dublje u suncem istočkanu, varljivu šumu. Mutno se sjećala kako je jednog kišnog dana sjedila u svojoj sobi i crtala nešto u bojanci koju joj je mama kupila. U njoj je bila slika, nevjerojatno krcata slika, na kojoj ste morali naći deset skrivenih predmeta: lulu, klauna, dijamantni prsten, i slično.

Sad je trebala naći stazu. Molim te Bože daj da nađem stazu, pomisli ona i zatvori oči. Molitvu je uputila Bogu Toma Gordona, a ne očevu Podčujnom. Sad nije bila u Maldenu, ni u Sanfordu, i trebao joj je Bog koji je zaista tu, neki u kojeg možeš uprijeti prstom kad se—ako—spasiš od poraza. Molim te Bože, molim te. Pomozi mi u posljednjim inninzima.

Raširi oči najviše što je mogla i pogleda ali ništa ne ugleda. Prođe pet sekundi, petnaest sekundi, pa trideset. Iznenada razabere. Nije imala pojma što točno vidi—vjerojatno tek vektor gdje je bilo manje drveća i malo više jasne svjetlosti, vjerojatno samo sugestivnu šaru sjena koje sve pokazuju u istom smjeru—ali je znala što je to: posljednji ostaci staze.

Neću skrenuti s nje ukoliko ne budem o njoj previše razmišljala, reče si Trisha i krene. Stigne do još jednog stupa, nagnutog pod ostrim kutom; još jedna zima mraza i leda, još jedno toplo proljeće i stup će podleći i progutat će ga trava narednog ljeta. Budem li previše o njoj razmišljala ili napeto gledala, izgubit ću je iz vida.

Imajući to na umu, Trisha počne slijediti onih nekoliko stupova preostalih od onih koje je 1905. godine zabio farmer po imenu Elias McCorkle, a koji su označavali stazu za izvlačenje trupaca koju je utro kao mladić, prije no što ga je piće uništilo a on izgubio ambiciju. Trisha je hodala širom otvorenih očiju, ne zastajkujući ni trenutka (to bi omogućilo njezinim mislima da joj se uvuku u mozak i vjerojatno je iznevjere). Kadšto bi naišla na komad staze gdje nije bilo stupova, ali se nije zaustavljala da pretraži gusto grmlje i nađe njihove ostatke; dopuštala je da je vode svjetlost, igra sjena, i njezin vlastiti instinkt. Hodala je tako nepokolebljivo ostatak

dana, vijugala kroz guste grozdove drveća i visoko šipražje trnjaka, pogleda uvijek uprtog u jedva vidljiv trag staze. Hodala je tako dobrih sedam sati, i baš kad je pomislila da će ponovno spavati ispod svoje kabanice, skutrena da bi najgore kukce držala na odstojanju, stigne do ruba još jedne čistine. Tri stupa, koji su se pijano naginjali na sve strane, grabili su prema sredini. Ostaci drugog kolnog ulaza još su visjeli s posljednjeg od tih stupova, uglavnom na debelom suku trave oko dvije najniže letve. Iza njega, nekoliko jedva primjetnih brazdi obraslih u travu i tratinčice vodilo je prema jugu i ponovno zavijalo u šumu. Bila je to stara šumska cesta.

Trisha polako prođe pokraj ulaza do mjesta gdje je cesta počinjala (ili završavala; ovisno, pretpostavi ona, o tome na koju si stranu okrenut). Ona na trenutak zastane, pa se spusti na koljena i na sve četiri počne puzati niz jedan od utora. Pritom se ponovno rasplače. Otpuže preko travnate središnje izbočine, dopustivši da je visoka trava zagolica po donjem dijelu brade, pa krene niz drugu brazdu, još na sve četiri. Puzala je poput slijepca, pritom kroz suze klikćući:

"Cesta! Ovo je cesta! Našla sam cestu! Hvala ti, Bože! Hvala ti. Bože! Hvala ti za ovu cestu!"

Naposlijetku se zaustavi, skine ruksak i legne u jedan od utora. Ovo su načinili kotači, pomisli ona i nasmije se kroz suze. Nakon nekog vremena, ona se prevrne na leđa i pogleda u nebo.

Osmi čin

Poslije nekoliko minuta, Trisha ustane. Hodala je niz cestu još sat vremena, sve dok se suton nije zgusnuo oko nje. Na zapadu, prvi put nakon onog dana kad se izgubila, začuje brundanje grmljavine. Treba se zavući ispod najgušćeg grozda drveća koji može naći. Svejedno, bude li kiša dovoljno jaka, ipak će pokisnuti. U svom sadašnjem raspoloženju, Trishi je bilo gotovo svejedno.

Ona stane između onih starih brazdi od kotača i počne skidati ruksak s leđa, kad spazi nešto ispred sebe u tami. Nešto iz svijeta ljudi; nešto uglato. Ona ponovno namjesti remenje ruksaka i oprezno krene prema desnoj strani ceste, škiljeći poput osobe koja je postala kratkovidna, ali je odveć tašta da bi nosila naočale. Na zapadu, grmljavina zabruna glasnije.

Bio je to kamion, odnosno njegova kabina, koja se propinjala iz isprepletenog šipražja. Poklopac motora bio je dug i gotovo zakopan u šumi bršljana. Jedna polovica poklopca bila je podignuta, i Trisha shvati da ispod njega nema motora; na njegovu je mjestu izrasla paprat. Kabina je bila crvena od hrđe, naherena u stranu. Vjetrobranskog stakla odavno već nije bilo, ali je još bilo sjedišta. Veći je dio presvlake istrunuo ili su je izgrizle male životinje.

Ponovno grmljavina, no ovaj put ona ugleda drhtaj munje u oblacima koji su brzo pristizali i gutali prve zvijezde.

Trisha odlomi granu, gurne je kroz otvoreni prostor gdje se nekad nalazio izbijeni vjetrobran i ispraši oblogu sjedišta najzdušnije što je mogla. Količina prašine koja se podigla bila je zapanjujuća— pokuljala je kroz vjetrobranske i prozorske rupe poput maglice. Još je

začudnija bila bujica vjeverica koja je izbila iz podnih dasaka i cičeći šmugnula kroz stražnji prozor romboidnog oblika.

"Napustite brod!" vikne Trisha. "Udarili smo u santu! Žene i vjeverice imaju pr—" Ona udahne puna pluća prašine. Napad kašlja koji je ovo izazvalo razdirao ju je i ona se svali na zemlju s onim mlatilom u krilu, hvatajući čisti zrak, napola u nesvjestici. Odluči da ipak neće prenoćiti u kabini kamiona. Nije se bojala šačice zaostalih vjeverica, pa čak ni zmija (da je tu bilo nastanjenih zmija, vjeverice bi se vjerojatno odavno iselile), ali nije željela provesti osam sati udišući prašinu i poplavjeti od kašlja. Bilo bi izvrsno ponovno spavati ispod pravog krova, ali je cijena bila previsoka.

Trisha se probije kroz grmlje pokraj kabine kamiona pa zađe dublje u šumu. Sjedne ispod povelike smreke, pojede nekoliko bukvice, popije malo vode. Ponovno su joj se smanjivale zalihe jela i pića, ali je večeras bila preumorna da bi o tome brinula. Našla je cestu, samo to je važno. Staru i zapuštenu, doduše, ali koja bi je mogla nekamo odvesti. Naravno, mogla bi i presušiti kao što su presušili potoci, ali neće o tome sad razmišljati. Sad će si dopustiti da se nada da će je cesta odvesti tamo kamo je potoci nisu.

Ta je noć bila vruća i sparna, vlažni okrajak kratkog, ali kadšto žestokog ljeta Nove Engleske. Trisha raširi ovratnik svoje umrljane majice oko svog prljavog vrata, izbacila donju usnu i otpuše kosu s čela, pa ponovno namjesti kapu i legne na ruksak. Pomislila je da bi mogla iskopati svoj walkman, ali odluči da neće. Pokuša li večeras slušati prijenos utakmice sa zapadne obale, jamačno će zaspati i spiskati ono što je još ostalo od njezinih baterija.

Ona se nagne još više, pretvarajući ruksak u jastuk, osjetivši nešto što je bilo tako nepovratno iščeznulo da je njegov povratak bio ravan čudu: jednostavno zadovoljstvo. "Hvala ti Bože", reče ona. Nakon tri minute već je spavala.

Probudila se možda dva sata kasnije, kad su se prve hladne kapi proloma oblaka probile kroz šumski čipkasti pokrov i prizemljile na njezinu licu. A onda grom rascijepi svijet i ona se uspravi, naglo udahnuvši. Stabla su škripala i stenjala na jakom, gotovo olujnom vjetru, a iznenadna munja osvijetli ih u neugodno blještavom kontrastu novinske fotografije.

Trisha teturajući ustane, makne kosu iz očiju a onda se skutri na novi udar groma... samo što je to više bio pucanj biča nego udar. Prolom oblaka našao joj se gotovo točno iznad glave. Uskoro će biti mokra do kože, bez obzira na drveće. Ona zgrabi ruksak i odglavinja natrag prema crnom, nakošenom obrisu kamionske kabine. Načini tri koraka pa stane. Sopćući je uvlačila vlažan zrak i izbacivala ga kašljem, jedva osjećajući lišće i grančice koje su je šibale po vratu i rukama u naletima vjetra. Negdje u šumi sruši se drvo uz cijepajući, raskoljujući prasak.

Stvor je ovdje, i to jako blizu.

Vjetar promijeni smjer i poprska joj cijelo lice kišom, i ona sad osjeti stvorov miris—neki trpki vonj koji je podsjeti na kaveze u zoološkom vrtu. Samo što ovaj stvor ovdje nije bio u kavezu.

Trisha ponovno krene prema kabini, držeći jednu ruku podignutu ispred lica da bi se obranila od šibajućih grana, a drugom čvrsto poklopi svoju kapu Red Soxa da bi je zadržala na glavi. Trnje joj je deralo gležnjeve i goljenice, a kad je izašla iz zaklona šume na rub svoje ceste (tako ju je doživljavala, kao svoju cestu), istog trenutka prokisne do gole kože.

Kad je stigla do vozačkih vrata kabine koja su visjela otvorena s povijušama isprepletenima kroz njihovu prozorsku duplju, ponovno sijevne munja i oboji cijeli svijet u ljubičasto. U njezinu bljesku Trisha ugleda kako na drugoj strani ceste stoji nešto zgurenih ramena, nešto crnih očiju i velikih načuljenih ušiju poput rogova. Vjerojatno i jesu bili rogovi. Nije to bilo ljudsko stvorenje; a nije joj se činilo ni životinjom. Bio je to bog. Njezin bog, osinji bog, stoji tamo na kiši.

"NE!" vrisne ona, i baci se u kamion, zaboravivši na prašnjavi oblak koji se podigao oko nje te na gnjili, prastari miris presvlaka. "NE, ODLAZI! ODLAZI IOSTA VI ME NA MIRU!"

Odgovori joj grom. A odgovori joj i kiša, bubnjajući po zahrđalom krovu kabine. Trisha sakrije lice u ruke i prevrne se na bok. Kašljala je i drhturila. Još je čekala da stvor dođe po nju kad je ponovno zaspala.

Spavala je dubokim snom i—koliko se ona sjećala—nije sanjala. Kad se probudila, zatekla je punu dnevnu svjetlost. Bilo je vruće i sunčano, a drveće naizgled zelenije no dan prije, trava bujnija, ptice spokojnije sretne živžikaju u dubinama šume. Voda je šuškala i kapala s lišća i grana; kad je Trisha podigla glavu i pogledala kroz nahereni pravokutnik bez prozora gdje se nekad nalazio vjetrobrian starog kamiona, prvo što je ugledala bilo je sunce koje bliješti na površini lokvice u jednom od jaraka na cesti. Taj je odsjaj bio tako jak da je rukama zaklonila oči i zaškiljila. Odbljesak joj se zadržao pred očima čak i kad onog odsjaja više nije bilo: odraz neba, najprije plav, a potom blijedeći zelen.

Kabina ju je sačuvala suhom usprkos tome što nije bilo stakla. Na podu oko drevnih kontrolnih papučica nalazila se lokvica, i lijeva joj se ruka smočila, ali je to bilo otprilike sve. Ako je i zakašljala u snu, to nije bilo dovoljno jako da je probudi. Grlo joj je bilo pomalo ranjavo, a sinusi začepljeni, ali bi se stanje moglo poboljšati nakon što se izvuče iz te proklete prašine.

Stvor je bio ovdje sinoć. Vidjela si ga.

Je li? Je li zaista?

Došao je po tebe, namjeravao te uzeti. A onda si se uzverala u kabinu pa se ipak predomislio. Ne znam zašto, ali se tako dogodilo.

No možda i nije. Možda je cijela stvar bila samo neka vrsta sna kakav se može usniti u polusnu, na granici jave i sna. Nešto izazvano buđenjem u oluju koja bjesni, munje sijevaju a vjetar zavija. U takvoj situaciji, svakome se može svašta pričiniti.

Trisha uhvati ruksak za jedan iskrzani remen i natraške se migoljeći izvuče kroz rupu suvozačkih vrata, podigavši još prašine koju je pokušala ne udahnuti. Kad se izvukla, odmakne se (još mokra, hrđavocrvena površina kabine potamnijela je u boju šljive) i počne vraćati ruksak na leđa. A onda stane. Dan je bio sunčan i topao, kiša je prestala, i čeka je cesta... ali se odjednom osjeti starom, umornom i iznurenom. Ljudima se može svašta pričiniti kad se naglo probude, osobito kad se probude usred proloma oblaka. Naravno da može. Ah ono što je sad vidjela nije joj se pričinjavalo.

Dok je spavala, nešto je iskopalo krug u lišću, iglicama i korovu koji su okruživali napuštenu kabinu. Taj se krug jasno razabirao na jutarnjoj svjetlosti—krivulja vlažne crne zemlje u zelenilu. Grmlje i nisko drveće koje se našlo na putu bilo je iščupano s korijenjem i

rastrgano bačeno u stranu. Bog Izgubljenih došao je i nacrtao krug oko nje kao da kaže, Prste k sebi—ona je moja, moje vlasništvo.

Deveti unuŋg bacaju domaćini

Trisha je cijelu nedjelju hodala tako da joj je nisko, magličasto nebo pritiskalo tjeme. Ujutro se mokra šuma cijedila, ali se do poslijepodneva već osušila. Vrućina je bila silna. Trisha se još radovala zbog ceste, ali je sad poželjela i malo hlada. Ponovno kao da je imala temperaturu i bila ne samo umorna nego sasvim iscrpljena. Stvor je motri; slijedi je kroz šumu i motri. Taj je osjećaj ovaj put nije napuštao jer je ni stvor nije ostavljao. Bio je u šumi njoj zdesna. Nekoliko joj se puta učinilo da ga je vidjela, ali je to vjerojatno bilo samo sunce koje je treperilo kroz grane drveća. Nije ga željela vidjeti; vidjela je sve što je željela u onom jednom sinočnjem bljesku munje. Njegovo krzno, goleme načuljene uši, njegovu tjelesinu.

A i oči. Te crne oči, velike i neljudske. Staklene, ali se u njima zrcali svijest. Svjestan je nje.

Neće otići dok se ne uvjeri da neću uspjeti izaći, pomisli ona umorno. Neće dopustiti da se to dogodi. Neće mi dopustiti da mu umaknem.

Uskoro poslije podneva ona shvati da lokve u jarugama na cesti presušuju pa obnovi zalihu vode dok je mogla. Vodu je kroz svoju kapu procijedila u kapuljaču kabanice, pa je onda ulila u plastične boce. Voda je još izgledala mutno i prljavo, ali takve je stvari više nisu jako brinule. Da je šumska voda može ubiti, vjerojatno bi bila umrla kad joj je prvi put od nje pozlilo. No ono što ju jest brinulo, bio je nedostatak hrane. Nakon što je napunila boce vodom pojela je gotovo do posljednje bukvice i bobice; sutra ujutro čeprkat će po dnu ruksaka, kao što je onomad rovala da dohvati ostatke čipsa. Možda će naći još hrane uz cestu, ali se nije puno nadala.

Cesti nikad kraja. Ponekad bi joj obrisi postali mutni, a ponekad bi se izoštrili na nekoliko stotina metara. Neko je vrijeme na izbočini između utora bilo grmlja. Trishi se učini da su to kupine—izgledale su kao grmovi s kojih su ona i njezina mama brale pune kape svježih slatkih kupina u sanfordskim mini-šumama, ali je bilo mjesec dana prerano za kupine. A vidjela je i gljive, ali nije imala dovoljno povjerenja ni u jedne da bi ih jela. Nisu spadale u majčinu domenu, a nisu o njima ni učili u školi. U školi su učili o kozama i o tome da ne ulaze u auto nepoznatim ljudima (jer nekim nepoznatim ljudima nisu sve koze na broju), ali ne i o gljivama. Jedino u što je bila sigurna bilo je da se umre—i to u užasnim mukama—pojede li se pogrešna vrsta gljiva. Proći pokraj njih i nije bila velika žrtva. Sad je imala slabu volju za jelom, a i grlo ju je boljelo.

Oko četiri poslije podne spotakne se o panj, padne na bok, pokuša ustati, ali shvati da ne može. Noge su joj klecale i bile mlitave kao da su od tijesta. Skine ruksak (zapanjujuće se dugo hrvala s njim) i najzad ga se oslobodi. Pojede sve osim posljednje dvije-tri bukvice i gotovo se uguši posljednjom koju je strpala u usta. Izborila se za nju istežući vrat poput nekog ptića i pohlepno gutajući. Pogurne je niz grlo (barem zasad) gutljajem tople, pjeskovite vode.

"Vrijeme za Red Soxe", promrmlja ona i iščupa walkman. Sumnjala je da će uspjeti uhvatiti signal, ali nije zгореga pokušati. Na zapadnoj obali sad je oko jedan sat, dakle igra se po danu, i utakmica upravo počinje.

Na FM valu nije bilo ničег, čak ni blijedog šuma glazbe. Na AM valu nađe čovjeka koji je brzo ćeretao na francuskom (i pritom hiho-tao, što je smetalo), a onda, negdje oko 1600, u samom dnu skale— čudo: jedva ćujan, ali ćujan, glas Joea Castiglionea.

"Dakle, Valentin trči s druge baze", reče on. "Bacanje pri omjeru tri jedan... i Garciparra udara dugu visoku loptu duboko kroz sredinu! Lopta odlazi daleko... odlazi IZVAN! Vodstvo za Red Soxe, dva nula!"

"Tako valja, Nomar, pravi si", reče Trisha promuklim, hrapavim glasom koji je jedva prepoznala kao svoj, i stisnutom šakom slabašno zalomi prema nebu. O'Leary bude izbaćen iz igre, i inning završi.

"Koga nazvati kad PRsne VJEtrobran?" zapjevaju glasovi iz dalekog svijeta, onoga u kojem staza ima posvuda, a svi bogovi potežu konce iza kulisa.

"1-800", zausti Trisha. "54..."

Ona usne prije no što je uspjela dovršiti. Kako je tonula sve dublje u san, klizila je sve više udesno. Povremeno bi zakašljala, dubokim i vlažnim kašljem. U petom inningu, nešto je prišlo rubu šume i zagledalo se u nju. Muhe i mušice oblikovale su oblak oko amorfniх obrisa njegova lica. U prividnom sjaju njegovih očiju zrcalila se cjelokupna velika ilustrirana povijest ničega. Stajao je tamo neko vrijeme. Naposljetku je pokazao u nju rukom s kandžama poput britvica—ona je moja, ona je moje vlasništvo—pa ponovno uzmaknuo u šumu.

Deveti inning: bacaju gosti

U nekom trenutku tijekom utakmice, Trishi se učini da se nakratko, bunovno probudila. Jerry Trupiano je najavlјivao—odnosno zvučao je kao Troop, ali je govorio da momčad Nemani iz Seattlea ima popunjene tri baze i da Gordon pokušava privesti utakmicu kraju. "Taj stvor kod četvrte baze je ubojit", reče Troop, "i Gordon prvi put ove godine izgleda uplašeno. Gdje je Bog kad ti treba, Joe?"

"Denviz", reče Joe Castiglione. "Prave size lije."

To je jamačno bio san, morao je biti—onaj koji se možda, a možda i nije, pomiješao s ulomčićem stvarnosti. Jedino što je Trisha pouzdano znala bilo je da je sunce gotovo zašlo kad se ponovno sasvim rasanila, da ju je tresla groznica, da bi je grlo gadno zaboljelo svaki put kad bi progutala slinu i da je radio zloslutno šutio.

"Zaspala si s upaljenim radiom, glupačo", reče ona svojim novim promuklim glasom. "Glupa glupačo." Ona pogleda u vrh kućišta walkmana, nadajući se da će ugledati crvenu žaruljicu, nadajući se da je slučajno pomaknula kazaljku kad je počela kliziti u stranu (probudila se glave naslonjene na rame i užasno bolnog vrata), ali je znala da nije tako. I dakako, crvena žaruljica nije svijetlila.

Ona se pokušava utješiti da baterije ionako ne bi potrajale puno duže, ali to nije pomoglo i ona ponovno zaplače. Spoznaja da je radio zgasnuo rastuži je silno. Kao da izgubiš posljednju prijateljicu. Sporim i škripavim kretnjama, ona pohrani radio natrag u ruksak, zakopča ga, i vrati ruksak na leđa. Bio je gotovo prazan, ali kao da je težio tonu. Kako je to moguće?

Na cesti sam, barem to, podsjeti se ona. Na cesti sam. Ali sad, dok je svjetlost još jednog dana curila s neba, kao da nije pomagalo čak ni to. Cesta, blesta, pomisli ona. Njezino postojanje kao da joj se zapravo rugalo, počelo joj nekako nalikovati na neiskorištenu priliku za vodstvo—kao kad je momčad samo korak do pobjede a onda nastane preokret. Što se nje tiče ta bi se glupa cesta mogla protezati kroz ove šume još tristo kilometara, a na kraju bi moglo biti ništa; samo još jedan busen žbunja ili još jedna ogavna baruština.

No ona svejedno ponovno krene, polako i umorno, pognute glave i tako obješenih ramena da su joj naramenice ruksaka stalno padale poput tankih naramenica prevelike bluze bez rukava. Ali ste kod bluze morali samo povući naramenice prema natrag. Kod ruksaka ste ih najprije morali uhvatiti pa podići.

Pola sata prije potpunog mraka, jedna od njih sklizne joj sasvim s ramena i ruksak se nakrivi. Trisha je načas pomišljala da bi mogla pustiti da ta glupa stvar padne i da nastavi hodati bez nje. Možda bi to i učinila da se u njemu nalazila samo posljednja pregršt gaulterija. Ali je u njemu bila i voda, a voda, premda puna pijeska, blažila joj je grlo. Ona odluči ovdje prenoćiti.

Klekne na izbočinu na sredini ceste, zbací ruksak s uzdahom olakšanja, pa legne položivši glavu na nj. Pogleda u crnu masu šume zdesna.

"Ti da nisi prilazio", reče ona najjasnije što je mogla. "Drži se dalje od mene ili ću nazvati 1-800 i pozvati diva. Jesi li me razumio?"

Nešto ju je čulo. Možda ju je razumjelo, a možda i nije, i ne odgovori, ali je bilo tamo. Osjećala je to. Još je pušta da sazrije? Hrani se njezinim strahom prije no što izađe da se njome nahrani? Ako je tako, igra je pred svršetkom. Ona je na izmaku straha. Odjednom joj dođe da ga ponovno zazove, da mu kaže da nije mislila to što je upravo rekla, da je umorna i da može doći po nju ako želi. Ali nije to učinila. Bojala se da bi je mogao uzeti za riječ.

Popije malo vode i pogleda u nebo. Sjeti se kako je Bork the Dork rekao da Bog Toma Gordona ne može ništa učiniti za nju, da on ima važnijeg posla. Trisha je sumnjala da je tome zaista tako... ali on nije ovdje, to je izvjesno. Možda nije bila toliko riječ o tome da ne može koliko da neće. Bork the Dork je također rekao: Moram priznati da je on poklonik sporta... ali ne nužno i navijač Red Soxa.

Trisha skine svoju kapu Red Soxa—sad zgužvanu, umrljanu znojem i komadićima šume—i prijeđe prstom po svijenom obodu. Njezina najbolja stvar. Otac je pribavio potpis Toma Gordona, poslao je kapu u Fenway Park uz popratno pismo u kojem je pisalo da je Tom najdraži igrač njegove kćeri, a Tom (ili njegov ovlaštenu predstavnik) poslao ju je natrag u frankiranoj i adresiranoj omotnici koju je njezin otac priložio, s autogramom preko šilta. Ta je kapa svejedno još bila njezina najbolja stvar. Osim malo zamucene vode, šake suhих bobica bez okusa, i njezine prljave odjeće, bila je to zapravo njezina jedina stvar. A sad

potpisa više nije bilo—kiša i njezine vlastite znojne ruke razmazale su ga u crnu sjenu. Ali je nekad tamo bio, a ona je još ovdje—barem zasad.

"Bože, ako već ne možeš biti navijač Red Soxa, budi barem štovatelj Toma Gordona", reče ona. "Možeš li barem toliko učiniti? Možeš li barem toliko biti?"

Cijele je noći tonula u polusan i budila se iz njega, drhteći. Zaspala bi pa se uz trzaj probudila, sigurna da je stvor s njom. Stvor— najzad je izašao iz šume i došao po nju. Obratio joj se Tom Gordon: a jednom i njezin otac. Stajao je iza nje, pitao je bi li pojela malo makarona, ali kad se okrenula tamo nije bilo nikog. Još je meteora sagorjelo na nebu, ali nije mogla pouzdano reći je li ih zaista vidjela ili samo sanjala. Jednom je izvadila walkman, nadajući se da su se baterije malo povratile—kadšto se to dogodi, ako im se pruži prilika za počinak—ali joj je onda pao iz ruke u visoku travu prije no što je uspjela provjeriti, a poslije ga više nije mogla naći bez obzira na to koliko prstima češljala kroz korov. Naposljetku je ruke vratila na ruksak i osjetila kako je remenje još čvrsto provučeno kroz kopče. Trisha zaključila da uopće i nije izvadila radio iz ruksaka, jer nikad ne bi u tami uspjela tako uredno ponovno zakopčati ruksak. Nekoliko puta othvala se napadima suhog kašlja koji bi je zaboljeli duboko kod ošita. U jednom se trenutku dovoljno pridigla da bi se popiškala, no ono što je izašlo iz nje bilo je dovoljno vruće da je zapeče pa se ugrizla za usnicu.

Noć je prošla onako kako uvijek prolaze noći sve dublje mučnine; vrijeme bi postalo podatno i razglavljeno. Kad su ptice najzad počele cvrkutati, a ona ugledala kako se blijeda svjetlost počinje cijediti kroz krošnje, Trisha je jedva mogla povjerovati da je to istina. Podigne ruke i pogleda u svoje prljave prste. Jedva je mogla povjerovati da je živa, ali se činilo da jest.

Ostala je tamo sve dok svjetlost nije toliko ojačala da je mogla vidjeti uvijek prisutni oblak kukaca oko svoje glave. A onda je polako ustala i pričekala da vidi hoće li je noge ponijeti ili pokleknuti i ponovno je prevaliti na zemlju.

Učine li to, puzat ću, pomisli ona, ali nije morala puzati, barem ne još; izdržale su je. Ona se sagne i provuče ruku ispod jednog remena ruksaka. Kad se ponovno uspravila, vrtoglavica joj zaurla u glavi, a zdrug onih crnokrilih leptira zakrili joj vid. Najzad oni izbljede i ona uspije vratiti ruksak na leđa.

A zatim je tu postojao još jedan problem—kojim je smjerom hodala? Više nije bila sasvim sigurna, a cesta joj je izgledala ista u oba smjera. Ona se odmakne od onog panja, pogledavajući nesigurno naprijed-natrag. Uto raspali nogom po nečemu. Bio je to njezin walkman, zapleten u žicu od slušalica i vlažan od rose. Očito ga je ipak bila izvadila iz ruksaka. Ona se sagne, podigne ga i zagleda se glupo u nj. Hoće li ponovno skinuti ruksak, otvoriti ga i vratiti walkman unutra? To joj se činilo odveć teško—ravno premještanju planine. S druge strane, nije joj se činilo ispravnim ni baciti ga; to bi bilo ravno priznanju kapitulacije.

Trisha je stajala na mjestu tri ili više minuta, grozničavim očima gledala u mali radiokazetofon. Baciti ga ili zadržati? Baciti ga ili zadržati? Kakvu ste vi odluku donijeli, Patricia? Ostajete li kod Zepter posuđa ili ćete se nastaviti natjecati za automobil, bundu ili putovanje u Rio? Da je ona sad Mac PowerBook njezina brata, izbacivala bi na sve strane poruke o pogrešci i ikone bombica. Ta je iznenadna slika potakne na smijeh.

Smijeh joj se gotovo istog trenutak prometne u kašalj. Dosad najgori napad, od kojeg se presavine. Uskoro je štekala kao pas, ruku podbočenih o bedra, dok joj se obješena kosa njihala naprijed-natrag u obliku masnog zastora. Nekako uspije ostati na nogama, odbijajući se predati i pasti, a kad je napad kašlja jenjao, ona shvati da walkman treba pričvrstiti za pasicu traperica. Zato služi kvačica na stražnjem dijelu kućišta, zar ne? TS naravno. Kakav je El Blento bila.

Ona zausti da će reći Osnovno, moj dragi Watsone—ona i Pepsi bi katkad to rekle jedna drugoj—no nekakva vlažna i topla slina slije joj se preko donje usnice. Dlanom obriše žarkocrvenu krv i pogleda je, razrogačenih očiju.

Sigurno sam zagrizla u nešto u ustima kad sam kašljala, pomisli ona, ali je odmah znala što je posrijedi. Ovo je došlo od negdje dublje. Ta je pomisao prestravi, a strah joj izoštri obrise svijeta. Otkrije da je ponovno u stanju misliti. Nakašlje se (oprezno; sve drugo nije previše boljelo) a onda pljune. Jarkocrveno. Isuse mili, ali sad ništa ne može učiniti u vezi s time, no barem je dovoljno pri sebi da se sjeti kako će odrediti kamo vodi njezina cesta. Sunce joj je zapalo zdesna. Ona se sad okrene tako da joj je izlazeće sunce namigivalo kroz drveće slijeva i odmah shvati da je okrenuta u dobrom smjeru. Nije znala kako se uopće mogla zbuniti.

Polako, pipkavo, poput nekoga tko hoda po nedavno opranom podu pokrivenom pločicama, Trisha ponovno krene. Ovo je vjerojatno to, pomisli ona. Danas je vjerojatno moja posljednja prilika, možda je čak ovo jutro moja posljednja šansa. Možda ću do poslijepodneva biti preslaba i bolesna za hodanje, a uspijem li ustati nakon još jedne noći provedene ovdje, to će biti deveto čudo.

Deveto čudo. Je li to majčina ili očeva uzrečica?

"Koga briga?" zahripa Trisha. "Izvučem li se iz ovoga, izmislit ću nekoliko svojih uzrečica."

Dvadesetak metara od mjesta gdje je provela onu beskrajnu nedjeljnu noć i ponedjeljak ujutro, Trisha shvati da u desnoj ruci još drži svoj walkman. Ona stane i pomnjivo se i mukotrpno posveti zadaći da ga zakvači za svoju pasicu. Traperice su sad plivale na njoj i ona primijeti kako joj strše kosti kuka. Izgubim li još nekoliko kila, moći ću na manekensku pistu u Parizu, pomisli ona. Pitala se što učiniti s dodatkom za slušalice kad iznenadni zveket dalekih eksplozija rascijepi ranojutranji zrak—zazvučalo je kao da netko usisava lokvicu gaziranog napitka kroz divovsku slamku.

Trisha vrisne, a nije bila jedina koja se prepala; zagrakću i mnoge vrane, a fazan kao iz topa poleti iz grmlja u nakostriješenom lepetu ogorčenosti.

Trisha je stajala, raširenih očiju, dok su se zaboravljene slušalice klatile na kraju žice pokraj njezina krastavog, prljavog lijevog gležnja. Poznavala je taj zvuk; bio je to prasak stare ispušne cijevi. Kamiona, možda, ili krtitje nekog klinca. Tamo je druga cesta. Prava cesta.

Željela je potrčati, ali je znala da ne smije. Potrči li, spiskat će svu svoju energiju u jednom mahu. A to bi bilo strašno. Onesvijestiti se i vjerojatno umrijeti od sunčanice dok se u blizini čuje zvuk prometa bilo bi kao da izgubiš vodstvo kad protivnička momčad ima još samo jedan udarac. Takve se opačine događaju, ali ona neće dopustiti da se to dogodi njoj.

Umjesto toga ona krene korakom. Prisiljavala se da se kreće polako i proračunato i cijelo je vrijeme osluškivala neće li čuti novi niz onih ispušnih prasaka, ili neki udaljeni motor, ili automobilsku trubu. No ne začuje ništa, ama baš ništa, i nakon sat vremena hoda pomisli da je zamislila cijelu stvar. Nije joj djelovalo kao halucinacija, ali...

Ona stigne na vrh uzvisine i pogleda dolje. Ponovno počne kašljati, i još joj krvi poleti na usta, žarkocrvena na suncu, ali Trisha to ne primijeti—nije čak ni podigla ruku do usta. Ispod nje ona se izborana staza ulijevala u obliku slova T u raskrižje s neasfaltiranom cestom.

Trisha polako siđe i stane na cestu. Ne ugleda tragove guma— zemlja je bila nabijena— ali ovdje nije bilo brazdi, a po sredini nije rasla trava. Nova se cesta protezala pod pravim kutovima u odnosu na njezinu cestu, otprilike u smjeru istok-zapad. I ovdje, najzad, Trisha donese pravilnu odluku. Nije bilo nijednog boljeg razloga da krene na zapad osim što ju je ponovno počela boljeti glava i jer nije željela hodati ravno prema suncu... zato se ipak okrenula prema zapadu. Šest kilometara od mjesta na kojem je stajala, kroz šumu je prolazila cesta Route 96, pokrpana vrpca asfalta. Ovom se cestom služio poneki automobil i mnoštvo kamiona za prijevoz drvene građe; Trisha je onomad čula prasak prastare ispušne cijevi jednog od potonjih kad je vozač prebacio u nižu brzinu na Kemongus Hillu. Taj se zvuk na mirnom jutarnjem zraku čuo na daljini od petnaest kilometara.

Ona ponovno krene, s novim osjećajem snage. Otprilike četrdeset pet minuta potom ona začuje nešto, u daljini, ali nedvojbeno.

Ne budi glupa, sad si u situaciji u kojoj je sve dvojbeno.

Vjerojatno je tako, ali...

Ona nakrivi glavu poput psa na starim pločama bake McFarland, onima koje je baka držala na tavanu, Zadrži dah. Začuje tutnjavu krvi u svojim sljepoočnicama, hripanje daha u svom upaljenom grlu, glasanje ptica, sušanj povjetarca. Začuje zuj komaraca oko ušiju... a i drugo zujanje. Zujanje guma na asfaltu. Jako daleko, ali svejedno tu.

Trisha počne plakati. "Molim te, ne daj da ovo samo zamišljam", reče ona šušljavim glasom koji se sad sveo na šapat. "O Bože, molim te, ne daj da ovo zam—"

Iza nje se začne glasniji sušanj—ne povjetarca, ne ovaj put. Čak i da se uspjela uvjeriti (nekoliko odvratnih sekundi) da je to zaista povjetarac, a što je s pucketanjem grančica? A potom zvuk drobljenja i lomljave nečega što se ruši—vjerojatno malo stablo, koje se našlo na putu. Njegovu putu. Dopustio joj je da dođe nadomak spasa, dopustio da čuje zvukove sa staze s koje je tako nehajno i nepromišljeno skrenula. On je pratio njezino mučno kretanje, vjerojatno zabavljen time, vjerojatno s nekom vrstom božanske milosti o kojoj je bilo odveć užasno i misliti. A sad mu je bilo dosta gledanja, dosta čekanja.

Polako, s osjećajem prepasti i s nekom neobičnom spokojnom neizbježivošću, Trisha se okrene i nađe licem u lice s Bogom Izgubljenih.

Deveti inning: bacaju gosti — vrijeme za closera

On izroni iz drveća s lijeve strane ceste, i Trishina prva pomisao bila je: I to je sve? Zar je to bilo samo to? Odrasli bi se ljudi okrenuli i pobjegli od *Ursusa americanus* koji je dobauljao iz posljednjeg zaslona šipražja—odraslog primjerka sjevernoameričkog crnog medvjeda, vjerojatno teškog dvije stotine kilograma—ali je Trisha bila spremna za neki užas nad užasima zguljen s utrobe noći.

Po njegovu sjajnom krznu nahvatalo se lišća i čičaka, a u jednoj je ruci—da, imao je ruku, barem verziju ruke s kandžama—držao granu oguljene kore. Držao ju je kao da je posrijedi šumski čarobni štapić ili žezlo. Dođe do sredine ceste, gotovo kao da se gega slijeva nadesno. Na trenutak ostane na sve četiri a onda se, uz tihi roktaj, podigne na stražnje noge. Kad je to učinio, Trisha shvati da to uopće nije crni medvjed. Imala je pravo. Sličio je medvjedu, ali bio je to zapravo Bog Izgubljenih, i došao je po nju.

Virne u nju crnim očima koje uopće i nisu bile oči već samo duplje. Njegova tamna njuška omiriše zrak, a onda prinese ustima onu slomljenu grančicu koju je držao. Njuška se nabere i povuče natrag, otkrivajući dvostruki red golemih, pozelenjelih zuba. Počne sisati granu i podsjeti Trishu na malo dijete s lizalicom. A onda, vrlo sračunato, ti se zubi čvrsto sklope oko grane i skrčaju je napola. Šuma je bila utihnula i ona vrlo jasno začuje zvuk koji su proizveli njegovi zubi, kao da puca kost. Bio je to zvuk koji bi njezina ruka ispustila kad bi taj stvor u nju zagrizao. Kad u nju zagriže.

Stvor istegne vrat, strigne ušima i Trisha shvati da se on kreće u vlastitom malom crnom zviježđu mušica, baš kao i ona. Njegova sjena, duga na jutarnjoj svjetlosti, sezala je gotovo do Trishinih oguljenih tenisica. Dijelilo ih je manje od dvadeset metara.

Došao je po nju.

Bježi, vikne Bog Izgubljenih. Bježi od mene, utrkuj se sa mnom do ceste. Ovo je medvjede tijelo sporo, još nije puno ljetne krme; ulov je bio slab. Bježi. Možda ti dopustim živjeti.

Da, bježi! pomisli ona ali onda, istog trenutka, začuje se hladni glas one štemerice: Ne možeš bježati. Jedva se držiš na nogama, dušo.

Stvor koji nije bio medvjed stajao je i gledao u nju. Uši su mu strizale i tjerale kukce koji su okružili njegovu krupnu trokutastu glavu, a slabine ljeskale od zdravog krzna. Držao je batrljak onog štapića u jednoj šapi s kandžama. Čeljusti su mu se micale preživajućom sporošću, a blanje iverja curile mu između zuba. Neke bi pale, a neke bi mu se zalijepile za njušku. Oči su mu bile duplje obložene sličnim zujavim životnim oblicima—ličinkama i migolječim izleglim mušicama, larvama komaraca i bog zna čime sve ne, živa juha koja je podsjeti na močvaru kroz koju je prošla.

Ja sam ubio one jelene. Motrio sam te, i nacrtao svoj krug oko tebe. Bježi od mene. Izrazi mi štovanje svojim nogama i možda ti dopustim živjeti.

Šume su ležale mučeće posvuda oko njih, dišući svojim kiselim prijekim mirisom zelenila. Dah joj je sipljivo ulazio i izlazio kroz bolesno grlo. Stvor koji je izgledao kao medvjed zurio je u nju bahato s dva metra visine. Glava mu je bila na nebu, a kandžama je držao zemlju. Trisha ponovno pogleda u njega, pa podigne pogled i shvati što mora učiniti.

Mora sačuvati prednost.

U Božjoj je prirodi da se ukaže u devetom inningu kad baca protivnička momčad, rekao joj je Tom. A koja je tajna očuvanja prednosti? Pokazati tko je bolji. Možeš biti poražen... ali ne smiješ pobijediti samog sebe.

No najprije moraš postići onu mirnoću. Onu koja ti izlazi iz ramena i ispreda se oko tijela dok se ne pretvori u čahuru izvjesnosti. Možeš biti poražen, ali ne smiješ pobijediti samog sebe. Ne možeš baciti ziherašku loptu i ne smiješ bježati.

"Led u žilama", reče ona, a stvor koji je stajao nasred neasfaltirane ceste naheri glavu tako da je izgledao poput golemog psa koji sluša. Načulio je uši prema naprijed. Trisha podigne ruke, okrene kapu prema naprijed, i spusti zaobljeni šilt nisko na čelo. Na način Toma Gordona. A onda okrene tijelo tako da je bila okrenuta prema desnoj strani ceste i načini korak naprijed tako da su joj noge bile razdvojene, a lijeva noga uprta u medvjedolikog stvora. Kad je načinila taj korak, licem je ostala okrenuta prema njemu; upre pogled u duplje koje su gledale kroz razigrani oblak kukaca. Sve se svodi na ovo, rekao je Joe Castiglione; privežite pojaseve.

"Dođi, ako misliš doći", Trisha mu dovikne. Skine walkman s pasice svojih traperica, istrigne žicu a slušalice baci do nogu. Walkman se nađe iza njezinih leđa. Ona ga zavrti među prstima, tražeći pravi zahvat. "Imam led u žilama, i nadam se da ćeš se slediti od prvog ugriza. Hajde, ti seronjo iz grmlja. Trubo od bacača!"

Onaj medvjedoliki stvor pusti svoj štapić pa se ponovno spusti na sve četiri. Zagrebe šapom po utabanoj površini ceste poput nemirnog bika, kopajući kandžama grude zemlje, a onda krene prema njoj, gegajući se iznenađujućom, varljivom brzinom. Dok je prilazio, priljubio je uši uz lubanju. Njuška mu se nabere i iz njegovih usta Trisha začuje zuj koji istog trenutka prepozna: ne pčela već osa. Uzeo je obličje medvjeda, ali je iznutra bio više nalik sebi; iznutra je bio pun osa. Naravno. Nije li onaj crnohaljaš pokraj potoka bio njegov prorok?

Bježi, reče on dok joj je prilazio a njegova se krupna stegna ljuljala lijevo-desno. Bio je čudnovato graciozan i na površini utabane zemlje ostavljao tragove kandži i brabonjke. Bježi, to ti je posljednja šansa.

Samo što je mirnoća bila njezina posljednja šansa.

Mirnoća, a možda i dobra felšana lopta.

Trisha spoji ruke, i zauzme pripremni položaj. Walkman joj pod prstima više nije djelovao kao walkman, nego kao bejzbolska loptica. Ovdje nije bilo vjernih navijača iz Fenwaya koji bi ustali na noge u bostonskoj crkvi bejzbola, ni ritmičnog pljeskanja, nije bilo ni sudaca ni oružara. Postojala je samo ona i zelena mirnoća i vruće jutarnje sunce, te stvor koji izvana izgleda kao medvjed, a iznutra je pun osa. Samo mirnoća, i ona sad shvati kako se netko poput Toma Gordona mora osjećati kad stoji u pripremnom položaju u muku središta uragana, gdje pritisak pada na nulu, svi se zvukovi priguše i sve se svede na sljedeće: privežite pojaseve.

Ona se postavi u pripremni položaj i dopusti da se mirnoća isprede oko nje. Da, isplitala joj se iz ramena. Neka je stvor pojede; neka je pobijedi. Može učiniti oboje. Ali ona neće pobijediti samu sebe.

I neću bježati.

Stvor se zaustavi ispred nje i istegne vrat tako da mu se lice primaknuto njezinu kao za poljubac. Nije bilo očiju, samo dva gmizava kruga, crvotočni svemiri ispunjeni izleglim kukcima. Zujali su, migoljili i gurali se za što bolji položaj u tunelima koje su provrtali do nezamislivog mozga ovog boga. Usta mu se otvore; grlo mu je bilo obloženo osama, punačkim ružnim tvornicama otrova koje su puzale po ostacima sažvakanog štapa i ružičastog komada jelenjih crijeva koji mu je služio umjesto jezika. Dah mu je bio blatnjav močvarni vonj.

Ona ugleda sve ovo, nakratko, pa pogleda iza stvora. Veritek joj dobaci znak. Uskoro će ona baciti, ali je zasad nepomična. Mirna. Neka udarač čeka, predviđa, poremeti svoj tajming; neka se pita, pomisli da je njegova pretpostavka o luku lopte pogrešna.

Medvjedoliki stvor obzirno je njuškao oko njezine glave. Kukci su puzeći ulazili u njegove nosnice i izlazili iz njih. Komarčići su treptali između njihovih nablizu nasađenih lica, jednog dlakavog, drugog glatkog. Plesalice su kvrckale po vlažnim površinama Trishinih širom otvorenih očiju. Stvorovi amorfni obrisi lica lelujali su se i mijenjali—bilo je to lice čas učitelja i prijatelja; čas lice roditelja i braće; lice čovjeka koji bi ti mogao pristupiti i ponuditi se da te poveže dok se iz škole vraćaš kući. Neznamac neka ostane stranac, tako su ih naučili u prvom razredu: neznamac neka ostane stranac. Stvor je zaudarao na smrt, bolest i sve što ovisi o slučaju; zuj njegovih otrovnih tvorevina je, pomisli ona, ono pravo Podčujno.

Stvor se ponovno uspravi na stražnje noge, zanjihavši se pritom lagano kao na ritam zvjerinje glazbe koju samo on može čuti, a onda zamahne rukom prema njoj... ali u šali, zasad još samo kao u šali, i promaši njezino lice desetak centimetara. Prolazak njegovih zemljom zacrnjenih kandži otpuše joj kosu s čela. Kosa se slegne lagana poput cvatova mlječiike, ali se Trisha ne pomakne. Stajala je u pripremnom položaju, gledala ispod donje strane medvjedog trbuha, gdje je plavkastobijela jara krzna rasla u obliku munje.

Pogledaj me. Ne.

Pogledaj me!

Kao da su je nevidljive ruke zgrabile ispod čeljusti. Polako, ne želeći, ali nemoćna se oprijeti, Trisha podigne glavu, a s njom i pogled. Pogleda u prazne oči medvjedolikog stvora i shvati da je on namjerava ubiti bez obzira na sve. Hrabrost nije dovoljna. Pa što? Ako je sve što imaš samo malo hrabrosti, pa što? Vrijeme je da se sačuva prednost.

I ne razmišljajući, Trisha pripoji lijevu nogu desnoj i počne izvoditi bacanje—ne onako kako ju je tata naučio u stražnjem dvorištu, nego onako kako je naučila na televiziji gledajući Gordona. Kad je ponovno iskoračila i podigla desnu ruku do desnog uha i dalje—zapravo se propela unatrag jer ovo neće biti lijeno, sporo bacanje, nikakav balon; ovo će biti da ti srce pukne od miline, prava ludnica—onaj medvjedoliki stvor načini nespretni korak natrag i izgubi ravnotežu. Jesu li migoljeći stvorovi koji su mu posudili mutan vid vidjeli oružje u bejzbolskoj loptici u njezinoj ruci? Ili se lecnuo zbog prijetećeg, agresivnog pokreta—podignuta ruka, korak naprijed, a očekivao je da će Trisha uzmaknuti korak, okrenuti se i potrčati? Nije bilo važno. Stvor je zaroktao od nečega što je sličilo zbunjenosti. Oblačić osa podigne mu se iz usta poput žive pare. Stvor jednom dlakavom prednjom nogom zalomi u pokušaju da zadrži ravnotežu. Dok se borio da se zadrži na nogama, odjekne pucanj.

Muškarac koji se tog jutra zatekao u šumi, prvo ljudsko biće koje je vidjelo Trishu McFarland nakon devet dana, bio je odveć šokiran da bi uopće pokušao policiji lagati zašto je bio u šumi s jakom automatskom puškom; bio je u lovu na izvansezonskog jelena. Taj se čovjek zvao Travis Herrick, i smatrao je da na hranu ne treba trošiti novac ako ne mora. Ima puno drugih važnih stvari na koje valja trošiti novac—lutrija i pivo, na primjer. Bilo kako bilo, nikad se ni zbog čega nije našao na sudu, pa čak ni globu nije platio, a nije ni ubio stvorenje koje je ugledao kako stoji ispred djevojčice koja je stajala licem u lice s tim stvorom, tako mirno i naizgled hrabro.

"Da se pomaknula kad joj je prvi put prišao, rastrgao bi je na komade", rekao je Herrick. "Pravo čudo da je i nije rastrgao. Mora da ga je prisilila da spusti pogled, baš kao Tarzan u onim starim filmovima iz džungle. Prijeđem preko ruba obronka i ugledam njih dvoje, sigurno sam ostao tako stajati i gledati ih najmanje dvadeset sekundi. Možda čak i minutu, izgubiš pojam o vremenu u takvoj situaciji, ali nisam mogao pucati. Bili su preblizu. Bojao sam se da ću pogoditi curicu. A onda se ona pomaknula. Imala je nešto u ruci i zamahnula je kao da baca loptu u bejzbolu. Taj ga je njezin pokret iznenadio. Koraknuo je unatrag i izgubio ravnotežu. Znao sam da je to jedina šansa koju je ta curica imala, pa sam podigao pušku i opalio."

Nije bilo ni suđenja ni globe. Ono što je Travis Herrick dobio bila je vlastita platforma u paradi za Dan nezavisnosti 1998. u Grafton Notchu. Aha, dušo.

Trisha je začula pucanj, odmah znala o čemu je riječ i vidjela kako se odjednom jedno od stvorovih načuljenih uši rasprsnulo pri vrhu poput komada poderanog papira. Kroz otrgnute komadiće na trenutak ugleda črčkice plavog neba; a ugleda i kako je lučni sprej crvenih kapi, ne većih od gaulterija, odletio u zrak. Istog trenutka shvati da je onaj medvjed ponovno samo medvjed, krupnih i staklenih očiju, gotovo komično iznenađenih. Ili je možda to cijelo vrijeme bio medvjed.

Samo što je ona znala da nije tako.

Ona dovrši pokret i baci lopticu. Ova udari medvjeda točno između očiju i—opa, hej, kad već govorimo o halucinacijama—ona ugleda dvije baterije Energizer tipa duplo A kako padaju na cestu.

"Udarač izbačen!" vrisne ona, i na zvuk njezina promuklog, pobjedonosnog, prepuklog glasa, ranjeni se medvjed okrene i umakne, valjajući se na sve četiri, brzo postižući brzinu, rasipajući krv iz svog otkinutog uha kad je krenuo punim kasom migajući zatkom. Začuje se još jedan prasak pucnja i Trisha osjeti kako je metak izubijao zrak kad je prošao manje od pola metra desno od nje. Metak iskopa oblačić prašine s ceste daleko iza medvjeda, koji naglo skrene ulijevo i zaroni natrag u šumu. Još je trenutak vidjela ljeskanje njegova sjajnog crnog krzna, potom kako malo drveće podrhtava kao u parodiji straha kad je on prošao između njih, a onda medvjed iščezne.

Ona se okrene, teturajući, i ugleda čovječuljka u zakrpanim zelenim hlačama, zelenim gumenim čizmama i staroj širokoj majici kratkih rukava kako trči prema njoj. Tjeme ćelavo, a duga mu kosa lepeće s obje strane i visi do ramena; male naočale bez okvira bljeskaju na suncu. Nosio je pušku iznad glave, poput indijanskog ratnika iz nekog starog filma. Nije se nimalo iznenadila kad je vidjela da je na njegovoj majici otisnut amblem Red Soxa. Čini se da svaki stanovnik Nove Engleske ima barem jednu majicu Red Soxa.

"Hej, mala!" vrisne on. "Isuse, mala, si dobro? Isuse svemogući, ono je bio MEDVJED, jebote, si dobro?"

Trisha zatetura prema njemu. "Udarač izbačen", reče ona, ali su te riječi doprle jedva dalje od njezinih usta. Onim posljednjim vriskom potrošila je najveći dio preostale snage. Ostalo joj je jedva dovoljno za nekakav iskrvareni šapat. "Udarač izbačen, bacila sam felšanu loptu i nije se ni maknuo s mjesta."

"Što?" On se zaustavi ispred nje. "Ništa te ne razumijem, dušo, ponovi."

"Jeste li vidjeli?" upita ona, misleći na loptu koju je bacila—taj nevjerojatni luk koji nije samo prasnuo već i zapucketao poput biča. "Jeste li vidjeli?"

"Ja... vidio sam..." Ali istinu govoreći, nije znao što je vidio. Nekoliko sekundi onog zaustavljenog vremena kad su se djevojčica i medvjed gledali oči u oči nije baš bio siguran, ne sasvim siguran da je to bio medvjed, ali to nikad nikome nije rekao. Ljudi su znali da on pije; pomislili bi da je lud. A sve što je sad vidio bila je od radosti opijena curica koja je izgledala kao lik od čačkalica koje na okupu drže prljavština i dronjava odjeća. Nije se mogao sjetiti kako se ona zove, ali je znao tko je; bilo je na radiju i televiziji. Nije imao pojma kako je dospjela tako daleko na sjeverozapad, ali je i te kako dobro znao tko je ona.

Trisha se saplete o vlastite noge i bila bi pala na cestu daje Herrick nije uhvatio. Kad je to učinio, njegova puška—kalibar 350 Krag, njegov ponos i dika—ponovno opali, blizu njezina uha i zaglušila je. Trisha je jedva to primijetila. To joj se sve nekako učinilo normalno.

"Jeste li vidjeli?" upita ona ponovno, ne mogavši čuti vlastiti glas, čak i nije bila potpuno sigurna govori li ona zaista. Čovječuljak je djelovao zbunjeno i preplašeno i ne osobito pametno, ali joj se učini da djeluje ljubazno. "Sredila sam ga s felšanom loptom, nije se ni pomaknuo, jeste vidjeli?"

Njegove su se usne pomicale, ali nije mogla razabrati što govori. No odložio je pušku na cestu, što je bilo pravo olakšanje. Podigne Trishu i zavrti je tako brzo da joj se zavrtjelo u glavi—vjerojatno bi povratila da joj je nešto ostalo u želucu. Počne kašljati. Ni to nije mogla čuti, zbog te užasne zvonjave u ušima, ali je kašalj osjećala duboko u prsima i ošitu kao cimanje.

Željela mu je reći da joj je drago da je se nosi, da je spašena, ali mu je htjela reći i da je onaj medvjedoliki stvor ustuknuo i prije no što je on opalio iz puške. Vidjela je zaprepaštenost na zvjerinjem licu, vidjela strah od nje kad se pripremila za udarac. Željela je reći tom čovjeku koji sad trči noseći je, samo jednu stvar, jednu jako važnu stvar, ali ju je on drmusao, a ona je kašljala, u glavi joj je zvonilo i nije znala govori li to ona zapravo ili ne.

Trisha je još pokušavala reći Uspjela sam, uspjela sačuvati prednost kad se onesvijestila.

Poslije utakmice

Ponovno je bila u šumi i stigla je do njoj znane čistine. Nasred nje, pokraj panja koji nije bio panj nego stup kolnog ulaza na čijem je vrhu bila pričvršćena zahrđala alka, stajao je Tom Gordon. Lijeno je prebacivao alku amo-tamo.

Već sam ovo sanjala, pomisli ona, ali kad mu se primaknula, shvati da se promijenio u jednoj pojedinosti: umjesto sive putne trenirke, Tom je imao na sebi bijeli dres na čijim je leđima žarkocrvenim svilenim slovima pisalo Broj 36. Znači, gostovanje je završilo. Soxi su ponovno u Fenway Parku, ponovno kod kuće, i s gostovanjem je svršeno. Samo što su ona i Tom ponovno ovdje; ponovno na ovoj čistini.

"Tom?" sa strepnjom će ona.

On je pogleda, podignutih obrva. Ona zahrđala alka klackala se amo-tamo među njegovim talentiranim prstima. Amo-tamo.

"Privela sam utakmicu kraju."

"Znam da jesi, dušo", reče on. "Dobro si to obavila."

Amo-tamo, amo-tamo. Kog nazvati kad ti pukne alka?

"Koliko je od toga svega bilo stvarno?"

"Sve", reče on, kao da to zapravo i nije važno. A onda, ponovno: "Dobro si to obavila."

"Glupo od mene da sam skrenula sa staze, zar ne?"

On je pogleda pomalo iznenađeno, pa gurne kapu naviše rukom koja nije pomicala alku. Nasmiješi se, a kad bi se nasmiješio djelovao je mladoliko. "Koje staze?" reče.

"Trisha?" Bio je to ženski glas, iza njezinih leđa. Zvučao je poput majčina, ali što bi mama radila ovdje u šumi?

"Vjerojatno vas ne čuje", reče neka druga žena. Ovaj glas nije poznavala.

Trisha se okrene. Na šumu se spuštao mrak, obrisi drveća su se stapali, postajali nestvarni, poput kulisnog zastora u kazalištu. Na njemu su se micali obrisi i ona na trenutak osjeti žalac straha. Osinji svećenik, pomisli ona. To je osinji svećenik, vraća se.

A onda shvati da sanja i strah je mine. Ponovno se okrene Tomu, ali njega više tamo nije bilo, samo rascijepljeni stup s alkam na vrhu... i njegova jakna za zagrijavanje u travi. Na leđima velikim slovima ispisano GORDON.

Ona ga spazi na drugoj strani čistine, bijeli lik poput sablasti. "Trisha, što je u Božjoj prirodi?" dovikne on.

Da se uključi u devetom inningu kad baca gostujuća momčad, htjela je reći, ali nikakav zvuk ne izađe iz njezinih usta.

"Pogledaj", reče njezina majka. "Miču joj se usta!"

"Trish?" To je bio Pete. Zvučao je zabrinuto i osokoljeno. "Trish, budna si?"

Ona otvori oči a šuma se odvalja u neku tamu koja je nikad neće sasvim napustiti: Kakvu stazu? Nalazila se u bolničkoj sobi. Nešto je imala u nosu, a nešto drugo, neka cjevčica bila joj je zatakuta u ruku. U prsima je imala osjećaj težine, punoće. Pokraj njezina kreveta stajali su njezini otac, majka, brat. Iza njih, orijaška i bijela, stajala je medicinska sestra koja je bila rekla vjerojatno vas ne čuje.

"Trisha", reče mama. Plakala je. Trisha primijeti da i Pete plače. "Trisha, sunce. Dušo." Uhvati Trishu za ruku, onu bez cjevčice.

Trisha se pokušava nasmiješiti, ali su joj usta bila preteška da bi se podigla, čak i u kutovima. Ona svrne pogled i ugleda svoju kapu Red Soxa na stolici pokraj kreveta. Preko šilta bila je razmazana mutna crnkastosiva sjena. Nekoć potpis Toma Gordona.

Tata, pokušala je reći, ali ne začuju se riječi već samo kašalj. Lagani kašalj, ali ju je zabolio dovoljno da žmirne.

"Ne pokušavaj govoriti, Patricia", reče medicinska sestra, i Trisha je po njezinu tonu i držanju shvatila da bi ona htjela da obitelj ode; još trenutak i reći će im da odu. "Ti si bolesna curica. Imaš upalu pluća. U oba plućna krila."

Njezina mama kao da ništa od toga nije čula. Sad je sjedila pokraj nje na krevetu i gladila Trishinu poharanu ruku. Nije jecala, ali su joj suze postojano izvirale iz očiju i kotrljale se niz obraze. Pete je stajao do nje i plakao na taj isti nijemi način. Trishu su njegove suze dirnule na način na koji majčine suze nisu, ali je svejedno smatrala da Pete izgleda prilično kretenski. Pokraj njega, pokraj one stolice, stajao je njezin tata.

Ovaj put Trisha ne pokušava govoriti, samo upre pogled u tatu pa vrlo pažljivo, ponovno ustima, oblikuje riječ: Tata!

On to primijeti pa se nagne. "Što je, dušo? Što je?"

"Mislim daje bilo dosta", reče sestra. "Sve su joj vrijednosti skočile, a mi to ne želimo— imala je dovoljno uzbuđenja za neko vrijeme. Kad biste mi pomogli... njoj pomogli—"

Mama ustane. "Volimo te, Trish. Hvala Bogu da si dobro. Mi ćemo biti ovdje, ali sad trebaš spavati. Larry idemo—"

On ne obrati pozornost na Quillu. Ostane nagnut nad Trishu, prstiju lagano poduprtih na plahti u obliku šatora. "Što je, Trish? Što želiš?"

Ona svrne pogled prema stolici, pa na njegovo lice, pa ponovno na stolicu. Djelovao je zbunjeno—bila je sigurna da neće shvatiti— a onda mu se lice ozari. Nasmiješi se, okrene, uzme kapu i pokušava joj je staviti na glavu.

Ona podigne ruku koju joj je majka bila milovala—težila je tonu, ali je uspjela. A onda raširi prste. Stisne ih. Raširi.

"U redu, dušo. Može."

On joj stavi kapu u ruku, a kad je sklopila prste oko šilta, on ih poljubi. Trisha na to počne plakati, nečujno kao njezini majka i brat.

"Sad bi bilo dosta", reče sestra. "Zaista morate—"

Trisha pogleda u sestru i zatrese glavom.

"Što je?" upita sestra. "Što je sad? Za boga miloga!"

Trisha polako prebaci kapu u ruku u koju je bila zabodena igla od infuzije. Pritom je gledala u oca, da bude sigurna da on gleda u nju. Bila je umorna. Uskoro će spavati. Ali ne još. Ne dok ne kaže što mora.

On je gledao, pomnjivo. Dobro.

Ona desnu ruku prebaci preko tijela, ne skidajući oka s oca, jer je on bio taj koji će znati; on će razumjeti, prevesti.

Trisha kucne prstom o šilt svoje kape, pa desnim kažiprstom pokaže u strop.

Smiješak koji mu se iz očiju spustio i obasjao mu lice bilo je nešto najmilije, najiskrenije što je vidjela. Ako je postojao put, onda je on bio u tome. Njezin je tata shvatio, pa Trisha sklopi oči i otplovi u san.

Svršetak utakmice.

Autorov komentar

Kao prvo, uzeo sam si stanovite slobode u vezi s rasporedom Red Soxa za 1998. godinu... male, uvjeravam vas.

Postoji stvarni Tom Gordon, koji zaista baca kao closer za bostonske Red Soxe, ali je Gordon iz ove priče izmišljen. Utisci koje navijači steknu o ljudima koji su dosegнули određenu razinu slave uvijek su izmišljeni, kao što mogu posvjedočiti iz vlastitog iskustva. U jednoj su pojedinosti i stvarni Gordon i Trishina Gordonova inačica jednaki: obojica prstom pokazuju prema nebu nakon što izbace posljednjeg protivničkog udarača.

Godine 1998. Tom 'Munja' Gordon postigao je četrdeset četiri savea, najviše u američkoj ligi. Četrdeset i tri su bila u nizu, što je bio rekord američke lige. Ali je Gordonova igračka sezona neslavno završila; kao što kaže Bork the Dork, Bog je možda zaljubljenik sporta, ali se čini da ne navija za Red Soxe. U četvrtoj utakmici prvog kruga doigravanja protiv Indiansa, Gordon je dopustio da tri protivnička igrača stignu do baza te da usto postignu dva boda. Red Soxi su izgubili 2-1. Bio je to prvi Gordonov propali pokušaj u pet mjeseci da sačuva vodstvo, i okončao je sezonu Red Soxa 1998. No to ništa nije umanjilo Gordonove izvanredne zasluge—bez tih njegovih četrdeset četiri savea, Red Soxi bi vjerojatno završili na četvrtom mjestu u svojoj skupini i ne bi ostvarili devedeset jednu pobjedu i postigli drugi po vrijednosti omjer pobjeda i poraza u američkoj ligi za 1998. godinu. Postoji izreka, s kojom bi se vjerojatno složila većina closera kao što je Tom Gordon: nekad ti pojedeš medvjeda... a nekad on pojede tebe.

Plodine koje Trisha jede da bi ostala živa mogu se zaista naći u kasno proljeće u šumama sjeverne Nove Engleske; da nije bila gradsko dijete, mogla je naći još više hrane—

još oraha, korijenja, čak i rogoz. Moj prijatelj Joe Floyd pomogao mi je u vezi s ovime. Joe mi je rekao da mladice paprati rastu u močvarama sjevernih zabačenih šuma sve do početka lipnja.

Šuma je stvarna. Odlučite li svratiti u nju dok ste na praznicima, ponesite kompas, ponesite dobre zemljovide... i pokušajte se držati staze.

STEPHEN KING Longboat Key, Florida 1. veljače 1999.